

รายชื่อนักคิดที่ขอรับรัฐบาล!

รัฐบาลโปรดทราบ!

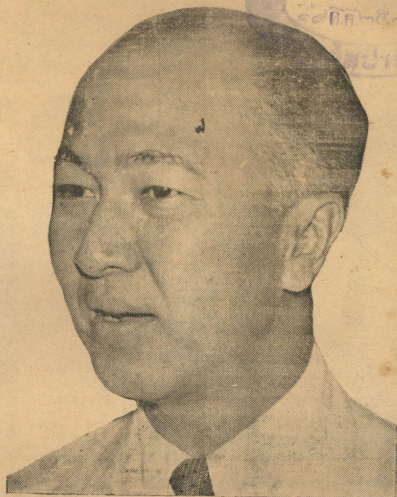
เราต้องการนโยบายเป็นกลาง.

ที่เห็นเป็นแถบขาวบนปกฉบับนี้อยู่นั้น เราเข้าใจว่ารัฐบาลคณะหนึ่งคืออยู่แล้ว นั่นหมายถึงเราต้องการที่จะเห็นรัฐบาลชุด นายพจน์ สารสินวางคนเป็นอิสระ ซึ่งไม่ส่อให้เห็นว่ามุ่งที่จะ “เดินตามกัน” อเมริกันแต่ชาติเดียว และก็มีได้หมายความว่าเราต้องการจะเห็นรัฐบาลชุดนี้ “เดินตามกัน” ชาติอื่นด้วย ไม่ว่าจะเป็นค่ายตะวันออก ค่ายตะวันตก, ฝ่ายชาวหรือฝ่ายซ้ายและไม่ว่าชาวหรือคนใด!

การวางคนเป็นอิสระในที่นี้ คือการรักษานโยบายเป็นกลาง ซึ่งท่านผู้ใดใคร่จะทำความเข้าใจความหมายของคำว่า “เป็นกลาง” นั้นอย่างไรก็ตาม สักเท่าไรก็ตามระบอบของแต่ละระบอบ แต่เราพยายามถึงการศึกษาทุก ๆ ประเทศชาติในเวทีโลก ซึ่งพอจะเป็นมิตรกับและให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจังในแง่ชาติไทยเราได้เสมอมาโดยตลอดจนกระทั่งเราแพ้ฝ่ายชีววิถีก็ไว้อภัยชาติอเมริกันแต่เพียงชาติเดียวอย่างรัฐบาล จอมพล แปลก พิบูลสงคราม ปฏิบัติมาแล้ว.

เราได้เล็งสังเกตุคติมหาชนที่ว่าเราต้องการให้รัฐบาลวางนโยบายอย่างไรเกี่ยวกับต่างประเทศ เสี่ยงประชาชนส่วนมากได้หนักไปทางที่จะเห็นรัฐบาลรักษานโยบายดังกล่าว่า การ “เดินตามกัน” อเมริกันนั้นถึงแม้จะไม่ยอมเลิก แต่ก็ควรปฏิบัติดังนี้ดีเพื่อ हमนปากหอมคอ อย่าให้ถึงพองเกินไปจนกระทั่งถึงของ “กัน” ที่เราดำเนินนั้นก็แห่งประชาธิปไตยอย่างเต็มที่ ขณะนี้หลายประเทศในกลุ่มที่รัฐบาลจอมพลแปลกจะเกลียดชัง มีควมปรารถนาที่จะให้ความช่วยเหลือเราในด้านต่างๆเท่าที่เขาส่งเสริมช่วยเหลือ แต่เราก็ไม่ยอมเปิดโอกาสนั้นให้แก่เขาขณะที่เรากำลังต้องการผลิตกันเข้าทันสมัยเพื่อให้ประเทศชาติ ของเราก้าวหน้าไป โดยมันแต่หลังให้ลอยกับอเมริกันแต่เพียงชาติเดียว ซึ่งอันที่จริงก็เป็นที่น่าน้อยใจแก่ผู้ปรารถนาดีอยู่บ้างเหมือนกัน.

นายกรัฐมนตรี พจน์ สารสิน อาจมีความน้อยใจเป็นอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับซึ่งแต่ได้รักษาแก่ทั้งนี้ที่กระทำแห่งนายกรัฐมนตรี คุณอำนาจบริหารราชการแผ่นดินถึงเวลา ๕๐ วัน ได้มีเสียงประชาชนกล่าวถึงอย่างหนักหนาว่า นายกรัฐมนตรีกับใหม่รัฐบาลนโยบายต่างประเทศ ไทยเฉพาะอย่างยิ่งใน

นายกรัฐมนตรี พจน์ สารสิน

“เดินตามกัน” อเมริกันอย่าง “คิกแ” ยิ่งกว่ารัฐบาลจอมพลแปลกเสียด้วยซ้ำ เสียงประชาชนได้กระโชนกรอกเสียงเรียกร้องให้ยุบเลิกเมื่อเชื่อนั้น นายกรัฐมนตรี พจน์ สารสินเกิดความรำคาญใจขึ้นมา ซึ่งอาจพิจารณาถึงตนเองอย่างลงนลงว่า “เขา (คณะทหาร) มอบความไว้วางใจให้เราเป็นนายกรัฐมนตรีเพื่อประสงค์ใดกันแน่?”

เรามีความเห็นในนายกรัฐมนตรี พจน์ สารสิน เชื่ออันมากที่ได้เข้าปฏิบัติหน้าที่บริหารราชการแผ่นดินเพื่อช่วยให้ประเทศชาติส่วนหนึ่งสู่ระบอบประชาธิปไตยแล้วแล้ว แต่ก็ได้มีความน้อยใจน้อยใจขึ้นมาเช่นนี้ อันที่จริงก็ควรจะได้รับความเห็นใจอย่างใหญ่หลวงที่เกี่ยวกับความที่นายพจน์ สารสิน บอมเสียสละความสุส่วนตัว และตำแหน่งอันมีเกียรติอัน ๆ เขามหาพญายุอยู่การเมือง ในตำแหน่งที่หัวหน้ารัฐบาลและในขณะที่ยานเมืองกำลังเผชิญกับวิกฤตการณ์ไทยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ยานเมืองกำลังอยู่ในภาวะการฉะปะการกฏอัยการศึก.

แต่ด้วยความเห็นใจจะเพิ่มขึ้นอีกอย่างเท่าใดคุณอย่างไรนั้น อยู่ต้นนายกรัฐมนตรียิ่ง จะแสดงให้ประชาชนเห็นว่า รัฐบาลชุดนี้วางนโยบายเป็นกลางออกประกาศให้ประชาชนทราบ ในทางที่ว่าจะไม่ “เดินตามกัน” อเมริกันแต่เพียงต่อไป โดยเปิดโอกาสให้ชาติอื่นที่เข้ามีความปรารถนาที่จะเข้า “เจริญสัมพันธไมตรี” กับเราบ้าง ซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดผลเสียหายนใดต่อประเทศของเราเลยแม้แต่นิดเดียว นโยบายเป็นกลางนี้คือสิ่งที่ประชาชนต้องการ และอาจเห็นอกเห็นใจในความเสียสละของนายกรัฐมนตรีคนนี้นับขึ้น! (อ่านต่อหน้า ๕๐)

๑. บางพลีใหญ่ จ. สมุทรปราการ (อ่านต่อหน้า ๑๖)

V.2

บ้านของเขา

เมื่ออเมริกันพ่าย...

เมื่อคราวเข็ญตบนั้น ฟุ้งขึ้นไป
 กลับลืออยู่ เหนือท้องฟ้าทั้งหกขั้ววัน
 ที่ ๔ เกือบนั้นเห็นมา วิถีโคจรที่พุ่ง
 ปรากฏราวกับดาวทวารแล้ว ครั้งเล่า
 ผ่านไปเหนือสหรัฐนั้น ต่อให้เลิกปฏิบัติ
 ยาท่าง ๆ ทั้งในร้านกาแฟโรโกโรโก
 โส ไปบนกระทั้งที่นายขาว....

ในลึกเค็ลหรือคนนั้น ภูเหมือนเสียง
 หัวเราะของพวกรอเมริกัน ชักเร่เสียงลง
 เพราะเค็ลโกรธ... เค็ลก็พิศมิมนุษยชน
 ของอเมริกันชน แต่ชาวอเมริกันในลึก
 เค็ลหรือก็ไม่ในเวลาละเค็ลกับคนเสียงแล้ว
 เพราะท้องหัน ไปเค็ลกับคน ก็รู้ชัด
 ของคนเองว่า...

“เสียงรุกรานเสียงใหญ่ได้ว่าเป็นจ้าว
 โลกทางวิทยาศาสตร์ ...ไม่ปล่อยให้
 เจ็บตัวกันเอาไว้เป็นเสียง...”

ที่ในท่าเข็ญขาวออกก็เหมือนจ
 ได้ยินแต่เสียงคำสาป... เสียงโหม่งที่
 ไม่รู้ว่าเป็นใคร... หาวแสง หอกเสียง
 ที่ไหน... ถ้าได้ไม่รู้ว่าเป็นใคร... ทวาร
 ได้... สำเร็จแล้ว...

ไม่ว่าเหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็นอย่าง
 ไรก็ตามที่ ถูกไปไม่ผิดข้างหน้าสหรัฐ
 จะปล่อยความเข็ญขึ้นไป อีกสักกี่วง
 แต่เหตุการณ์ที่ปลุกความเค็ลขึ้น ของชาว
 โลกในวินาที เค็ลนั้นนั้น นิตยสาร “นิว
 สวิค” ของอเมริกันเองได้ชักออกอย่าง
 ตรงไปตรงมาแล้ว...

“ขบวนการทางวิทยาศาสตร์ของสห
 ภาพโซเวียตในครั้ง... แสดงให้เห็นถึง
 ความปรารถนา ของสหภาพโซเวียตที่จะ
 เค็ลขึ้น” นิวสวิคได้ชักความปรารถนาของ
 สหรัฐออกเป็นสามประการคือ...

ในประการแรก ได้แก่ความถ้าว
 พยายามทางวิทยาศาสตร์ของ สหรัฐอเมริ
 กา ซึ่งให้วิธีการศึกษาอย่างเข้มแข็ง
 แล้วว่า ไม่อาจจะนำหน้าสหภาพโซ
 เวียตก็ดีกว่าหลายปี และถึงที่โคบู
 ช่มขวัญก็ถูกครั้งที่โคกกลางอะไร ขึ้น
 มาใหม่...

มาถึงแล้ว, ประชาธิปไตยแปลก-แปลก!

ประการที่สอง ก็คือผลสำเร็จใน
 ทางปฏิบัติ ซึ่งในขณะที่เราเข็ญหรือ
 “พระจันทร์แดง” ของโซเวียตพุ่งขึ้น
 ฟ้า ส่งรหัสวิทยุรายงานความสำเร็จ
 ลงมายังมือโค้วแล้ว แต่การเข็ญ
 ของสหรัฐเพิ่งจะอยู่ในขั้นที่เป็น ปัญหา
 ว่า “ระลอกขึ้นหรือลดลงก็ยังไม่มี...”

ประการที่สามที่นิวสวิค ได้ชักออก
 ความประสงค์ “มหาอำนาจตะวันตก”
 ว่า “ในทางสงครามวิทยาศาสตร์แล้ว
 นับว่า สหรัฐได้แพ้ภัยอย่างมากมาย
 เข็ญ เพราะการเข็ญของโซเวียตที่
 ก่ออิทธิพลเหนือขวัญ ของคนทั้งโลก
 เสียแล้ว”

ปฏิริยาที่น่าสังเกตที่สุดในการ
 สร้างประวัติการของโซเวียตในครั้ง... ก็
 คือปฏิริยาในทางสงครามเย็น หรือ
 สงครามจิตวิทยา ปรากฏว่าเมื่อเค็ล
 ขึ้นมา ที่ชาวชาวเข็ญของโซเวียต
 พุ่งขึ้นเหนือฟ้าเป็นต้นมา จนการ
 ประชาชนทั่วโลกให้ความสนใจเฉพาะ
 ในคำที่ว่ามันเป็นสิ่งมหัศจรรย์ขึ้นใหม่
 เข็ญของโลก ทุกคนเฝ้าระวังเสียง
 ระส่ำระสายการเข็ญกันขึ้นอย่างใจ
 ใจเพียงเข็ญก็เข็ญขึ้นได้ทั้งระส่ำระส่ำ

สถิตเข็ญ เข็ญที่สามารถฟังเสียง
 “มี มี มี...” นั่นโดยเข็ญขึ้นใน
 แล้วก็เข็ญไปเล่าให้เพื่อนฝูงฟังเสียง
 ทั้งเมือง...

แต่ในทางด้านการเมืองของโลก
 แล้วแล้ว ทว่าอาการเข็ญก็ไม่ได้ นอน
 ไม่หลับเฝ้าเข็ญ เพราะปรากฏการ
 ครั้งของโซเวียต เป็นปรากฏการณ์ที่
 ปลุกคนทั้งโลกให้สนใจใน อิทธิพล
 ของโซเวียตได้ผลก็เสียยิ่งกว่าที่สหรัฐหรือ
 ประเทศมหาอำนาจในค่าย โลกเสรีได้
 ทุ่มเงินทุ่มทองเข็ญขึ้นพันๆ ล้าน และ
 เสียเวลาขึ้นยิ่งๆ โฆษณามากขึ้นก็
 แค่นี้ได้ผลไปไม่ได้แค่นั้น....

ปฏิริยาที่โคบของ “ค่ายเส
 ริ” ในครั้งนั้นคือ ความพยายามที่จะ
 เข็ญความสนใจของคนทั้ง โลก ให้ละ
 จากความกังวลและเข็ญขึ้นใน ความ
 สำเร็จของมนุษย์เข็ญกัน ที่สามารถ
 เอาชนะเหนือคนทั้งปวงได้จริงๆ
 ได้กลายไปเป็นความเข็ญ จึงดัง...
 ทวารแดง
 นักโฆษณาชวนเชื่อของค่ายเสรี
 ประชาธิปไตย ก็พยายามที่จะก่อให้

เกิดความทวารแดงขึ้นในความรู้สึก
 ยึดมั่นของประชาชน กวักการปลุก
 ขึ้นชาว และ โฆษณา ทำนองว่า “ดาว
 เข็ญของโซเวียตดวงนั้นแหละ ทำให้
 เป็นประจักษ์ชัดว่าเพื่อสันติได้ แต่
 ทว่าก็เป็นประจักษ์ชัดว่าเพื่อกอง
 โลกโดยแท้...”

ถ้าหากจะอาศัยพื้นฐานจากพฤติ
 การของมหาอำนาจ กระนั้นทว่าที่
 ผ่านมาแล้วนับแต่หลังสงครามโลกครั้งที่
 สอง ก็น่าเชื่อถืออยู่ เพราะมหาอำนาจ
 กระนั้นก็มีแต่ ผลคาวาสุ สำหรับ
 สังหารมนุษย์ขึ้นมา เพื่อคุกคามและ
 ทำลายสงครามทั้งสันนิบาตการสร้าง
 ทกลองและโฆษณา อาวุธเข็ญนิว
 เคลียร์ และเฮอมนิวเคลียร์ ทกล
 ษณการสร้างรวงคาวาสุวิถี โภ
 โฆษณาประกาศวิถีที่ทำการ เช่น
 “จากนิวบอร์ก ไปถึงมือโค้วก็
 อย่างสบายๆ ๗” เป็นต้น...

อย่างไรก็ตามการเข็ญของสห
 ภาพโซเวียตเองอย่างเข้มแข็ง ก็อยู่แล้ว
 และคนทั้ง โลกก็สนใจในทำที่ของมหา
 อำนาจ กระนั้นทว่า เหล่านี้ขึ้นใจก็
 และในครั้งนั้นขึ้นกัน สหภาพโซ

ได้ ในครั้งนี้เช่นกัน พฤติกรรมของ
มหาวิทยาลัยตะวันตก ในการเข้าทำวิจัย
หลังนี้ ก็ย่อมเป็นต้นตอซึ่งเกิดมากอยู่
เหมือนกัน

“คะนีน ทอแสง”

จากชีวิตชน

นักบุญ-โยนบาส.

การค้นคว้าของท่านอธิบัตินี้ คิ
วราคนใหม่ก็โดนสอดมากว่า ๒๕
สงฆ์และรัฐนักคิดโลก ทั้งหลาย
แห่ง ซึ่งเล่าว่าอธิบัตินั้นได้สร้าง
สร้างขึ้นมาเมื่อครั้งมีเมื่อนานา ให้
กลั่นกินขึ้นมาใหม่ เพื่อความเป็น
ธรรมและความเป็นธรรมกันเสีย
นั้น ย่อมมีความสำคัญกันเสีย
ชาวนาผู้รักความยุติธรรมเป็นอย่างมาก
เขาจะคอยคอยความพริ้ง แห่งคำพูด
ของท่านอยู่ด้วยใจที่กล้า มีมากคน
ถามเราว่า “นี่เป็นเรื่องจริงหรือ
นวนิยาย” เราไม่รู้จะตอบอย่างไร
เพราะการค้นคว้าของอธิบัตินั้น ยัง
ไม่มีการกระทำถึงขั้นสิ่งใด เกิดขึ้น
เพียงนั้นคำพูดของอธิบัตินั้นว่า ๒๕
จริงแท้แค่ไหน อย่างน้อยเมื่อมีข่าว
ประโคมอยู่ในหน้าคนสี่ห้าคน อยู่ทุก
วันๆ เช่นนี้ และท่านได้สั่งการให้จับ
กุมตัวบุคคลบางคนก็เลยขง หรือส่ง
สัสไว้ เราก็พอจะตอบได้ว่าท่านจริง
จริงกว่าเขาของท่านเพียงไรและแค่ไหน
เพราะการกระทำของคนที่ทุกคนนั้นย่อม
มีขอบเขตออกมาให้เห็นเอง.

จากข่าวที่เราได้รับรู้ ก็คือ ท่าน
อธิบัตินั้นได้สั่งให้จับคนคดียัง นาย
อานันท์ ๒๕ ๐๐๐ ๐๐๐ ๐๐๐ ๐๐๐
พันๆ ขึ้นมาทำการสอบสวนเป็นคดีหนึ่ง
นั้น เราจึงพอจะมองเห็นที่ท่าของท่าน
อธิบัตินี้ได้ว่า นี่เป็นจุดเริ่มต้นของ
การรักษาคำพูดหรือว่าท่านได้บอกมา
แต่ในขณะที่เราได้เขียนคอลัมน์นี้ การ
จับกุมตัวนี้ ต้องหาในคดีของนายอานันท์ ก็
ยังไม่ได้เกิดขึ้น ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
พร้อมอยู่ แล้วไม่ทราบว่า เป็นเพราะเหตุ

ใด โดยหลักของตำรวจแล้วถ้าหาก
การจับกุมนี้ต้องสงสัยขึ้นบ้าง หรือหาก
เวลานานเท่าใด ก็ยังหาไม่เจอทางคดี
และหลักฐานที่จะประกอบคดีนั้น มีผล
น้อยหรืออย่างน้อยไปทุกทีๆ ซึ่งเท่ากับ
ปล่อยเวลาให้ผ่านไป ต้องหา หรือต้องสงสัย
นั้นมีโอกาสทำลายหลักฐาน ได้จนกว่า
หลักฐานนั้นจะหมดสิ้นไป และที่สุดรูป
คดีก็จะต้องแปรสภาพไปอย่างใด คดีไม่
ผ่าน.

ฉะนั้นเราเห็นว่า เมื่อท่านอธิบ
กิตำรวจกักที่ระสังการณ์อย่างจริงจัง
แล้ว ก็ให้ท่านเริ่มลงมือ ก็กิน
ท่านควรระมัดระวังกับผู้ที่ต้องหา ที่
สงสัยหรือแอบซ่อนไว้ก่อน นั้นแหละ
ผลสำเร็จในแผนปลายของกิตำระเป็นของ
ท่าน.

คดีมีคดียังๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อยุค
ที่มีพรรคการเมืองนักบุญแล้วก่อน
แต่เป็นคดีใหญ่ๆ และมีอีกหลายคดี
ซึ่งทั้งนี้ระมัดระวังจากการร่วมมือของ
นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่หลายคน ที่ร่วม
กระทำและเห็นกับ ทางคดีแล้วท่าน
ควรระมัดระวังและระมัดระวังไว้ก่อนหรือ
อย่างน้อยปิดกั้นออกเสีย เพื่อคนอีก

พวกท่านเหล่านี้ก็เข้ามาทำตัว
ผู้หนึ่งซึ่งร่วมกระทำไปโดยไม่รู้ไม่
การณ์ ให้กลายเป็นความผิดและหาก
กลัวเสีย แล้วผู้หนึ่งเหล่านี้แหละที่
เป็นกิตำรวจฐานสำนึกในสิ่งที่ดี คอย
หาวิธีไต่ถามและพบว่า ใครบ้างที่
สัมพันธ์จาก ใครบ้างที่สัมพันธ์
ของกิตำระในเรือนจำของมนุษย์ และ
เครื่องแบบของกรมตำรวจไว้.

ขณะที่เรากำลังคิดว่า นายตำรวจ
ผู้หนึ่งซึ่งพินัย และเรารู้สึกหลายนัก
ตลอดเวลา กำลังวิ่งเต้นเพื่อที่จะจับ
อย่างความสว่างมาให้แก่ท่าน อธิบัตินั้น
จริง แต่ขณะที่นายตำรวจผู้หนึ่งซึ่ง
เขาผู้หนึ่งกำลังวิ่งอยู่รอบๆ ท่าน เพื่อ
หาทางเข้าถึงท่าน โดยการอาศัยนั้น
และการเข้าใช้ใครต่อใคร ในวงการจ
วราชให้รวมไว้ทั้งหมด คนๆ นี้แหละที่
เป็นกิตำระจากคดีนี้ ซึ่งเขาใช้ความ
สว่างซึ่งสัมพันธ์ เพราะเขาเป็นกิตำระ
ที่ร่วมมือใกล้ชิดกับทุกคนทุกคดี ใน
ขณะที่นายตำรวจผู้หนึ่งนั้นกำลังทำ
เป็น “นักบุญโยนบาส” อยู่เกือบถึงตัว
ท่านแล้ว ขอท่านอธิบัตินั้นจง
นั่งฟังไว้ด้วย.

ครั้งหนึ่ง เขาได้รับบรรดาศักดิ์
จากพระอัครวิเทศทูตเป็นชื่อ “ขุน
ตำรวจกรม” ซึ่งทุกครั้งที่อัครวิเทศทูต
เห็นหน้ากิตำระของอธิบัตินั้นก็ทัก
ถามเขาทันที.

“ว่าไง อัยยขุน
ตำรวจกรม”

มาอีกวันหนึ่งกิตำระของอธิบัตินั้น
ถามกิตำระว่ามีในสายเลือด ถ้าจะ
ถูกนำมาใช้ก็อธิบัตินั้นว่า คนใหม่
แล้ว ท่านว่าสันดานนั้นยังอยู่หรือไม่
แต่สันดานเก่าไม่มีทางจุก และตลอด
ออกไปเลย. ▲

“ชีวิต”

จากศาล

หมกสิทธิ์

เหตุการณ์เลือกพันตัวบุคคลที่จะ
เข้ามาทำหน้าที่เป็นปากเสียงให้แก่ประ
ชาชน หรือเป็นสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรให้มีโอกาสเข้าชั้นอัครวิเทศทูต
ใน ๕๐ วัน หลังจากที่ได้ทางคณะกรรมการ
ทำการอีกอำนาจการปกครองระบอบ
รัฐบาล จอมพล. (อ่านต่อหน้า ๕๑)

มหาวิทยาลัยและประชาชนของเราจึง -ดีกว่ากัน 1

ขึ้นหน้า

บทวิจารณ์การเมือง

ภายในประเทศ.

ยุคมหิพดินชาติ :

เมื่อก่อนรัฐบาล ๑๖ ก.ย. เราได้

เขียนในคอลัมน์นี้ชมเชยตำรวจยุค

นั้นว่า มีความเจริญมากในทางวัตถุ ยิ่งกว่าคณะสมัยใดๆ ส่วนจิตใจของตำรวจนั้น ไม่เจริญเท่าเทียมกับการก่อสร้างอาคารสถานที่และเครื่องไม้เครื่องมือที่ทันสมัย แต่กระนั้นเราก็ได้สังเกตเห็นพลังพลความกล้าหาญกล้าปฏิบัติ การบังคับตำรวจสมัยนั้น ได้ก่อกรรมทำชั่วอย่างร้ายแรงไว้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฆาตกรรมประชาชนพลเมืองด้วยความทารุณโหดร้าย ซึ่งเราได้พิจารณาแล้วเห็นว่ามีความจริงอยู่มาก เพราะเป็นเรื่องที่ได้อ่านจากรายงานมาช้านานแล้ว หากแต่ถ้าเราอ่านข่าวรายมีก็ได้แก่ ความกล้าชกชนกชน แม้หนังสือพิมพ์จะช่วยอธิบายความ เป็นธรรมให้แก่ผู้กระทำร้ายในขณะนั้นสักปานใดก็ไม่เป็น ผลผลมีแต่เนือย เพราะรัฐบาลได้ตกอยู่ในความครอบงำ ของพวกอันธพาลที่ครองเมือง ขึ้นทุบมากไปก็ขึ้นอีกกับ ทวี แต่คณะบุคคลพระที่ประเทศไทยยังไม่ถึงซึ่งความ วิถีตาชนะ จึงทำให้ คณะทหารปกครองได้รัฐบาล พยายามสงครามออกไปเลย และเรื่องร้ายๆ ของกลุ่มบุคคลในชั้นนี้มารวมกันเพื่อกันฝ่าย!

อันที่จริงเราไม่ชอบข้ามหรือทับถมคนที่ล้มไป แล้วจึงเราพบความว่า นักมวยกับพหุวิกรมก็เพราะที่

กรรมทั้งสองทำไป หรือคนปฏิวัติเพื่อชาติบ้านเมืองเมื่อพวกคึกคักก็ถูกกวาด ไล่ หรือกล่าวเหยียดหยามถึงความผิดพลโกงของเขาเหล่านั้นไม่หยุดยั้งจนซึ่ง ถ้าเขาชนะก็อาจวิ่งเข้ามามีประโยชน์อย่างหัวซุกหัวซุนเช่นนั้น แต่ถ้ามักกล่าว ถึงความร้ายกาจของใครๆ ปล้นชิงชาติปล้นเมืองและยึดกับตัวข้าพเจ้ารักษาพรหม ราชวงศ์ด้วยความอดุจริตความทารุณโหดร้ายนักตายกลางเมืองเช่นนั้น เราคิดว่า ไม่เป็นการข้ามกันสมัยหรือกับพวกเหล่าร้ายนั้นเลย กลับเห็นเป็นว่าผู้ช่วย และเรื่องอุบายที่เล่าให้ออกมาให้สาธารณชนและเจ้าหน้าที่ทราบ เพื่อข่มขมิ นาลโยให้สำนึกแก่ความผิด เป็นผู้ที่ทำประโยชน์ ให้แก่ชาติบ้านเมืองถึงกับถึง สิ้นชีพได้ด้วยความกล้าหาญความพรหมใจและกล้าให้ทราบอยู่ทุกวันนี้ เราจึงสำนึก ได้ว่าถ้าที่เราหากรรมมาทำกันนั้นเปรียบกับว่าชนกลุ่มที่ชนะสละงามของ สละงามของใครเท่านั้นเอง เราไม่มีผิดแต่ความเจริญงอกงามภายนอกเขา

แต่หาให้ทราบ ว่า มีพวกโทรมที่เห็น ซากเข้าไปถึงอยู่ด้วย และมีอ้า นางอุทิศเพื่อ คารวที่ทั้งสอง

มากเสียด้วยซ้ำ ทั้งนี้เท่าที่เราได้อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ ๔-๕ วันมานี้จึง ทราบแน่ชัดว่า ทั้งที่สถาปนากรมตำรวจมา ๑๐ ปีแล้ว ไม่เคยมีตำรวจ สมัยใดมีความเลวทรามเท่าข้าพเจ้าคนง่าย ๆ และทุจริตกิริมีช้อยอย่างองอาจ เท่าตำรวจสมัยภายหลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง ๒๔๗๕ เป็นต้นมา ซึ่งนาย ตำรวจบางพันทวีทองวรานุฎการ(พหุ วิมลจิต) ผู้ซึ่งเคยกบฏที่ ๑.๑ มณฑล เล็กกว่าพระองค์ค่ายที่ข้าน้ำจืดโสมน้ำสัทธิพร และพันทวีทองสงครามวิ จารณ์ (บุล วิมลจาง) ถูกยิงตายที่ค่ายโคโคโพธิ์จังหวัดปัตตานี ขณะสวมหมวก แห้ง เพราะมี ไรมาลยาญมาแข่งตัวเช่นเดียวกันกับสี่กักรั้วหมื่นทวี และรุ่น แรกจนเป็นลัทธิขบถถึงขีดสุด ตลอดเวลา ๑๐ ปีมานี้ ความเลวถึง ๑๖ ก.ย. ๒๔๘๐ ทั้งนี้ก็เพราะว่ามีการขึ้นกบฏเกี่ยวกับกบฏการเมืองและเป็นผู้ก่อการกบฏมา นั้น ย่างยิ่งกว่าผู้รับใช้ที่เปื้อนคอกของประชาชนพลเมืองเสียอีก คงที่คิดมาก

กรรมนายทหารยศ ๒ นายที่กระทำความผิดข้างต้นนั้น รัฐ ชาติถือเป็นความผิดความชดช้อย ซึ่งมันคงหมดความหมายแล้วและนายตำรวจทั้งนั้นบางคนก็ไป เลื่อนยศเป็นถึงนาย พลและยังรับราชการอยู่ด้วยเช่นกัน.

เราพบโพสตร โสว โสวแสนยกร อธิบดี

รองที่จะจัดการชำระคดีแล้วพบในของมหรณนั้นไม่ได้ เพราะคิด เหล่านี้ถูกตรึงกันโทษ ซึ่งผู้กระทำผิดได้ให้สำนวนบอingkักรไว้เป็น ข้ออ้าง และที่ลึกลับอยู่อย่างนั้นเสียอีกก็มี ทั้งเป็นรายงานขึ้นมา แล้วด้วย จึงต้องจับให้พ้นไปโดย ชำไม่ไปให้ตรึงตัวแต่เพียงแต่อย่างใด จึงไปฟ้องศาลเจ้าและศาลยกฟ้อง ที่จะทำให้เอื้อคดียังคงดำรงในปัจจุ บันได้เหมือนเดิม ผู้ร่วมมือในการกระทำอาชญากรรมอย่างถูกต้องโทษนั้น ม ทั้งนี้เห็นไปเพื่อการประจบสอพลอหากมี ผู้ที่ไม่เห็นใจก็มี หากแต่ ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้มีอำนาจบัญชาความแรงกล้า ซึ่งการกระทำ นั้นคงจะได้ทราบความจริงจากบุคคลจำพวกเหล่านี้ แล้วแต่มีหลักฐาน พอจะเชื่อได้ ที่กระทำความผิด มิฉะนั้นของหรือที่ถ่ายทอดกันมาโดย โศกการเล็ดลอดของ หรือจำนำเข้า เช่นผู้รับหรือที่ที่จะผิดไม่ได้ ก็เพราะมีการโกงจึงเกิดจรรยาเสียแล้ว ก็มี ผู้ถือหลักดื้อดื้อกับที่เข้าสู่ทางความจริงแต่กระบวนกรรมนั้นๆ จะดูเชิงจาก และแน่นอน ของหนังสือพิมพ์ เพราะฉะนั้นก็เชื่อว่า เขาอาจได้ความจริงได้เป็นตอนใด.

ขณะนั้นประชาชนมีความเชื่อมั่นในวาจาของอันมันคง ของท่านอธิบดี ตำรวจใหม่ที่ว่า ระบือการสงครามก็ถูกตรึงรั้งที่คนไทย ซึ่งตำรวจสมัยก่อน ได้ก่อกรรมทำชั่วไว้ โขมไม่เห็นแก่หน้าบุคคลใด และได้ไปตีความฟ้องศาลลง โทยะเป็นงานขึ้นขึ้นอันมันคงของรัฐบาลนี้ว่าไว้ ในประวัติศาสต์ว่า เมื่อ ๕๐ วัน ที่ไปหาพันเหล่าโสดทักวิฤทธิศักดิ์อันนาสัทธิพรชีวิตมนุษย์เห็นผลก่อกำให้ พินาศความความไปก็ แต่กักกันทหารที่กล้าถึงอณาที่ประชาชนพลเมืองเขา ไปใส่อยู่ในขณะนั้นต้องเสียตายไปเห็นเป็นอย่างที่เลวแล้ว แต่รัฐบาลที่จะเงา ชนกลุ่มให้สำนึกให้เกิดสำนึกไปก็ความที่ ก็เพราะไม่ได้รับมีการส่งเสริมเป็นข

การวางกฎ เหมือนกับถนัดคอกตำรวจที่ ชั่วช้าสามานย์ มาฟ้องให้ศาลลงโทษ ได้และบ้านเมือง (อ่านต่อหน้า ๓๓)

โดย... "ตราภัย"

เข้าตัว

เปียร์ ทองปลิว ก้าวเข้ามาในห้องนั้นอย่างเงียบเชียบปราศจากการคาดประตูด้วยจิ้งหรีด
มกคั้นเหมือนเคย สีหน้าก็เย็นและแห้งแล้งเหมือนผ่านมาบนทางทุรกันดาร แสงไฟจากโตะ
กลางห้อง สท้อนวามอยู่บนซีกกำแพงทั้งสองทำให้ลักษณะท่งท่าของเขาดูหม่นหมองไปอีก.

แจ่มจิกตึงตึงขามโยนหัว แต่เมื่อเห็นเขา, หลอนกว้างมือ และผลุนผลันออกมา เด็ก ๆ ที่เล่นเรียวกราวทางมุมห้องหยุดขงันคิดหนึ่ง แต่แล้วก็เลิกไปไหนกลับไปสู่นิยายบรรยัคยาคของแก ซึ่งใช้มีระกวีและบรรทัดพลาสติกต่างมีดและบน.

หญิงสาวยอมรับอย่างเต็มที่ ในขณะที่เข้รเอนต์โจนตัวอ
 ห่อนกคเานังลงไปบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง กระแสเสียงที่ถาหมลาคลับไป
 ด้วยความกังวล

“เป็นอะไรไปเชียร เธอหายไปไหนมาตั้งสอง-สามวัน”

เชयरโบกมือ “ฉันไม่เป็นอะไรหรอกจ้ะ นอกจากบ้านเมือง
เกิดวิปถิชนิดหน่อย.”

“นั่นนะ..” แจ่มจิตรับคำด้วยความกระตือรือร้น “ฉันได้ยิน
วิทยุและหนังสือพิมพ์แพร่ข่าวการขับอำนาจทั่วไปหมด พ่อยังบอกว่
ความเชื่องเห็นจะลำบาก เพราะเขานายหมดอำนาจ.”

เข้รข้มใจอย่างเจ็บปวด แต่เขาก็พยายามขมด้วยมุมปาก ซึ่งมี
เสน่ห์ดึงดูดใจหญิงเหมือนเคยมา มันเป็นเรื่องเคราะห์ร้ายอย่างช่วยไม่
ได้ เจ้านายของฉันทน์ไปแล้วตั้งแต่คืนนั้น."

“เธอหมายถึงคุณหญิง อัสวิน ‘สิงห์จาด’ นายคนนั้นหรือ”

“นั่นละ จะมีใครเสียอกเสียใจเขา เจ้านายซึ่งขุ่นแค้นลงนาม
ด้วยระบบกฎหมายทั้งตนเอง และไว้วางใจเป็นเครื่องจักรผลิตนาม
ความร่ำรวยอย่างมหาศาลให้แก่เขา” เซอร์ท้าวละเล้งเกี่ยม “เดี๋ยว
เขาเปิดออกนอกเขตโดยไปแสวงหาเงินไว้กับความโสโครกอบแปด ตั้ง
แค่คดปอนแบงก์, คำนั่น ขนไปตั้งคดขึง.”

“แล้วเธอจะทำอย่างไร.”

“ทำอะไรเถอะ” เขาถอนใจ รวบรวมของความหวนวิตกผลด

พรายขึ้นมาในแววตา “ฉันถามตัวเอง
ด้วยปัญญา มาสองวันสองคืนแล้ว
แต่...” เขาสิ้นศีรษะ “ฉันก็ตอบไม่ได้
ฉันเกลียดเกลียดเกินที่ใคร ๆ ชอบพูดว่า
ใครทำกรรมไว” คนนั้นพยักหน้า
กรรม.”

“มันเป็นความจริง” หญิงสาว
พิมพ์พิมพ์ ห่อหุ้มได้มือไปตามเดิวนกแก้ว
ของเขาเหมือนปลอกโยน “นั่นถึงมัน
จะเป็นกฎเกณฑ์ อันที่จริงของโลก
อย่างไร ฉันก็ยังไม่อยากจะเห็นเธอ
ต้องได้รับยาจากชตากรรม ที่เธอไม่
ได้สร้างเองนั้น.”

“ไกรยชอก...” คอของเขี้ยวพลบ
ลงไปอีก “ฉันเป็นคนยิงเขาคือมือ
เทียวนะ เจ้าพ่อเลียงเชียงรายคนนั้น.”

“อย่าไปไหนบ่อยเลย จำไว้, เธอจะสารภาพพร้อย ๆ พรหมณีย์ก็ใคร่ได้ ฌันธิ์คิดว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ เธอทำไปเพราะปากเสียจากเจ้านายของเธอ”

เขี้ยวสลกศีรษะชนะชนะมายลมหาด
ใจแรง เขาคุมพรทวยมอมนคง
กว่าเคิม “เฮอฉลากและเขี้ยวแข่งมาก
แจ่ม เลี้ยวคายทอนไม่ใดเช่นผ่แทน”

“เออแนใจถึงเพียงนั้น เชียวหรือ
ชัวร์.”

เขาพยักหน้า ผายไหล่กว้างออก
ไปด้วยความภาคภูมิใจ “ฉันตั้งใจอยู่แล้ว

ทักขิ ^๓ ทักขิรวรวมเงินสักกชันทนง ^๔

บ้านเดิมของตน ในอีกสอง-สามปีข้าง

พระความนิยมให้แก่พี่น้อง ร่วมคำขด

เขาเป็นผู้ทักขณสันติราชกุมารที่มัวเมาอยู่กับการใช้อำนาจทางอภิสัทธา นึกเป็นสันดาน
เห็นว่าที่แห่งการเจริญบารมีกำลังกราบเข้ามาการเมืองก็ยิ่งเล่นหลอกลอนอยู่ในสายเลือด

อันใจกว้างของกันทั้งหลาย ข้อสำคัญก็
คือ เจ้านายของนครจะ "ใหญ่" ขึ้นไป
กว่านี้ พอจะสนับสนุนกันในทางอิทธิ
พลได้อย่างเต็มใจเต็มมือ เมื่อการ
เลือกตั้งครั้งใหม่มาถึง ฉันทน์แน่ใจว่า
จะผ่านเข้าไปนั่งในสภา ได้อย่างสบาย
เสียดยางจุ..” เขาแถมมือ “ความ
หวังของฉันทน์พิทหลายเสียก่อน เพราะ
เกมใหม่ของการเมือง”

แจ่มจิต จับตาอยู่กับใบหน้าของ
ฝ่ายชายข้อคิดใจหนึ่ง หลอนคิดเขมๆ
อยู่ในใจว่า มันช่างเป็นเรื่องแปลกเสีย
เต็มประดา ที่มนุษย์เรามาถอยออกไปแสวง
หาข้อเสียปอนๆ จากกันทำเล่น โดย
ไม่ได้เหลียวแลถึงทุกข์สุขของพี่น้องร่วม
ชาติภูมิที่ตนถือกำเนิดขึ้นมาเลย ครั้น
แล้ว, จู่ๆก็หวนกลับไปเพื่อติดต่องาน
ตอลบทนจากกันมัน ด้วยการศึกษา
เป็นผู้คุมครองเขา มันเป็นการตลกๆจิตใจ
กันอย่างยิ่งจริงๆ จากนั้นหลอนจึงพูดเสียง
ต่ำว่า “ฉันทน์เข้าใจ, ความคิดของเธอ
ก้าวไกลเหลือเกิน แต่เธอไม่ได้คิดบ้าง
หรือหรือว่า เธอเป็นตำรวจอาชีพมา
แต่ไหนแต่ไร เธอไม่ได้เป็นตำรวจ
การเมือง ร้ายไปกว่านั้น, เธอเป็นมือ
ปราบที่สมัครตัวหัวเราะฉันทน์ไม่แน่ใจ
ว่า เมื่อเธอออกศูนย์พร้อมทั้ง เจ้าของ
เธอจะปรากฏบนหน้าได้อีกนานเท่าใด..”

เขินร ทองปลิว ผลจากขมขื่นขบขี้
กับบทวิสัยบนแผ่นเขียนแล้วก็ออกเดินวน
เวียน คำท้วงติงของหญิงสาวต่อสิ่งซึ่ง
ไม่เคยคาดคิดมาก่อน สทันทวนเข้าไป
เสียตรงถึงกันขึ้นหัวใจ แม้ละ, เขามอง
และหยั่งดูเธอจนจากหน้าก็เลยขมขื่นนึกถึง
กับเขินร แล้ว, จะเป็นในใจอะไรก็บอก
ที่เขินรจัดคิด อธิกรมาจากกองบัญชา
การ เพราะถูกขมขื่นจากหน้า ขี้ต้ออันจ
เย็บเวลามันที่เดิม.

ฉันทน์สลับใจหมายว่า เธอเป็น
เหตุจูงใจให้เธอหนีในทางการเมืองมาก
กว่าจะเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์นครตลอด
ชีพ..

“ทั้งฉันทน์กับพิทหลังขุ ออกกบ
กองอย่างนั้นแหละ”

ฉันทน์
ไม่ได้อยู่ในสภาพที่
เวลาไหน
ที่จะกำหนดต่อไป

ภาพประกอบโดยนิช 'แทน'

ตลอดทุกขณะไม่
ขัดสนทนาคือให้ยักยาวออกไป.

“ฉันทน์รู้ว่า เขียวเนอคิดจะ
ทำอย่างไรบนอากาศของหัวใจ”

“ก็อย่างที่บอกเธอแล้ว มันแหละ
แจ่ม หัวสมองของฉันทน์เล่านั่นที่ไป
หมก แต่อย่างไร” นายสืบคำวรา

“แต่การก้าวไปสู่ความเป็นผู้แทน
ไม่ได้ช่วยให้เธอ หนีไปจากชนชั้นนัก
เลย ฉันทน์ก็ว่าเธออยู่ในตำแหน่งเดิม
ต่อไปต่างหาก เธอช่วยให้อะไรโลก
แก่ตัวมากขึ้น”

“เสียงคำวราโกลอย่างฉันทน์ มีความ
หมายอะไรในสายตาคณทัตไปอย่าง” เขา
พูดด้วยเสียงเย็บหยื่น “ก็แต่เป็นลูก
กระโดด, เป็นเครื่องมือและเป็นอะไรก็
ที่เจ้านายจะใช้ให้ไปตายกบหน้าเพื่อ
ผลพลอยได้ของเขา.”

“มันยังน่าตั้งใจมากกว่า ตัวหนึ่ง
ผู้แทนราษฎร ซึ่งเธอวางแผนจะหลบไป
ใช้เป็นเครื่องกีดกัน ปัดป้องชนชั้น
ประชาชน เพื่อความร่ำรวยของตัวเอง
ในวันข้างหน้า”

เขินรฟังเช่นนั้น อย่างหมดอาลัย
“ช่วยการที่เรารู้สึกถึงนั้นอีก ถึงอย่าง
ไร ฉันทน์ก็หนีเพราะเหตุแล้ว, รออยู่
แต่เมื่อไหร่ เขาจะปรากฏมาต่อไปชั้นเขิน
แทน”

หญิงสาวส่งแก้วน้ำให้ เขินรของ

১৫৭

“มันแค่เก..” แจ่มจิตไม่ไ้

กังวลต่อความรู้สึกของฝ่ายชายพลัน
พรวดไป พร้อมยกขาเล็งไปทางมุม
ห้อง “ก็พลอยตกไปเน้อการขบถวัก
วีรบุรุษพาไปหมก เธอจ...เก็กสมัย
ก่อนสนใจแค่การเล่นลูกหิน...เวียงเวียง
...ทยอยลง แต่เก็กสมัยนครกันข้าม

ไม่ว่าจะเรียนอะไร ทุกอย่าง ลาย
เป็นลายเป็นนี้ ไม่รู้ว่าข้าพนักชด
ลูก ก็แย่งพรรคกับแข่งพลเล่นอีกคำ
หาใจ อานาถัน”

“อย่างนั้นเขาเรียกว่า วิวัฒนา
การทางใจ”

“แล้วโคปีโยชนะ ละโว้ขึ้นมา
พลอากาศทำให้สัสซียองแก กร้าว
เรียมเก็กอายุโคปีไม่เข้าเป็น..”

“ขอให้ฉันทูกก่อน ขอเวลาให้
ฉันทับ..”

“ตามความว่า เธอปลงให้ทะ
เล่การเมืองแนวนั้นแล้วอย่างนั้นคือ
พล่อนบียปลายแขนเลื้อยเข้ามานี้ กว
ดาใจกาขึ้น กวียประยาญประพลาท
“เอเธระเป็นฉักการเมือง ทั้ง...เออ
สภาพของเธอในเวลานี้ ไม่สละก็รัก
คนแบก...นอกพัก..”

เจียร ทอปลิววิฑูรย์ทางมตบิย
ยุ่งงกนานละเพื่อเม็กเล็ก ๆ ซึ่งสละ
พรวายตามพรวาย กว้าให้ใบโพหน้าชว
คุนเขย่าน่าหัวนกลั.

“แน่นอน, ไม่ว่าเธออยู่ในสภาพ
ใด เวลาไหน ฉันทักว่าทักไปยอน
วิธการของเธอนั้นอย่างไม้อัดยอ ใครระ
วู” เขามิพม “วันหนึ่งเจ้าบ้านของ
ฉันทาจะรอฉันทา และวันนั้นแหละ พ้น
คำว่าเธอขิงขง ก็จะไปหาใจโดยทว่า
สียควรวาใจเขียร ทอปลิว ไม่ไ้สละ
อะไรได้ๆ อย่างนี้เขาเข้าใจ.. แต่กลั
เป็นคนที่เผลอไปด้วย คุนคคือผู้สูงส่ง
มีอุดมการณ์เพื่อพรทพทอ อยู่ก็สละ
ทุกสละไป..”

แจ่มจิตบอยถึงออกมา ไม่มี
ความรู้สึกใดๆ อยู่บนเสีฟหองพลอน
พลอากาศเล็งทักพว้าเพียบแต่กันบ.

(อ่านต่อหน้า๓๔)

การเปลี่ยนเรื่องชีวิต

ในประเทศไทยเรา... ดูเหมือนว่าอาชีพชนชั้น

ตามยุปรากฐานกันอยู่มากในขณะนั้นก็อาจพิจารณาการเมือง และมันได้
ขึ้นแรกของอาชีพที่ก่อการได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือที่เรียก
กันว่า ส.ส. มันได้ขึ้นแรกนั้นว่าสำคัญมาก เพราะเมื่อได้เป็น ส.ส. แล้ว
ความเจริญรุ่งเรืองในอาชีพที่จะตามมาภายหลัง ยิ่งถ้าเป็นการเมือง
ชนิดนี้มันสามารถแปรตัวเองให้เข้าได้กับทุกพวกทุกกลุ่มเหมือนสัตว์
ที่เปลี่ยนสีตัวมันเองให้กลมกลืนเข้าได้กับหมู่ประเทศแวดล้อมแล้ว ยังมี
หัวก้าวหน้าเรื่องทั้งทรัพย์สินและทั้งเสรี (ที่แปลความโลภมันไว้เบื้อง
หลัง) ที่เดียว เพราะฉะนั้นในระยะนี้ข้าพเจ้าไม่ค่อยขาดจากหนังสือพิมพ์
ก็ถือข้าพเจ้าว่าคนในระดงพรรคคนชอบสมัครเข้าพรรคคน คนนั้นจะเล่น
ได้คือด้วยการเป็นพรรคนี้ คู่อี้อลวนไปหมด แทนจะไม่รู้ว่าการเป็น
ใครหรืออะไรไปเน้อละ..

เหตุหนึ่งที่มีส่วนทำให้เกิดการเมือง (ถ้าจะระชาไปก็การเมือง) คือ
มันขึ้นกันขึ้นมาใหญ่ที่เพราะพรรคการเมืองทั้งหลายเล็งเห็น (ในทางโกงและกิน)
มีคนอื่นต้องพลาญแตกสลายลง (ถ้าเป็นคนที่อยากจะได้ว่าด้วยโรคภัยไข้เจ็บ
คือเป็นภัยกับกายขึ้นมา ทั้งขึ้นทั้งแรง) เปรียบเหมือนคนมันใหญ่ได้ถูกมก
กินไปด้วยผล ที่มูลวิฑูรย์ทั้งหลายมันถูกกินอย่างเพละก็หมด แล้วจึงม
มีการวิฑูรย์กับแข่งขันกันเป็นการช่วยขยับไปอีกด้วย แต่อยู่ๆ มันมันก็ถูกโค่น
ล้มก็ขึ้นลงโคปีไม่หยุดวิฑูรย์ เหล่าคนสันดานชั่วจึงทั้งหลายจึงลงเวลนี้มาก็ใหญ่
ในการที่จะแสวงหากันได้คนใหม่ก็อุดมสมบูรณ์ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันแล้ว ให้โอ
เป็นก็สำหรับเกาะทะลไปอีก.

อันได้ก็... นอกเหนือนั้นก็เปรียบเหมือนเหล่าการเมืองกระหายพิ้วทัก
จึงเริ่มต้นกันเป็นพิ้วเพื่อเข้าไปเกาะทะลอยู่กันพรรค ที่ขึ้นเชื่อว่ามิอาจพลและมิ
ความมันถึงเพื่อที่จะได้ขายสละพลและเงินตราทั่ว หวังส่งขึ้นมันได้จนกระทั่งหัวง
เพราะฉะนั้นพรรคการเมืองที่เป็นที่รู้จักกันทั่วยิ่งใหญ่อายุ ในขณะซึ่งไม่ได้อยู่จะเป็น
สุขนัก ด้วยการที่ข้าพเจ้าไม่หยุดหย่อนว่าเกิดการแก่งแย่งโต้เถียงกันจนกระทั่ง
วิฑูรย์ ทบด้วยเรื่องการคัดเลือกตัวผู้ที่จะส่งเข้าสมัคร ข.ส.

ทุกความวิธมันแล้ว ก็เป็นกันเห็นใจพรรคการเมืองพรรคที่อยู่นั้นเหมือนกัน
เพราะทั้งถูกฝ่ายตรงข้ามพยายามกล่าวร้ายเข้าเสียอยู่เสมอ เพราะฉะนั้น
สกลพรรคการเมืองก็พิ้วพิ้วพิ้วพิ้วพิ้วพิ้วไปแล้วก็ได้และเพราะเห็นใจจึงอยาก
จะเตือน ๆ ไปบ้างว่า จงพยายามระวังรักษาชื่อเสียงไว้ให้ดี มิฉะนั้นก็มิหวังว่า
กลายเป็นที่รักด้วยคนของพรรคก็พังทลายไปแล้วนั้นเจ้าวิฑูรย์ เคยได้พูด
ไว้แล้วว่าการที่จะเป็นพรรคการเมืองก็เช่นนี้ และเป็นการที่ใคร่องประชาชน
นั้น มิใช่สักแต่จะว่ามีลูกพรรคมากมาย เพื่อก่อการขบถมันขึ้น ส.ส. ทักสำ

คณูรย์ที่วักก็จะต้องเลือกหนึ่งอย่าให้มคค
ก็อาศัยอาศัยหายกาไปปะปนเพื่อก
คอยผู้เลือกประชาชนทางหาก ถ้า
ขึ้นรับเอาคำพวงมาเข้าไว้ ผลก็ได้รับ
ระเป็นอย่างใดก็มิควรอย่างใดเห็น ๆ อยู่
แล้วศก ๆ อยู่น ๆ

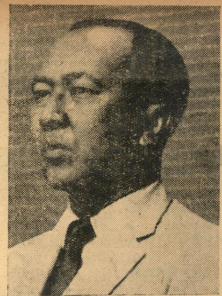
ได้คือมีความคิดเห็นไปประปรายอยู่
เจียนว่า ถ้าพรรคการเมืองพรรคจะมีคณู
นับถือไว้ว่า จะไม่มีการช่วยเหลือในเรื่องนี้
ทองหรือแม้แต่ทั้งที่หรือสิ่งใด ที่มันมากไป
กว่าไปเสียโดยมาก แต่คนจำก็ผู้ที่มีคณูเข้า
รับเลือกก็ ประการเพราะได้เป็นรัฐบาลก็
ให้มีความจำเป็นที่จะความจำเป็นที่จะรับหรือ
จากการรับนั้น หรือขอเสียก็ขึ้นอีก และ
พรรคต้องปฏิบัติให้ได้อย่างเข้มงวดวิฑูรย์ แล้ว
ก็ดูละ พรรคไหนก็พรรคนี้แหละปะ คอให้
เขามาไปบอก ให้เองที่จะมีคณูรับกับ
สมัคร เป็นสมาชิกเหมือนคนมองในคณูของโ
โศกในหนึ่งนั้นแหละ.

ยิ่งดูไปคิดไป ยิ่งมองเห็นว่านัก
การเมืองสมัยก่อนเล่นการเมืองเพื่อตัว
เอง และเพื่ออาชีพเขาไว้ ไม่ไว้ใคร
ก็ไหน. ไม่มีการที่จะมาหาพวกกันอย่างอื่น
แล้วเป็นเห็นเข้าเล่นการเมือง เพื่อหวัง
รวยทางลัด เพราะประพหระเคราหัด
ซึ่งเวลาถึงถึงถึงถึงถึงคณู อยู่ก็กิน
สขบไปโดย แล้วก็เอวาระเข็นนัก
การเมืองก็มิได้ระเขยกระไร คอยค
ตามอ่านข่าววันสัปดาห์ ทั่วเรื่อง
ไหนที่ประชาชนสนใจ ก็ถือเอาไประ
โกนโพทพนาเสียพิ้วก็แล้ว แล้วก็สกล
อะไร ๆ ก็คิดกันเห็นสกลเสียห้อย
พลั่งเกล้าว่าข้าพเจ้ามีสนใจไว้ แล้ววิฑู
หันแล้ว พลั่งเวลาเขาเลือกค
สมัครเข้าไปโดย และถ้ามิว่าทศค
ในทางโกทพทลม มีกลอุบายข
ข้อพทน้อย ก็อาจไว้รับเลือกเข้าไปหา
กินในสกลใน (อ่านต่อหน้า๓๕)

เขียนถึงอาชีพชนชั้นพวคนดาเกี้ยวแก่การกินเมืองของบรรดาพรรค

พจน์ สารสิน

นายกรัฐมนตรีคนที่เก้า

และเป็นตัวแทนไทยในพิธีมอบอำนาจในอินโดจีน

ท่ามกลางกระแสการเมือง ซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันที่ไทย การขึ้นอำนาจของคณะทหาร - บุนสกา - ประกอบคณะรัฐบาลขึ้นใหม่ ภายใต้ความเห็นชอบ ของสมาชิกสภาประเภทสอง. บุรุษหนึ่งซึ่ง เป็นมามีคิในการเมือง ระยะเวลา เลี้ยวหัวต่อนี้ ก็ก้าวออกมาขึ้นเด่น ล้ำหน้าบรรดานักการเมืองชั้นนำแห่ง ยุค และได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ ด้วยมติฉันทพร้อมเพียงของเสียงทุกเสียงในสภา.

บุรุษผู้ก้าวขึ้นมาสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนที่เก้า แห่งราชอาณาจักรไทยนี้ก็คือ นายพจน์ สารสิน.

นายพจน์ สารสิน เกิดที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ ได้รับการศึกษารับทุนจากโรงเรียนในกรุงเทพฯ จากนั้นในปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ได้เดินทางไปศึกษาต่อที่ Wilbraham Academy ณ รัฐแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา และได้เดินทางกลับมาศึกษาในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้เป็นสมาชิกจากสมาคมสันนิบาตไทย ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ เป็นสมาชิกของ Middle Temple ในลอนดอน เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๖ ภายหลังการปฏิวัติอยู่ในศาลเป็นระยะเวลาหนึ่ง นายพจน์ สารสิน ก็ได้โอกาสมาเห็นหน้ากับผู้นำเผด็จการ บวรวิทย์ปกกันอีก ๒ แห่งในปี พ.ศ. ๒๔๙๘.

วิถีชีวิตของเขารุ่งโรจน์สู่วงการเมืองอย่างวิจิตรวิเศษเข้าร่วมกับรัฐบาลชุกาอมพล ป. พิบูลสงคราม เมื่อปีพ.ศ. ๒๔๙๘ ในตำแหน่ง ร.ม.ช. ช่วยราชการกระทรวงต่างประเทศ และได้เลื่อนขึ้นเป็นร.ม.ว่าราชการกระทรวงต่างประเทศระหว่างปีพ.ศ. ๒๔๙๒ จนถึงปี พ.ศ. ๒๔๙๓ หมดจากนั้น, นายพจน์ สารสิน ก็ได้เป็นหัวหน้าผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ไทยไปพม่า

นอกเหนือจากนี้ นายพจน์ สารสิน ยังได้เป็นสมาชิกวุฒิสภา อยู่ถึง ๔ ปี (พ.ศ. ๒๔๙๐ ถึง ๒๔๙๔) ก็เป็นผู้แทนในคณะกรรมการกิจการประชาธิปไตย การรวมและฟื้นฟูภาคใต้เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๔ ได้เป็นสมาชิกคณะกรรมการบริหารของสภาทนายความไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๒ เป็นต้นมา.

นายพจน์ สารสิน เคยดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตไทยประจำสหรัฐเป็นเวลา ๕ ปี เริ่มแก่ พ.ศ. ๒๔๙๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ ระหว่างเวลานั้นได้เป็นผู้แทนไทยประจำที่ประชุมสมัชชา สหประชาชาติ โดยเฉพาะในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้เป็นประธานของคณะกรรมการชุดที่ ๕ ของการประชุมสมัชชาครั้งที่ ๕.

ก่อนหน้าจะได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรี นายพจน์ สารสิน เพิ่งเข้ารับตำแหน่งเลขาธิการคดี เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้เอง. นายพจน์ สารสิน จะอยู่ในตำแหน่งหัวหน้าคณะรัฐบาลชุดนี้จนถึงไปจนกระทั่งถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ หลังจากนั้น, เมื่อการเลือกตั้งทั่วประเทศครั้งใหญ่ สิ้นสุดลงแล้ว, นายพจน์ สารสิน ก็พ้นตำแหน่งนี้ไปโดยวิถีทางรัฐธรรมนูญ. ▲

ความอดทนยากยากแค้นเริ่มคุกคามอย่างรุนแรง

ขณะที่ข้าพเจ้าไปถึงกองบัญชาการทหาร คอมมิวนิสต์นั้นเป็นเวลา ๑๗ น. แล้ว กองบัญชาการนั้นตั้งอยู่ บนเนินสูงที่หาเปรียบบริเวณกว้างขวางมาก ทราบว่าเดิมเป็นที่ทำการใหญ่ของบริษัทน้ำมัน..... หลังจากแจ้งความจำนงค์แก่ทหารบกที่เข้าประจำแล้ว ข้าพเจ้าก็ขับรถเข้าไปภายในค่าย ที่นั้นข้าพเจ้าได้พบรถยนต์บรรทุกชนิดต่างๆ จอดอยู่ แล้วหลายคัน ส่วนมากเป็นรถยนต์ที่เดินทางมาจากแรกรุ่นเหมือนกันกับข้าพเจ้าเท่านั้น พอเห็นข้าพเจ้าพวกคนเหล่านี้ก็พากันกรูเข้ามาถามข้าพเจ้าเป็นล้นพ้น "อ้าว ชานเล็กลูกเกดนี่เหมือนกันหรือ?" อะไรต่ออะไรให้ข้าพเจ้าไปหมด (ชานเล็กแปลว่าเล็กไทย) ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้โต้แย้งทันทีถึง ๔ โยอย่างงๆ.

ข้าพเจ้าและหมื่นพาทย์จึงออกจากรถเข้าไปแจ้งแก่เจ้าหน้าที่ ณ เขตที่ทำการใกล้ๆ หลังจากนั้นก็ซื้อสิ่งของมาแจกจ่ายและคนขับเริ่มบ่นแล้ว นายทหารผู้หนึ่งก็สั่งให้ข้าพเจ้ารีบออกไปให้น้ำมันจนเต็มแป้นทั้งสองถัง แล้วบอกให้นำไปจอดไว้ที่กระทิงคาบถนวมกับรถคันอื่น ๆ..... "ลุงเจ้าของรถกลบมันได้แล้ว ส่วนรถกับคนขับเราจะได้ไป และพอครบ ๕ วันแล้วเราจะส่งกลับ คือเวลาถึงกองทัพเราจะส่งกลับกันด้วย!" นายทหารผู้หนึ่งหันมาบอกถึงหมื่นพาทย์ คอยคำสั่งอยู่ ลุงที่พาหมื่นพาทย์กลับนั้นมาเองหน้าข้าพเจ้า แล้วจึงบอกถึงนายทหารผู้หนึ่งว่า "นายครับถ้าวันครบคนขับนั้นผมจะส่งกลับแล้วครับ เพราะว่าจ้างมาชั่วคราว"...นายทหารผู้หนึ่งมีสีหน้าไม่สู้พอใจพูดแบบงงๆ และบ่นบ่นกลยๆ ว่า "ลุงอย่าลืมว่าเป็นราชการทหารนะ!" พร้อมกับชี้ตารางของหมื่นพาทย์มาที่ข้าพเจ้าอีก "นี่เพื่ออะไรจะต้องอยู่ชบรถให้กองทัพอ ๕ วันทำไมใจโง่?" และมันใช้แต่แกล่นเดียวคนอื่น ๆ ก็เหมือนกัน...ครบ ๕ วันแล้วเราจะมีการเปลี่ยนตัวจากนั้นและไปไหนก็ได้...เข้าใจ?" ผู้ช่วยใหญ่คนนั้นบอกพูดกับข้าพเจ้าอย่างจางอามาง จึงพูดทวนที่ข้าพเจ้าจะปฏิเสธได้ เพราะว่าได้ตกลงมาอยู่ในมือของเขาเสียแล้วทั้งนี้ขบวนการที่จะขอรถและคนขับคืน ก็ไม่ได้พอจะให้สละรถกับข้าพเจ้าก็จะเจ็บตัวเปล่าๆ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรีบไปว่า "สุกหนี่ง่ท่านเกิดครับ" ไปอย่างฉุนๆ.

ลุงที่นำรถไปแล้ว คงปล่อยข้าพเจ้าไว้กับรถเก่าๆ แต่ก็เห็นมาตั้งข้าพเจ้าว่า ถ้าหากมีเวลาตอนเย็นนี้ให้มาพบแก่ข้าพเจ้าสักหน่อย เพื่ออะไรสิ่งเดียวเป็นงานอย่าง...๑๘๓. เลื่อนแถวโดยถึงถึงวันขึ้น ทหารนายหนึ่งก็มาบอกแก่พวกลูกโซ่เพื่อว่า "ให้ไปรับทานอาหารที่ โรงเลี้ยง..." ดังนั้นภายในบริเวณนั้น จึงมีอาหารสดขนาดหนึ่งคนที่เพราะการเล่นกระบี่ที่ออกมาจากชอกมุมล่างๆ เพื่อเตรียมตัวไปกินอาหารค่ำ...

พอเราเข้าแถวตามหลังทหารไปอยู่โรงเลี้ยง ซึ่งปล่อยอยู่ฝั่งตรงกันข้ามนั้นเป็นขบวนยาวเหยียด...ดูไม่ลึกนักเชยหรือถึงผู้ว่าราชการไทยก็ดูค่อนข้างเชยพวกเราไม่มีให้กินอย่างอื่นดูและกันถ้าในโชคชะตาชีวิตของกันอยู่ไปไหน...ที่โรงเลี้ยงหลังจากบรรดาคนกระบี่ทั้งหลาย ให้อาหารแก่ฝ่ายเรียบร้อยแล้ว ก็ถึงรอบ

เราตกเป็นเชลยของพวกคอมมิวนิสต์พม่าเสียแล้ว

ของโซเฟอร์... เราได้รับแจกงานชั่วคราว
และงานอดิเรกเป็นของคนละใบ คือทำงาน
ปลูกทวารน่ายหนึ่งก็พาเราไปขังที่ ๆ
มีฉิ่งแกงและข้าวทั้งอยู่ พร้อมกันยอ
ว่า "เชิญถินกันตามสบาย" เราต่าง
คนต่างก็ใช้เงินของคน คัดข้าวจากกระ
ถางที่คงไว้ในถินคนละจาน แล้วก็
ใช้เงินอุดหนุนเมียเรวักกักแกงจากถินน้ำ
มนโยใหญ่ที่คงอยู่ข้าง ๆ นั้น แล้วจึง
พากันไปนั่งถินที่ร้านไม้ไผ่ ซึ่งปลูกไว้
ชาวเทียบภายในโรงเลี้ยงแห่งนี้...อา
ทวารที่ปลูกของเรามีคนคอยแกล้งแหยก

ก็เดินมายังที่พักพวกเรายู่พร้อมกันตั้งขึ้น
ว่า "นี่โซเฟอร์พวกแกมีธุระอะไรก็
รีบ ๆ วัฏการเสีย เราเราออกเดินทาง
ถินกันนี้ และให้ทุกคนมาพร้อมกัน
ก่อน ๒๐ น." พวกเรา ก็พาพากันซื้อ
ลูกชิ้นขึ้นทันทีแล้ว แยกย้ายกันไปคน
ละทิศละทางตามความปรารถนา สำ
หรับข้าพเจ้านั้นคงไว้ว่าจะไปพบกัยลุง
พิศคามที่ส่งไว้.

เดินจากค่ายมาราว ๆ ๒๐ นาที
ข้าพเจ้าก็ถึงบ้านลุงทวนซึ่งอยู่ไม่ไกลจาก
ถินของข้าพเจ้าการเท่าไรนัก ที่นั่นข้าพเจ้า

▲ บ้านเรือนในแคว้นคองคองแห่งพม่าเหนือ

24 วัน

ไขตามตอลของวิชัยสไตน์

ของบ้าน

▼ บ้านเล็กเรือนน้อยในหมู่บ้านซึ่งไม่แตกต่างกับหมู่บ้านแถบเหนือของไทย

ใส่เนื้อวัว ที่ใส่ชิ้นหนึ่งเสียจนเหลือ
จ่ายตามแบบฉบับของพม่า กัยโยมะ
ซามันยังกัยทอมเขียว, จาและน้ำมัน
จั่ว พวกเราหกห้าก็มีคากักกันอย่าง
เอร็ดอร่อยเพราะกำลังหิวและเหนื่อย
อยู่ด้วย...

แต่เรียวอนเกี่ยวกับนั้น ก็วาง
ขึ้นมาอีกครึ่งหนึ่ง พวกเราฟังดูแล้ว
ถึงกัยซนลูกเกิดขิว เสมือนหนึ่งโดน
เสียงทักมรณะ... ทวารทั้งหกพากัน
ลุกขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกันไปเข้าแถว
ถนินผู้ตาย พวกโซเฟอร์ก็เฝ้าตาม
มาทาง ๆ เราได้ยินสนทนากันอยู่ข้าง
รถของท.น.โกนนี้ นายทหารผู้หนึ่ง

ก็พยุงหนักกัยลูกชาย และญาติพี่น้อง
ของแกตลาคคน ก่อนอื่นแกไล่ให้
ข้าพเจ้าไปอาบน้ำเสียก่อน ซึ่งก็เย็น
ความปรารถนาของข้าพเจ้าอยู่แล้ว.

อาบน้ำเสร็จ ข้าพเจ้าจึงออกมาพบ
กัยลุงทวนห้าบ้าน ซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้า
ได้เห็นแกกำลังจวนจะยุติการจิกคอกไม้
รูปเทียนและเครื่องของสรวง คล้ายกับ
จะทำพิธีเซ่นไหว้อะไรสักอย่างหนึ่ง แ
เรียกข้าพเจ้าไปนั่งลงใกล้ๆ แล้วแนะนำว่า
"นี่หลานชายลุงได้เตรียมทำพิธีของสรวง
เจ้าพ่อมัวเคียวไว้แล้ว เพื่อให้การเดินทาง
ของหลานชายรุ่มและปลอดภัย แต่ลุง
จะต้องซื้อเคียวไว้ (อ่านต่อหน้า ๓๕)"

ไปกับ...

ดาวยักษ์

วันหนึ่งเวลาสักหกโมงเย็นกว่าๆท่านจะได้ ผมนั่งเล่นอยู่ในเรือนกล้วยไม้ ชมแคทลียาและหาวายต่างต่างอยู่ด้วยความเพลิดเพลิน สหายคนหนึ่งใส่ลัฟววดเข้าไประหว่างเอง ในมือเขาคีบหนังสือพิมพ์รายวันติดมาด้วย ๒-๓ ฉบับ เป็นหนังสือพิมพ์รายวันที่กำลังแพร่หลาย เขาหย่อนตัวลงนั่งบนม้านั่งตัวเล็กเล็ก พลงวางหนังสือพิมพ์ลงข้างตัว.

“หนูอ่านหนังสือพิมพ์ทั้งเรื่องเปล่า?” คือประโยคแรกที่เขากล่าว

ผมขมู่ๆพูดเพื่อให้ทราบแน่ชัดว่า เจ้าของคำถามบ้านนั้นจะเป็นใครกันแน่ เป็นเพื่อนของผมแน่หรือ โฉนจึงถามออกมาได้เช่นนั้น ราวกับผมเพิ่งกลับจากต่างประเทศ หรือมันคงจะใส่ลัฟววดอยู่บนคันกระชั้น ทว่าถ้าเพื่อนกรุณาคืบประดำไว้ก็ทบทวนมาหากินอยู่ทุกเมื่อเชียวฉันนะ ก็อีกข้างหนึ่งสอพิมพ์.

“เปล่า!” ผมตอบโผล่ออกไป เพื่อให้ตรงกับคำถามและเพื่อจะได้ฟังที่มาของคำถามนั้นเสียหน่อย.

“ฟุ! ไร...โอ่ง! ใจก็หายเลย แหกตาคุณเสียนั่งชั่วหนังสือพิมพ์เขาลงข่าวอะไรกันโครมโครม” เจ้าเพื่อนผมใส่ไปเรียงเข้ามาทันควัน “ไอแกมันมัวแต่ดูกล้วยไม้วันยังค่ำ อีกสักหน่อยก็คงหอบที่นอนหมอนมุ้งลงมาเข็ดคันเขยื้อนในเรือนกล้วยไม้เนรเทศ”

ผมหัวเราะที่ นึกขึ้นเจ้าเพื่อนยากคนนี้เหลือเกิน แต่เพื่อที่จะทำให้เรื่องมันสนุกต่อไป ผมจึงแสร้งทำเป็นไม่เข้าใจสัทนกลบไปพินิจพิศดูขอมตามปอมปาดัวร์ข้อใหญ่ของผมต่อไปอย่างเฝ้า เพียงแต่ถามเขาเบาๆ.

“มีข่าวอะไรแปลกประหลาดพิศดารขึ้นรี? หรือว่าเกิดปฏิวัติรัฐประหารซ้อนเข้าปึก?”

“เปล่า..ไม่ใช่ยังมีวัย ใครจะไปคิดปฏิวัติกัน แต่เป็นข่าวตำรวจจับตำรวจ!” เพื่อนตอบทำทางตื้นเต็น.

“อ้าว! เรื่องอะไรกันล่ะ ใจตำรวจจะค้นไปจับตำรวจพวกเดียวกันเองเสียเล่า?” ผมขมู่ถามทั้งที่มือยังจับคลำตามปอมปาดัวร์ต้นไปตรงๆ “เรื่องมันเป็นอย่างนี้จริงหรือ?”

“ว้า! ไอแกมันใจจับตัวเหลืออีกัง” เพื่อนชักไม่ไหว “หนังสือพิมพ์เขาลงข่าวเกี่ยวกับทั้งนั้นแหละ มีแหละพวกพวกที่ไม่เข้าใจเกี่ยวกับการบ้านการเมืองแล้วแต่เขาเข้าใจเกี่ยวกับการกล้วยไม้กล้วยไม้เสียละก็ไรจนตาย ไร! หมอละว่าบ้านเมืองที่ราชสำนักยังมีเริ่มจะมีข้อแม้ขึ้นมาบ้างแล้ว ฟุ! ไร! คณะไรเล่นแต่กล้วยไม้ตื้นตัน ไรว่าบ้านเมืองมีข่าวพิศดารมากขึ้นไร”

ผมค่อยค่อยหันกลับไปยังเจ้าเพื่อนยาก พลงบอกว้า.

“ประเดี๋ยวกัน.. ประเดี๋ยวกันอะไรกันเขาแต่ไม่โหดโหด ค่อยพูดค่อยๆกันซิ อ้อก็ยกกรู้ออกเดิมหัวเรื่องมันอย่างไรกัน ตำรวจจับไหนไปจับตำรวจไหนไม่เหม็นออก แล้วกับบ้านเมืองมีข้อแม้ขึ้นมาแล้วอย่างไร”

(อ่านต่อหน้า ๓๖)

ดูอย่าง... วิจารณ์

ต่อจากหน้า ๔

ป.ป. ขอโทษผมอีกทีคือ ชื่อ ราชสีห์ไม่ไปเมืองนอกแล้ว อ้อคืออะไรที่คิดค้นตามหลัง มันไปไหนแล้วหรือเปล่า ไม่เห็นตามรอย... (ต่อว่า) ไปไหน หรือ?

๑. ฟุ! ไร...ฟุ! ไร! คุณคงก็ไม่น่าจะคิดมากไปเลยพ่ะ! ก็อันเรา (จึงแก้แล้ว) จะนั่งระดมความคิดมาของเขายังไรไม่น่าจะเก็บเอาความคิดเราที่ไม่รู้ไม่เข้าใจกันเรื่อง คิดมากไปเสียหมดเปล่าๆ ชุมมคึกถึงเรื่องทำอย่างใจจึงจะเด็ดวันร้ายพวกที่ฆ่า ๔-๕ คดีรัฐมนตรี้ แะฆ่าคนสำคัญๆทั้งหลายมาลงโทษให้ถึงได้ หรือคิดถึงเงินจำนวนมหาศาลที่จอมอหิววันเส้ารับว่าเอาไปลงหมดแล้ว ว่าจะทำต่อไหนจึงจะได้นั้นมากกว่า เสียเวลาเปล่าๆ ครั้นก็อะไรเรื่องรคังนั้น.

๑. โอ๊ย! ผมเลิกขายหัววันละ ๕ เย็นมาจึงมานั่งบ้านนี้วันเดียวไม่ได้ว่าก็หมั่นก้นเขี่ยเข้าไปแล้ว ในกรณีจอมอหิววันเส้าทั้งหลายแล้วรี? กัน เอ๊ะ! ใครครับที่จับจับรับรองและนับถือผ่ายุ่ นอกจากอินชพาล!

๓. จอมพลแปลกจรัสศึกตัวหรือยังผมไม่อาจทราบได้ เพราะอยู่ห่างไกลไปโขยๆ แต่โดยความรู้สึกของผมจอมพลแปลกนั้นเป็นคนทำอะไรไม่ค่อยรู้สึกตัว เห็นเขาเป็นเพราะความซาซนขนาดนึกไปเ็นและด้อมๆกันตื้นๆเป็นทีหนึ่งในโลกมันคงจะไม่มีสักอย่างๆ นอกจากจะโดนเปลวไฟ (ฉาบปลิง) แล้วย่อยเข้าเท่านั้น.

๔. ผมว่าไม่มีการดำเนินการอะไรมันย่อมแล้วแต่กลวิธี ของผู้ดำเนินการนั้นๆ ใครจะร้ายหรือเป็นมหาเศรษฐีหรือใช้ก็อย่างไร อยู่ที่ว่ามีการทำมาหากินของเขาจริงใจหรือไม่ ก็เป็นการปล้นประชาชน ในเมื่อมีการปล้นแบบคางว่าก็ปล้นได้มากกว่า แต่ก็จะยังไรมัน

ชีวิตนักอสังกาศ

ก็พวกปล้นด้วยกัน ฝ่ายที่ขบ ไปเลยก็คือ
ประชาชนนั่นเอง.

๕. ควรยกองค์ "... ในวรรค
สุดท้ายที่ คุณถามมาในข้อนี้แหละครับ.

๖. สมถั่งข้างแหละครับ!

๗. สมชายใจโม่งถูกพรอกรับ ข้อ
นี้ยอมแล้วแต่เหตุการณ์ และอนาคต
ต่างหาก.

๘. ข้อนี้เพิ่มอยู่กับข้อนี้ครับคอย
ดูไปก่อนดีกว่า.

๙. ผมก็รู้สึกเหมือนกันเช่นเดียวกับ
คุณครับ.

ผมจะขอใช้ทางคุณ "โซ-นาทาล"
ที่ "โซ" ขอชื่อ คุณจะได้เห็นมาแล้ว
นะครับส่วนผมนะหรือครับ อันขาด
ไปก็เดี๋ยวรับรองไม่โอนเอียง่ายๆหรอก.

ปล. ใครจะครับที่มันจะเข้าด้านตาม
ต่อไปตามรอยเก่า นอกจากนั้นจะหา
รอยใหม่เข้าอีก.

เปล่า! ไม่ใช่ที่อ่าว
เวียนบก.โทสิดาห์

๖๒ ฉบับนี้ ที่ผมได้ดูหน้ามาโดยไป
ถึงแล้วหา ไม่รู้คุณจะทำกับอะไร ๓๒๓ หรือ
๓๒๔ เพราะผมพอจะอ่าน แรกๆ มีข้อความ
ที่โทสิดาห์ เขียนขึ้น เกี่ยวกับความหมาย
น้อย ซึ่งเป็นความหมายที่ตรงกันเอง ซึ่งงานไป
รายการโฆษณาอย่างมาอีก ๆ โยสิดาห์ฉบับ
๖๒ เป็น ๖๒-๖๓-๖๔-๖๕-๖๖ เดิมหน้าไม่รวม
๖๒-๖๓-๖๔-๖๕ ว่าเข้าไปถึงครึ่งหน้า ทั้งหน้า
๖๓ ขึ้นไปเกือบครึ่งหน้าคือมีอีก ๔/๖ หน้า ๔/๕
หน้า บัง.จะให้อ่านก่อนหน้าโฆษณาหรือใจกัน
เรื่องของคุณก็ คงน่าไม่ลงบ้าง ผมว่าให้
เป็นเรื่องราวไปไว้ที่หน้าหรือว่า ทำเป็นไรข้อ
ว่าอันใจของคนที่ว่า หัวใจเป็นเนินโบยของ
โทสิดาห์ ๖๒ จะต้องละทิ้งอะไรของอะไร
การเขียนแบบนี้ ไม่ค่อยดีก็ถึงกับเสีย เขียน
ไม่ตรงกลางนัก เอ็ดเวิร์ดก็เลยหนีการวาง
ทุกที

สุดท้ายหรือว่าแทบหมด. คงแก้ไขสิ่งเหล่านี้
นี้ หากว่าบก.เห็นดีเห็นงาม

ด้วยความนับถือ

เลอชัย

ห่มหมาม

(อ่านต่อหน้า ๔๔)

ใครให้ผมพาเที่ยวลอนดอน พอดตกกลางคืน ผม
ก็มักจะอดพาไปดูละครไม่ได้ เช่นละครเชกสเปียร์ ที่โอลด์วิก หรือไม
ก็ละครสมัยใหม่ จะเป็นละครตลกหรือละครร้อง เราก็เลือกเอาได้ตาม
ใจชอบ เพราะในลอนดอนนั้น มีโรงละครอยู่มากมายถึงเกือบ ๓๐ โรง
บางเรื่องทีหนึ่งมีคนเล่นอยู่ได้นาน ๆ ดังที่หรือว่าก็มี. ในประวัติของ
การละครเมืองอังกฤษ ปรากฏว่าเรื่องที่เล่นอยู่ได้นานมากที่สุด คือ
Blithe Spirit ของโนเอล คาเวิร์ค ซึ่งแสดงอยู่ได้ถึงสิบเก้าเดือน แต่มา
เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว สดิก่อนนั้นได้ถูกเปลี่ยนแล้ว.

ละครเรื่องใหม่ ที่ทำให้สดิก่อนนี้เข้ามาของ Blithe Spirit คงกลายเป็น
เป็นที่ตั้งไปคือ เรื่อง The Mousetrap ของรอธการ์ ครัวสคีย์ได้มีผู้ซื้อตัวเข้ามา
เรื่องนี้แล้วทั้งหมดยกเว้นแต่หมื่นคน. และทางโรงละครแห่งนี้ก็จะเล่นอยู่
ต่อไปอีกหลายปี. ถ้าจริงตามนี้ ละครเรื่องนี้ก็จะเล่นอยู่เป็นเวลานานถึง
เกือบห้าปี. โรงละครในกรุงลอนดอนนั้นขนาดไม่ใหญ่ อย่างโรงที่เล่นเรื่อง
The Mousetrap ของรอธการ์ ครัวสคีย์ นี้ ก็จุคนได้เพียง ๔๓๕ คน แต่การที่
สามารถเล่นอยู่ได้ถึงสี่ปี โยสิดาห์ก็เปลี่ยนเวอร์เลย์. ต้องเป็นความเก่ง
อย่างน่าอัศจรรย์ทีเดียว. ตรงนี้ในคืนวันที่จะละครเรื่องนี้ สามารถกล่าวหา
สดิกไปได้ก็. คนผู้แสดงเข้าทำงานเต็มผลของรัชชาก็อย่างมโหฬาร.

มีคำพิพากษาว่า "อาชญากรรมไม่โทษทำใครเวรนี้" แต่ทั้งนี้
เห็นจะต้องขอยกเว้นอีกคน คือ รอธการ์ ครัวสคีย์แหละ เพราะสำหรับ.สดิก
ที่โทสิดาห์ว่าไว้ว่าเป็นเศรษฐีนั้นมาใกล้เพราะอาชญากรรม. เรื่องอาชญา
กรรมทุกเรื่องก็เลยแค้นแค้นแต่ชายก็ขายก็. บางเล่มก็พิพิพเป็นครั้งก็
ก็ถึงชายหมกเกลี้ยงอยู่นั่นเอง. โยสิดาห์ละครเรื่อง The Mousetrap ของรอ
นี้ ใครไปดูแล้วก็คิดว่าทุกคน. ว่าเข้าใจว่าโรงละคร ทำให้สดิกน้อย
อยู่ว่า เรื่องจะไม่ลงเลยเอาอย่างโน่น. และคนดูที่ทาดเอาไว้ ก็ปรากฏว่า
พากันเลิก.

เนื่องจากละครเรื่องนี้ แสดิกอยู่นานมาก. คำนึงถึงบางตัวก็รู้สึก
บางตัวก็มีฐานะบ้างเป็นทั้งลาออกไป. เพราะความงอกนั้นเปลี่ยนมาสู่คนแล้ว.
และเคยเปลี่ยนคนแสดงก็ซุกมาสามคนแล้ว. แต่การเปลี่ยนตัวนี้แสดงไม่ใช่
ของยากอะไร เพราะละครทุกเรื่องก็แสดงกันก็ถึงจากตัวส่วของเขาไม่เสมอ.
แต่อยู่บ่อยๆพระเอกหรือนางเอกนั้นเปลี่ยนอย่างถาวรขึ้น. ถ้าไม่เข้าเป็นทั้ง
การแสด. ตัวส่วของละครเข้ารับทไปแทนที่.

การละครเมืองอังกฤษนี้ รู้ดีกว่าในบั้น
มาก ตามโรงละครมหาวิทยาลัยอังกฤษจะต้อง
มี "คลับละคร" และโรงที่มหาวิทยาลัยก็ต้องมี
วิทยาสถ. ถ้าจะว่ามีชื่อเสียงอยู่ในโลกละครก็ต้อง
คนโน้. จึงไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นศิลปินแต่
นั้น. ถ้าหนังสือที่ชื่อว่า "โพธิ์ดะชะ" ที่สำคัญ
มากเหมือนกัน. และว่าถึงรายได้ของตัวแสดง
หรือผู้แต่งแล้ว ก็เป็นข้อที่ยุ่งยากมาก. ยิ่ง
ถ้าเป็นละครเรื่องดีซึ่งคนคิดก็หาบารมีมาก
ต่อช้อยชื่อไปทางนี้หรือแล้ว ผู้แต่งที่แท้ก็ถูก
ลืกละเลย

แต่ถึงใคร ๆ จะวิจารณ์ละคร
ละครนั้นคือ "บ๊องบ๊อง" ละครของใคร
ได้เล่น ผู้แต่งก็มีหัวร่อ. หรืออย่าง
นั้นก็ยังมีเงินไปเที่ยววัดหรือเล่นก็
ได้. แต่การทาดละครก็ มาเล่นนั้นไม่
ใช่ของง่าย. เพราะการสร้างศิลป์ไม่
ง่ายเหมือนการสร้างตึก หรือทำถนน
เรียบ. วงการละครอังกฤษจึงรู้ดีกว่า
ก็สดิกนี้คงเป็นเรื่องละคร เท่าที่มีอยู่ชุด

นี้ไม่ค่อยจะพอ. เพราะฉะนั้นจึงมีการ
แลกเปลี่ยนกันระหว่างอังกฤษกับเม
กา. ละครทางอเมริกาที่ ๆ อังกฤษก็
เอามาเล่น. และในทางอันเดียวกัน
ละครอังกฤษ ที่ทำเงินได้มากในลอน
ดอน อีกไม่ก็เกิน ก็จะไปใส่ทาง
อเมริกา. เมื่อครั้ง ๆ นี้ มีละครใหม่เรื่อง
หนึ่งในลอนดอน เขียนโดยนักประพันธ์
ชาวออสเตรเลีย. ละครเรื่องนี้ก็รับ
ความสำเร็จมาแล้ว ในออสเตรเลีย.
และเมื่อมาออกแสดงในลอนดอนก็มีคน
ชอบกันมาก. ถึงกับมีคนคิดว่า นักประ
พันธ์ออสเตรเลีย ขำมาหากินใกล้
เหลือนั้น.

เขาเปิดอภิปรายชั๊วไป

มาตั้งแต่สมัยตก...

ตีเนบดิก

ในชั้นปลายแห่งยุครัฐบาลจอมพลคนเก่า ป. พิบูล

สงคราม เมื่อไม่กี่ปีมานี้ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเปิดอภิ

ปรายชั๊วไปเกี่ยวกับความไม่ไว้วางใจรัฐบาล การเปิดอภิปรายทั่วไปครั้งนี้ได้แตกต่างไป

จากที่ในโอกาสอื่นทั้งเป็นที่ทราบกันอยู่ เรื่องที่เกี่ยวกับการเปิดอภิปรายทั่วไปครั้งนี้เรื่อง

ควรจะนำมาเล่ากันฟังสักเรื่องหนึ่ง ในสมัยรัฐบาลพลเรือเอกวิเศษ จารงนาถสวัสดิ์ การ

เปิดอภิปรายครั้งนี้ดูเหมือนจะเหมือนอย่างครั้ง "มันเขว" กันยิ่งกว่าเมื่อครั้งที่แล้วมานี้เสียอีก

ทุกๆ คนกระนั้นกระเญ่พิลึก คนสำคัญทางฝ่ายค้านในทางนั้นนอกจากนายควง อภัยวงศ์ซึ่ง

เป็นผู้เสนอเรื่องนี้ขึ้นแล้ว ก็มีบ.ว. เสนีย์ ปราโมช, พระยาพิริยวงศาคต, บ.ร.ว. คึก

ฤทธิ์ ปราโมช, นายใหญ่ สวัสดิ์ชาติ เป็นต้น ซึ่งเป็นฝ่ายพรรคประชาธิปัตย์ นอกจากนี้ก็มี

นายสุวัช หนึ่งเศรษฐ, นายประสิทธิ์ ชูพันธ์, ขุนฤทธิพิทักษ์ (ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นสมาชิกพรรคเส

วินวงศ์ลาไป) นับว่าเป็นการเปิดอภิปรายที่สนุกที่สุดในวงการเมืองยุคนั้น

อนุสนธิ์ที่ได้ออกให้เกิดการเปิดอภิปรายทั่วไปนั้นสืบเนื่องมาจาก

ปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในเรื่องข้าวและรัฐบาลบริหารราช

การแผ่นดินเสื่อมโทรมเต็มที่ ในวงการข้าราชการแทบทุกกระทรวงทะ

บวงกรมมีการ "รับประทวน" กันอย่างเอร์ดีอรรโดยไม่ต้องคำนึงถึง

ความเดือดร้อนของราษฎรต่างๆ สักนิดเดียวเป็นเหตุให้เกิดโจรผู้ร

บอนอย่างชุกชุมทั่วทุกหัวระแหง เด็กๆ ขาดการศึกษาเพราะรัฐบาลไม่นำ

พา ค่าครองชีพของประชาชนเล็พพอยสูงชันอย่างน่าใจหาย ทั่วทุกมุม

เมืองเต็มไปด้วยเสียงขลุ่ยขลุ่ยบนถนนหนทาง ราษฎรบางรายถึงสาปแช่งอย่างรุนแรง

สุดที่ผู้แทนราษฎรในพรรคฝ่ายค้านจะแทนทานอยู่ได้ จึงได้ "รวมหัว"

กันเข้าขอเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไป เพื่อคว่ำรัฐบาลลงให้จงได้

ทั้งๆ ที่สมาชิกฝ่ายค้านจะมีอยู่เพียงแต่หยิบมือเดียวเท่านั้น ผิดกับสมา

ชิกฝ่ายรัฐบาลค่อนข้างจะมากเสียอีก

ฝ่ายค้านได้จำแนกหัวข้อของการเปิดอภิปรายทั่วไปไว้รวม ๘ ข้อกับ

กันคือ ๑. รัฐบาลนี้ไม่สามารถรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศได้

นายกรัฐมนตรีคนนี้มาจากกองทัพหรือลัทธิ

พระเจ้าเบองบนเล็กลรรคบัน "ลัน" ให้เป็น "ทอง"

ผู้ฝ่ายค้านด้วยสัน โดยไม่จำต้องมีการคัดค้านได้

ความนโยบาย ที่โคเคเคเคเคเคเคเคเคเค

ผู้แทนราษฎร ๒. รัฐบาลนี้ไม่สามารถ

หาการเงินของชาติไว้ได้มั่นคง ถ้า

ให้ฐานะการคลังประสบความล้มเหลว

๓. รัฐบาลนี้ได้ดำเนินนโยบายทาง

เศรษฐกิจอย่างผิดพลาด ไม่เหมาะสม

แก่ภาวะการณ์ เช่นเหตุให้ประชาชน

ได้รับความเดือดร้อนในด้านการครองชีพ

๔. รัฐบาลนี้ไม่อาจสร้างความเชื่อถือ

แก่ประชาชนได้ตามนโยบาย ด้านการ

ต่างประเทศตามที่โคเคเคเคเค ๕. รัฐบาลนี้

ขาดไม่ได้ใช้นโยบายทางเมือง เข้า

แทรกแซงในราชการประจำ ทำให้เกิด

ผลเสียหายแก่ราชการแผ่นดิน ๖. รัฐบาลนี้

ไม่สามารถรักษาฐานะของชาติ

ราชการให้อยู่ในระดับที่สมควร ทำให้

ข้าราชการขาดกำลังใจ กระทั่งผู้

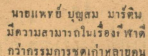
บริหารราชการ ๗. รัฐบาลนี้ไม่ช่วย

ส่งเสริมและดำเนินนโยบายทางการศึกษา

ประชาชนนั้นก็ไปทางคอยฟังการ
เกิดคือฝ่ายที่มิใช่อำนาจกันแต่รัฐบาล
หรือที่รัฐบาลจะไป ฝ่ายค้านจะอยู่
หรือฝ่ายค้านจะไม่อีกก็จะรู้กันไปใน
ซ้ำ ทุกคนคอยฟังว่าฝ่ายใดของจะ
ได้ดังของของเขาคือ อย่างไร
ออกต่อไป ในขณะเดียวกันทุกภาค
คอยฟังเหมือนกันว่า นายคน ถิ่นยั้ง
ใจได้แก่เกิดที่กบฏของเขายังไร
จึงจะว่ามาว่ารัฐบาลนั้นยังไปก็

งานของพิทักสาคนั้นผู้ถือกรรมนิ
กรรมเหล่านี้จะกระทำด้วยดีสักการาเมื่อก
อทิพาว่าพึงเปรียบไว้ในตอนหน้า ๒
มีเศษ ทุกคนจะหมกหมักไม่ยอม
มาเพื่อขบขันได้โดยดี นายวง ภัย
วรงค์, ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช, ท้าวถ้ง
คณาภิรักษ์, นายใหญ่ สติฯชาติ, นาย
สุวิชัย พันธ์เศรษฐ ม.ร.ว. ก็อุย ปร
โมชและโคกขันธ์ก็ทำการมดน้ำขึ้นลุ่ม
คมก็คิดว่า ทำอย่างนี้เพราะอยากจะ
แสดงตนว่าเป็นคน ทางการจะ
ขาดคนเหล่านี้ (อ่านต่อหน้า ๓๗)

ประเทศไทย คณะกรรมการโอลิมปิกซึ่งอยู่ ณ กรุงเฮกส์ว่าท่านเจ้าคุณพระยาวิภาคารมนี้เป็นประธาน และนายสตีลกี เลขยานนท์ เป็นประธาน และเลขาธิการอีกมา ๔ คน ที่สันทักกีฬาไปแข่งขันโอลิมปิกที่เอเธนส์, ฟินแลนด์ และเบอร์ลิน ออสเตรเลีย รวม ๓ ครั้งปรากฏว่านักกีฬาของประเทศไทยที่คณะกรรมการโอลิมปิก ออัมสเตอร์ดัม และเลขาธิการ ตลอดจนนักกรรมการอื่น ๆ จัดส่งไปแข่งขันมีบุคคลอีกมากอยู่ประเภท พระแสงให้เห็นว่าการกีฬาโอลิมปิกของเรา ไปไม่ไหวจริงไปต้องเงินและทองของประเทศชาติก็ถูกตีความว่าไปเสียไปทั่วทุกปี และกรรมการไปแข่งขันไปเล่าว่าอีกว่าเราเงินที่รัฐบาลชดเชยนั้นเอา

ไม่ไหลลงไปยัง หรือสนับสนุนนัก
ฟ้าผ่าประเทศให้มาทราบ การแจ้ง
ขึ้นทูลฯ ทุกลึกโกลีตึก แล้วจึงจะ
ได้ประโยชน์มากถวายเป็นนักฟ้า
แจ้งขึ้นแล้วให้ข่าวราชทูตกลับมา ไม่
ได้ลือโรเบบ นอกจากเจ้าหน้าที่โกลี
ตึก ได้ไปเที่ยวเมืองนอกฟรีก้าน
เอง ผมเสียปากเงินทองของชาติจริง
ไปแต่เรื่องโกลีตึกตามโกลีตึกมี
ประโชติประโยชน์ขึ้นอย่างนี้ ะ
พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๐๑ (จบด้วยคำ ๓๐)

ထပ်...."ငါ့လိပ်"

การประชุมสภานัดนี้ ว่ากันแต่เรื่อง พ.ร.บ. การเลือกตั้งล่วงหน้า

ประเด็นใหญ่หนักไป ในทางแก้ไขซึ่งเป็นส่วนประหยดที่เท่านั้น

จากระเบียบสภา

ในที่สุดร่างพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งรัฐบาลถอนออกไปจากที่ประชุม เพื่อนำไปพิจารณาแก้ไขใหม่ให้เหมาะสม ได้กลับมากลางที่ประชุม เพื่อพิจารณาใหม่อีกในที่ประชุมเช้าวันที่ ๑๐ เดือนนี้เป็นการด่วนเพื่อจะให้นักการเมืองครั้งใหม่ โดยได้ถูกนำเข้าไปกลั่นกรองและเห็นชอบจากที่ประชุมคณะรัฐมนตรีแล้ว ในวันที่ ๙ เดือนนี้ หอประชุมคณะรัฐมนตรีเสร็จ ในตอนบ่ายวันเดียวกันนี้เอง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีก็เข้ามาขอประธานสภา เพื่อนำร่างเข้าประชุมเป็นการด่วน ซึ่งแรกนักว่าการประชุมสภานั้นจะงดเลือกเพราะยังไม่เห็นอะไรในร่างฯ เข้าระเบียบวาระเลย และอีกประการหนึ่งสภาประเภท ๒ นั้นยังไม่ทำงานอะไรที่จะก่อให้เกิดพระราชบัญญัติสำคัญๆ ที่จำเป็นไปหมดแล้ว แต่ที่เห็นได้ในตอนบ่ายวันที่ ๙ นั้นเองจึงได้ทราบข่าวว่าเมื่อประชุมเพื่อพิจารณาว่า พ.ร.บ. เลือกตั้ง.

พลเอกประยุทธ์ พ.ร.บ. ฉบับนี้ได้รับการพิจารณาผ่าน เพราะประธานไม่มีความอะไรที่จะแก้ไขให้ที่ประชุมทราบในวาระที่ ๑ ในวาระที่ ๒ จึงพิจารณาว่า พ.ร.บ. การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่แก้ไข ฝ่ายรัฐบาลผู้ทบทวน ทนาย ชนแดง เรืองแสงได้แก่ พลท.ประภาส "พิตุ" จารุเสถียร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเคย เพราะเป็นน้องของกระทรวงมหาดไทยโดยเฉพาะ.

"พิตุ" พวกรับสมัครแต่หมิ่น มีมติทำงานหนักอยู่ สักหน่อย (ไม่ใช่เรื่องอื่นเหล่านี้) เพราะงานที่มหาดไทยเรื่องจัดการเลือกตั้งจะต้องทำโดยรับผิดชอบให้หนัก จึงต้องเคร่งครัดมาหน่อย หน้าที่ไม่ใคร่ใน พร้อมกันของหลักการและเหตุผลในการแก้ไข ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้ ซึ่งไม่เกี่ยวกับการแก้ไขในหลักการแห่งกฎหมายเดิมเลย นอก

จากแก้ไข เฉพาะประเด็นปลัดย่อยเกี่ยวกับเลือกตั้ง ที่จะขอให้นำมาใช้ในการเลือกตั้งครั้งใหม่เท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างคงเป็นไปตามร่างเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ โดยที่มติดังกล่าวในกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ให้เก็บมาด้วยบัตรเลือกตั้งไว้เป็นเวลาหนึ่งปี ห้ามบัตรเลือกตั้งซ้ำใช้ในการเลือกตั้ง ครั้งก่อนจะนำมาใช้ในการเลือกตั้ง ครั้งต่อไปไม่ได้ เพราะยังไม่ครบกำหนด ๑ ปี เพื่อที่จะประหยัดค่าใช้จ่าย มิให้ต้องสร้างหีบเลือกตั้งครั้งใหม่ จึงควรแก้กฎหมายบัญญัติให้มาใช้เดิมมาใช้ได้.

ถ้อยแถลง ในหลักการและเหตุ

ผลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งได้กล่าวต่อที่ประชุมนี้จึงเป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจ และเห็นชอบอย่างแข็ง เพราะการแก้ไข พ.ร.บ. ฉบับนี้ด้วยความจำเป็นในการประหยัดเท่านั้น คือเพียงแต่เอาด้วยบัตรเลือกตั้งที่มีอยู่แล้วมาใช้ โดยที่มิต้องไปทำใหม่ให้เปลืองงบประมาณแผ่นดิน แต่ได้มีกฎหมายบัญญัติไว้ว่าจะต้องเก็บหีบไว้เป็นเวลา ๑ ปี แล้วก่อนที่จะใช้ก็ได้ เช่นนี้ถ้าเป็นอยู่อย่างนี้จะคงขอให้แก้ไขในทางที่เป็นประโยชน์โดยมิเข้าไปแตะต้องกับกฎหมายใหญ่ ให้เป็นที่ควรหาเลย เช่น ถ้อยแถลงเป็นการชอบแล้ว.

พอ "พิตุ" ขุนศึกแห่งทอง พล.๑ ขึ้นมาว่าความแล้ว พล.๑ ขุนศึกแห่งทอง ส.ส. ประเภท ๒ ผู้ไม่ถูกการเมืองเป็นยอกคนหนึ่ง ในบรรดาประเภท ๒ ด้วยกัน (ไม่ใช่ความ) ถัดขึ้นมารบิ้วยาขยาดความเห็นเฉยๆ ว่างๆ ว่างๆ สิ่งที่ได้พูดไปไม่มีอะไรเลือกตั้งคราวที่แล้ว ว่ากันที่นักกีฬาได้ เกือบพ.ร.บ. นี้เท่าใดไม่หากแต่เจ้าหน้าที่ ได้ใช้ข้อผิดพลาดไปอยู่เกือบในการเลือกตั้ง ปลดปล่อยละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ ที่เหมาะสม จึงเกิดสลดและทะเลาะกัน แต่รัฐบาลก็ไปประกาศแล้วว่า จะทำให้การเลือกตั้งครั้งนี้ (อ่านต่อหน้า ๒๔)

เป็ดคุ!!

หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งถามนายกรัฐมนตรีว่า พ่อนายกถือศาสนาอะไร
และยังได้รู้กรว่าถือกว่ากันมากเองเล่าถือศาสนาอะไรด้วย

เปเรลล์

ดิโอเชเปอริเบปี

เมื่อเช้าวันที่๑๐เดือนนี้ นายพริน นายกรัฐมนตรีมาประชุมสภาผู้แทนราษฎร ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม หนังสือพิมพ์ทุกฉบับเข้าพบและสัมภาษณ์ ณ เชิงบันได.

หนังสือพิมพ์ถามว่า "ขอทราบเรื่องเชียนันตี จะดำเนินการต่อไปหรือจะจับไว้"

นายกรัฐมนตรี "ก็ต้องทำต่อไป เราจะไปเลิกเสียทำไม กว่าจะรู้เงินมาได้ ต้องวิ่งเก็บไปเช่นสัญญาเช่าใครๆ ถ้อยหากมีโอกาสได้ก็เงินไปทั้งนั้น แขนงการเขาไม่ให้ยุ่งๆ พอ

ไทยก็มาโคประเทศต่างๆ พวกนี้ไปถือว่าธนาคารโลกว่า เขาชอกช้ำกันจนไม่ได้มาให้ไทย."

นสพ. "เราจะเอาเงินมาทำอะไรบ้างไม่ให้ชอก เช่นการอุตสาหกรรมหรือโรงเรียน"

นายก "ในสัญญาว่ากันทำเชียนันตี จะเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นไม่ได้ เพราะโครงการเชียนันตีนั้นผู้ชำนาญการ ทลายซากทำลายภาษาร่วมมือกันทำ แขนงการโลกเขาครอบครองมาก แม้แต่สิ่งของใดๆที่จะใช้ธนาคารโลก เขาต้องควบคุมการประมูล ถือไปตรวจสอยสิ่งซึ่งและรับรองเอง ชำระเงินเอง ไม่ใช่เขาให้เราทั้งนั้น ไม่ใช่เช่นนั้น"

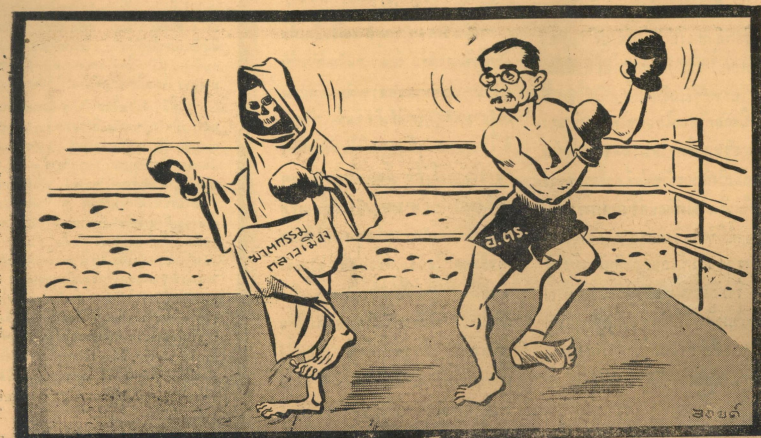
นสพ. "ธนาคารโลกถืออเมริกา ประชาชนไม่ออกถือออกเมื่อแพ่ง โธอากรับความช่วยเหลือจากอเมริกา"

นายก "ธนาคารโลกไม่ใช่อเมริกา อเมริกาเป็นธนาคารของทุกประเทศในโลกถือหุ้น ริงอยู่หุ้นใหญ่ได้แก่อเมริกา จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส แต่ไทยเราก็คือหุ้นด้วย ใจของผม ผมอยากให้อเมริกาถอนจากธนาคารโลก เพราะต่างประเทศเขาก็พอถือหุ้นจากธนาคารโลกทั้งนั้น แขนงการโลกเขาขอกไม่ให้อีก"

นสพ. "คอกเบี้ยแพงเหลือเกิน"

นายก "เรื่องเชียนันตีอันนี้ประชาชนไม่ค่อยเข้าใจกันซักเจนแจ่มแจ้งวิธี

ตีแล้ว ไม่เห็นซาฮานซักที.

ยากก่อนนี้ไม่ได้ถือขายชี้แจงแต่อย่างใด เป็นเพราะเมื่อก่อน(ธนาคารโลก) เขาขอให้ถือยังก็เคยไม่ไปกันเท่าไร พวกเราเขินสัญญาแล้วเสีย จึงไม่มีการชี้แจงกันเลย รัฐบาลเท่านั้นที่ชี้แจงมากกว่านั้น คนจึงไม่เข้าใจกัน ที่รัฐบาลไม่ชี้แจงก็กลัวทรัพย์สินและวิวัฒนาการของธนาคารโลก

ที่ว่าคอกเบี้ยแพงนั้น หนังสืออื่นเช่นที่ธนาคารโลกเขาก็ว่าไว้นั้น เป็นคำยัดเยียดเขาเอาไว้เช่นทุนต่อไป ใครก็ชี้แจงเขาเอาหนังสือชี้แจงแล้วทุกคนก็รู้ ส่วนคอกเบี้ยเขาก็ได้ ๓/๔ คอกเบี้ยนั้นสูงจนเกินไป คอกเบี้ยของธนาคารโลก โลภเอาเพิ่มหรือลดก็ไม่ได้ แต่เวลาเขาตั้งสัญญาขึ้นนั้น กลาภโลกถ้าตั้งอยู่ในอัตราคอกเบี้ย ๔ ๓/๔ อยู่ถ้าจะลงไปก็เอาไปทำ ๖% ก็ได้ เวลาขึ้นไปทำก็แล้วไม่มีทราบ คำยัดเยียดนั้นไม่ใช่การเข้าใจใคร"

นสพ. "สอหกรรมเขารู้ถึงกรรมเกิดขึ้น เชียนันตีถือของอะไรไว้"

นายก "ประเทศไทยยังทำอะไรก็เสียมสร้าง บ้านเมืองของเขาให้เจริญก้าวหน้า โลภพยายังไม่ได้ ถ้าประเทศใดลดอัตราดอกเบี้ยก็ต้องไปชุกอยู่เป็นบ้านเล็กก็ดีกว่า ไม่ค่อยอะไรก็ขึ้นใหม่ขึ้น เราถือสัญญาของประเทศของเรา ธนาคารโลกเขาอะไรก็ให้ใครๆ เขาก็ต้องสอยตามแล้วว่าเงินที่เขามีมาต้องไปประโยชน์ และคนก็ก็ต้องมีภาระเพิ่มขึ้นให้เขา เขามันก็ไป ๑๑๔ ล้านเปอร์เซ็นต์คอกเบี้ย ๑/๒ ล้าน

นสพ. "เป็นอันว่าเชียนันตีมีประโยชน์ แต่ประเทศชาติ จึงเป็นต้องทำไปไหม"

นายก "ถูกแล้วเป็นความจำเป็นของประเทศ เพราะไม่มีกำลังไฟฟ้า ขนक्ति้นั้น จะถูกกว่าถ้าถึงพลังไฟฟ้าจากน้ำตก เมื่อมีไฟฟ้าแล้วการอุตสาหกรรม ซึ่งต้องพึ่งไฟฟ้าก็ต้องเพิ่มขึ้นอย่างวงกว้าง เพราะประชาชนต้องพึ่งไฟฟ้าราคาถูกอยู่แล้วการคมนาคมก็สะดวกกว่าแล้ว เพราะการไฟฟ้าจะเป็นวงไฟฟ้า หรือวิธี(อ่านต่อหน้า๕)

135

งานวันชาติจีนคณะชาติ ก๊กมินตั๋ง

อดีตนายก "ฉินทอง" และอดีต

เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๗ ที่งานวันชาติจีน ก๊กมินตั๋ง
จีนบ้าง เพราะก่อนหน้านั้นว่ามาว่าไม่รู้จักอยู่ กำลังทบทวนและทำ
อะไรให้เสียก่อนก็ได้

นายฉินฉีว เขตกวีราชทูตจีนก๊กมินตั๋งประจำประเทศไทย ที่
แข่งไม่ใช้เงินอยู่มีสิงห์โตอย่างเต็มยศแบบศิลปะจีนขนาดเท่า คนครึ่งโ
กึกกั๊ว กลุ่มพันธมิตรนั้นเอง นอกจากนายพัน ตัวสิน นายกรัฐมนตรี
นายกรัฐมนตรีผู้มีสมญานามว่า "นายกฉินทอง" ก็ไปร่วมด้วยและพอยก
แก่เรียกว่า "ฉิน" เสียได้ไปเลย พันตรีชวนพลเรือตรีเข้าเป็นลูกพรรคไป
มาพลางว่า "โน-เก"

มินทิง' ๑๐ ตุลา คึกคักเอิกเกริกยิ่ง

ได้นายก“ซียา”ไปพบกันกอดคอกัน

ชื่อที่เรียกว่าจีนคณะชาติ ชาวกรุงทพฯ คงยังงี้หูฟังอยู่ว่าจะมีเหตุการณ์อะไร เกิด
 หารณะที่ว้าว้าง้องสอคล้องเอาใจใส่เอื้พิเศษ แต่แล้วก็แยกไปเพราะเหตุอัน
 ศไทย ได้จัดงานวันชาติขึ้นอย่างคึกคัก ที่ลุ่มพินิสถาน ที่สมาคมพาณิชย์จีนกับ
 นครวิ้งใหญ่จากใต้หวันเข้ามาบรรเลงเพลงมาร์ชปลุกใจถึงชนชาติหัวใจเด่นเร่ๆ ไป
 ขกักรัฐมนตรีและคนสำคัญๆ อื่นๆ แล้ว พลเรือกรั้วลั้ย ข้าราชการชาวส่วลั้ย อัดคึก
 และพอยกขึ้นนายพันตรีคังง์ ออัยงัก อัดคึกนายกรั้วมนตรี ซึ่งนายเผ่า ศรียานนท์
 ลูกพรรคในฐานะที่ตนเป็นหัวหน้าพรรคประชาธิปไตย แต่พลเรือกรั้วส่ายหน้าอยู่ไป

ภาพโดย “ดากล้องไท-สัปดาห์”

ผู้ที่ถูกขโมยไปราวนี้ในนี้คือ คนเดียว
คนที่กับเขาวิ่ง หนี. เลื่อนตั้งใจเอง มีใจ
ใครจนออกจาก พลก.ใจนี้ พอสั่งนี้จึงได้ถูก
ขึ้นสนับทึบจนจบนี้แล้ว เมื่อการแสดงออกซึ่ง
ประจักษ์โดย เพราะ ส.ส. ประเภท ๒ จะต้อง
แสดงตำแหน่งออกไปและเลือกประเภท ๒ แทน
เขาตาม จึงจำเป็นต้องมีการตรวจสอบทุกปีไป
ว่าจังหวัดใดที่ประจักษ์ ได้รับการศึกษาจนตลอด
อายุประเภทศึกษาเกินกว่าสี่และ ส.ส. ประเภท ๒
จะต้องออกจากรัฐไม่ไป แล้วเลือกประเภท ๒
จึงมีแทนหน้าและต่อไปเมื่อประเภท ๒ ต้องออก
ไปหมดแล้วสถานที่จะมีเฉพาะ ส.ส. ประเภท ๑ อัน
อื่นไปตามระบอบประชาธิปไตยจึงจะเห็นว่าการ
รับหลักการแห่งร่างนี้.

ความจริงสมาชิกประเภท ๒ ที่
ถูกขึ้นมากับประชาชนมีสนับทึบว่านี้ จะว่า
เป็นลัทธิหรือ "หน้าม้า" ก็ยังไม่ถูก
ต้อง เพราะว่าการศึกษาของสมาชิก
ออกมาก็คือที่ระบอบเก่าๆ ของประ
เภท ๒ ออกไป ฉะนั้นการที่สนับทึบให้
ออกกฎหมายนั้นมาคือการระบอบใหม่ในแง่
ที่ว่า เขาผู้ซึ่งได้แสดงออกซึ่งสมัคร
ทางการเมืองตามระบอบประชาธิปไตย
ที่ถูกต้องแล้ว เขาได้ "สมัคร" ที่เคยยก
ขึ้นมาแล้วในสภาไม่ มันเป็นการพิ
ตุจฉาให้เห็นการปฏิบัติหน้าที่ อันโดย
ผลประชาธิปไตยแล้วคือออกแล้ว โดยสัน
ติวิธี จากผลที่สภาได้ลงมติด้วยหลักการ
การแห่งร่างนี้โดยเจตนาที่ไม่ผู้ใด
ค้านเลย.

อีกว่าหนังสือที่ "พิศ" โดยมีความ
สำเนาโดยไม่ใคร่จะยกเลิก เพราะ
เห็นกรณีในเวลานี้เป็นประโยชน์ "พิ
ศ" จึงเอาอย่างว่า สังคมมาพิจารณา
มีกฎหมายปกครอง พิจารณาเป็นปฏิบัติ
ภายใน ๓ วันก็ตกลงไม่มีใครคัดค้าน.

มันเป็นการณ์อันนี้ ถึงการปฏิบัติ
หน้าที่อันนี้เองของ ส.ส. ประเภท ๒
อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ส.ส. ประเภท ๒ นั้น
ได้เข้ามาทำหน้าที่ของเขารวมทั้ง เขา
ใช้พระธรรมนูญ มีงานสนับทึบรัฐบาล
แต่อย่างไรก็ตาม องค์กรนั้นมันได้ที่จะ
เป็นประโยชน์แก่ประชาชน โดยที่รัฐ
บาลมิได้เข้าจัดการให้เหมาะสม ก็ให้
ประชาชนใช้รัฐบาลเหมือนกัน นั่นคือ

หมคนร่างขาตั้งแปล่า ๆ น้า

บทวิจารณ์

ลัทธิของเล่าเรื่องไปพบปรีดี
(จากเสียดิภพ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๐๐)

ก่อนอื่นที่พูดถึงเรื่องนั้น สมต้องขอใช้กับใจจริง ให้แก่
ท่านอธิบดีกรมการศาสนาใหม่เสียก่อน ในการที่ไม่ได้สั่งขอมุขนายก
ละทิ้ง ขุนนาค ที่ยังอาวาททางเข้าไปในประเทศสาธารณูปการ
จีน ก็เช่นเดียวกับที่ราษฎรได้ปฏิบัติมา พฤติกรรมเช่นนี้ย่อมแสดงว่า ท่านยังเคารพต่อเสรีภาพของประชาชน
อยู่ เพราะการเดินทางไม่จำเป็นเหมือนของโลกล้วนนี้ มันเห็นเสรีภาพของมนุษย์ซึ่งได้มีระบุไว้แล้วอย่างสวยงาม ใน
หลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน นอกเสียจากว่าเราได้มีการกระทำผิดกฎหมายขึ้น โดยมิได้หลักฐานแน่ชัด
เสียก่อนจึงจะจับกุม มิใช่จับกุมก่อนแล้วหาหลักฐานเอาภายหลัง ก็ยังเคารพถูกต้องตามกฎหมายอยู่ทุกที ทั้งๆ ที่มันไม่
ชอบด้วยวิธีการของกฎหมาย ฉะนั้นมันจึงทำงานอย่างอื่นนอกเหนือไปจากหน้าที่อันนี้ของประชาชนเสียต่อไป.

ผมเชื่อเหลือเกินว่าความซัดของปรีดี ที่ได้อุบัติเห็นด้วยโดยนัยแล้วจะต้อง หมายความหัวให้ผู้อื่น คงจะก่อ
จุดสนใจให้เกิดขึ้นแก่ประชาชนทั่วไปไม่ใช่น้อยเลยทีเดียว ถ้าหากผมจำไม่ผิดดูเหมือนได้เคยมีการเรียกร้องอย่างหนักมาครั้ง
หนึ่งแล้วเพื่อให้เขาปฏิบัติหน้าที่อันนี้โดยเขาจะยอมให้ปัญหาเศรษฐกิจของชาติ ที่กำลังจะประสบกับความหายนะอัน
กระทบไปถึงปัจจุบัน แต่รัฐบาลในขณะนั้นไม่ยินยอมที่จะเสียประชาชนเสียเลย เรื่องจึงได้เงียบไปพักหนึ่ง จนกระทั่งคณะ
ทหารได้ยึดอำนาจจากรัฐบาลเป็นผลสำเร็จและจัดตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่ ชาวไทยกับปรีดีจึงได้เกิดขึ้นอีก.

หากขอเล่าของนายแล้วละดังที่ว่า "ท่านอาจารย์เห็นด้วย ในการที่จะพิสูจน์ความจริงในคดีสวรรคตว่าอะไร
เป็นอะไร แต่ปัญหาที่ระบอบนี้มาเมืองไทยหรือในนั้น ท่านอาจารย์มีความเห็นว่า ถ้าตัดสินว่าเมืองไทยแล้วแต่เพียงนั้น
ของคนที่หลายหลายเหล่า ทำให้เกิดความแตกแยกความสามัคคีกันไม่ได้ปรารถนาที่จะลดมัน" ถ้าหากเราจะพิจารณา
ถึงคำพูดของปรีดีแล้วก็จะเห็นได้ว่า ท่านมีความรู้สึกถึงอุปสรรคบางประการ ในการที่จะเดินทางเข้ามามีใจ

ว่าขอให้ทั้งสองนักโทษไปมาก ๆ แล้ว
 จอมมารโถมยึก ระเบิดพลีภัยกว้าง
 แผลหนักทำให้เขยเมืองนอกหัว ๆ เลย
 ขอให้ตายเหวี่ยงมาจากไปแข่งชนะโ
 ลิมย์ศึกทั้ง ๑๕ ที่ เขตซีกิ และวัง
 ที่ ๑๖ ๗ กรุงเมลิวันมากก็ถูกไฟมาก ๆ
 ด้วย...

ตอนที่จบยุคนี้ เขาจะให้ผู้คนไป
 เื่อโถมยึกของเมืองไทย ให้ให้ทั้งความนึก
 ใจชิงทัน "ในเรื่องโถมยึกประเทศไทย
 โถมยึกแล้ว "นายเชน" นั้นพร้อมที่จะนำลง
 เพื่อประโชนลัษณะการต่อสู้ของเสีย ของประ
 เทศชาติเสีย...

อีก ๗ วันจะจบมาพบดูๆ ใหม่อีกครั้ง
 วรวิทย์ ▲

“นายเชน”

❑ เปรตส์คอนเฟอร์เรนซ์

ต่อจากหน้า ๒๘

นสพ. “ท่านจะบังคับแห่งนายก
 หรือไม่ว่าพรรคการเมืองพรรคใด
 พรรคหนึ่ง เสนอแนะเข้ามาให้ท่านเป็น
 นายก”

นายก “ไม่ทราบจะตอบอย่าง
 ไรก็เพราะเป็นเรื่องอนาคต ถ้าเป็น
 อย่างไฉนจะเป็นไฉน ถ้าเป็นอย่าง
 ไรไป ตอบไปก็เพราะเป็นเรื่อง
 ของการข้างหน้าเท่านั้น” ▲

บรรพท สิงหนันท์

❑ ขาวและดำ

ต่อจากหน้า ๒๔

ไม่คิดเค็ลลอค เทวพงศ์แล้วรู้ดีกว่า
 มีความร้ายแรงอยู่ไม่น้อย นักการทู
 ตผู้ขึ้น ซึ่งมีผู้เป็นข้อในชายที่ต้อง
 ด้มเหมือนกัน แสดงความปรารถนาว่า
 ลัคนเองไปอยู่ ประกอบกับมีโรคนักกลั
 ่ว ขอให้หนีไปหลบตามไปด้วย ชาว
 อเมริกันคนนั้นกล่าวว่า เหตุการณ์ดัง
 กล่าวถึงจริงแรงก็จริง แต่ก็เป็นเหตุ
 การในภายในของสหรัฐเอง เพราะฉะนั้น
 การต่อสู้กันโดยความผิดคน ประเทศอน
 จิงไม่อาจจะเกิดขึ้นได้ คำตอบที่ไดตอบ
 ของคนทั้งสองดังกล่าวนั้น จะลัษณ์ถึงห
 ของรัฐมนตรีว่าการคลังแห่ง “นานา

หรือไม่ว่าเพียงใด ไม่ปรากฏชัด แต่เมื่อ
 สืบคดีกันแล้วมานั่ง ท่านรัฐมนตรี
 ทรงศักดิ์นั้น ออกจะทะลอมว่า การค
 ถูกเหยียดคนขาวไว้ จะครอบครองคนผิว
 ดำในประเทศนั้นหรือไม่ เพราะอย่าง
 นั้นคนเองก็มีบัตร แสดงว่าตนเองไม่
 ใช้น้โกร แต่หากเป็นรัฐมนตรีว่าการ
 การคลังก็แล้ว แต่แล้วการออกของ
 รัฐมนตรีว่าการคลังแห่ง “นานา” ก็ถึง
 กับทนายหลัก เมื่อโดนคำตอบอย่างม
 นาวาไม่เห็นว่า “ท่านจะเป็นใครก็ตาม
 แต่เมื่อท่านมีความรู้ ก็ต้องออกไปกับที่
 อื่น”

รัฐมนตรีว่าการคลังนั้นชื่อที่เรียกขาน
 ด้านสากลที่น้อยคือชื่อ กเบเตเบ็ค
 แห่งจากประเทศของเขายู่ภายใต้
 ความปกครอง ของอังกฤษมาช้านาน
 เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์ส่วนตัว
 จึงทำให้ความเข้าใจความ ปกครองของ
 อังกฤษ จึงต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้น
 ลัทธิหรือรัฐมนตรีว่าการคลังคนนี้พูด
 ภาษาอังกฤษ รวบทันทีไหลไปทันที
 เกี่ยวกับเด็กทุกเป็นหน้าที่รัฐมนตรีว่าการ
 การคลังนานาชาติ ได้มีเชิญไปในงาน
 เลี้ยงอาหารที่วิทยาลัยแมริแลนด์ และ
 จะเป็นด้วยเหตุผลใดก็ตาม ก็คือที่จะ
 เคารพคุณ พอลออกจากที่พักในเมืองโค
 เวอร์แพร์ รัฐเดลาแวร์ รัฐมนตรีว่าการ
 การคลังคนนั้นคนนั้นมาทันที ส่งให้รถ
 ขนที่ศูนย์กลางทาง พินันท์ภาพแห่ง
 หันง แล้วตัวเองก็ลงจากรถพร้อมกับ
 เลขาธิการส่วนตัว ซึ่งเป็นคนสีโกร
 วจิง ซึ่งกระทรวงส่งมาเพื่อความ
 สักวณในเรื่องนี้ อีกตามเคยไปกับ
 ตามเนื้อหาไม่ได้นั่งให้ทราบว่าเขา
 นการผู้เป็น โกรคนนั้น จะใดก็ทั้ง
 หรือไม่ว่า อาจจะมีการชักชวนบาง
 การไปอยู่กับนักวิชาการที่เขาไปในวัน
 อาหาร แต่พอถึงเคาน์เตอร์ ท่านรัฐ
 มนตรีก็สั่งให้คนรับใช้เอาน้ำส้มมาให้
 คนที่ทักคนละถ้วย พึงรู้ว่ามีชาวผิว
 ขาวแต่ด้วยสลับความพ้องอย่างเทียบ
 พยาม ในเมื่อถึงกำหนดทำในสิ่งทัก
 เห็นว่าเป็นการละเลยถึงสิทธิ โขยนี้

ลงบนเก้าอี้แล้วทำการกินอย่างจริงจัง
 ังๆ ฏูโดยทั่วไปมีอยู่ว่า คนผิวดำ
 เขาไปในงานอาหาร หรือกินกาแฟ
 ก็กินจริง แต่ไม่มีสิทธิที่จะนั่งกินใน
 วัน เพียงแต่ไปยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์
 ก็ถือว่า “ชะเจ้านี้กับเรานี้แล้ว” ก้วย
 ข้าไป แต่หญิงรับใช้ก็ไม่ให้รับว่า
 ะไร นอกจากเอาถ้วยกระดานรองน้ำ
 ส้มจากใจ แล้วสั่งให้ผู้มีส่วนต่อ
 นั้น เพื่อที่บุคคลทั้งสองจะไปใช้เสี
 ยการวันโดยเร็ว.

รัฐมนตรีว่าการคลังนานาชาติ
 ครงหนักถึงเรื่อง การแบ่ง แยกผิวนี้คิด
 แรกแล้วนั้น พอเห็นด้วยกระดานจึง
 ได้ทันทีว่า โคนคนผิวขาวเหยียดพ
 เขาให้แล้ว แต่ถึงกระนั้น เขาก็กล่าว
 ด้วยน้ำเสียงอย่างเรียบๆ ว่า
 “คุณนาย เราไม่ประสงค์จะเส
 ไปกินที่นั่น แต่เราจะกินที่นั่นหาก
 แม้จะอยู่อย่างอื่นก็แล้วกัน”
 นาย เช่นนั้นก็ตาม คุณนายผิวขาวกล่าว
 อย่างมะนาวไม่มันว่า (อ่านต่อหน้า ๔๕)

พิมพ์ที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว

บาเบ็ตตีตติบ
 บินเฮกไซจ์
 ของ
 เบธเว เบธเวโรยิช

มีจำหน่ายตามร้านขายหนังสือทั่วไป
 และที่ บริษัทธนาคารพิมพ์ จำกัด ถนนเพลินจิต พระนคร
 ชื่อตั้งแต่ ๑๐ เล่มขึ้นไป ลดเป็นพิเศษ.

เด็กของคืนวันที่ ๑๖ กันยายน จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ นำคณะทหารเข้ายึดอำนาจ เพื่อยึดไว้รัฐบาลจอมพลป. พิบูลสงคราม และมหาเศรษฐีเผ่า ศรียานนท์ ... คืนนั้น กรุงเทพฯ พระมหานครเจียบงนี้เหมือนป่าช้า.....! เพราะว่า

- ก่อนนั้นเพียงสองชั่วโมง กองรถถังดำรากำลังอุ่นเครื่อง อีตวันและอินทพาลทั้งหมัดเกรี้ยวพร้อมเพื่อยึดครองประเทศไทย
- เวลาตี ๓ พลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ พร้อมอีตวันเพชรมากระลงมือบุกเข้าวัง โหมเพื่อสังหารคณะทหาร จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ พลโทประภาส วารุณีชัย พลโท ถนอม กิตติขจร เพื่อยกฉันทน์ ชลนพ เป็นบัญชาการทหารสูงสุด
- จอมพลป. พิบูลสงคราม นำทนายสมัครมณีให้จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เพื่อหักหลังเผ่า แล้วควบคุมรถหนีออกชลบุรี ซึ่งทำให้เผ่าที่โรดถึงกับกล่าวว่า ไม่ชอบหน้าจอมพลอีกในคอนมอบตัว
- จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ออกปากบอกประชาชนว่า “ก้องปฐวิติ ถ้าทำงานเข้าไปเพียงสองชั่วโมง มีหัวกาย !”
- มือที่สามส่งอาวุธยุทธภัณฑ์ให้คนไทยฆ่ากันเอง เพื่อหาทางแบ่งแยกแล้วปกครองคามอุดมการณ์ของชนกตลามาเมืองขึ้น

ทั้งหมดนี้ เป็นข่าวโจรจรรบักเหี้ยมพิสดารไปในหมู่ประชาชนเหมือนไฟไหม้ จีวรข้าง ไม่จริงบ้าง ไม่มีใครทราบแน่นอน ไม่มีใครให้ข้อเท็จจริงใด นอกจากหนังสือเล่มเดียว...เท่านั้นคือ.

ยึดรัฐบาล โดย ลมบุญ วรพงษ์

สารคดีเล่มพิเศษที่รวบรวมเหตุการณ์ทุกระยะทุกตอนอย่างใกล้ชิด จากสำนักข่าวและวงการหนังสือพิมพ์ทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนอวสานตัวของเหตุการณ์นี้จะให้ข้อเท็จจริงได้ด้วยความเที่ยงธรรมและจะ

ออกจำหน่ายแล้ว เล่มหน้าปก มีภาพเหตุการณ์ตลอดเล่ม ปกแข็งขายราคาพิเศษเพียงเล่มละ ๒๐ บาท มีจำหน่ายตามร้านหนังสือทั่วๆ ไป

ต่างจังหวัดติดต่อสั่งซื้อได้ที่ สำนักพิมพ์ประมวลสารสิน อาคารเฉลิมเขตร์

พระนคร โทร.๒๕๔๗๓ ผัแทนจำหน่าย

□ บทความการเมือง

ศุภางค์ ๕

รวมรวมเป็นใหญ่ขึ้นเดิมเพราะพลเมืองระบอบนี้ชื่อว่า รัฐบาลนักถือเอา
เคียวกันกับรัฐบาลที่แล้วมา คำที่เคียวนี้มีอยู่โดยนัยต่างๆนาๆ ซึ่งมีที่ท้าวัก
ทั้งหลายนี้อาจมีไปได้ เพราะไม่มีพยานหลักฐานถ้อยคำยืนยัน และผู้ทำ
ความผิดบางคนเคยมีประกาศว่ากระทำความผิดกับกรมการได้ส่วนนี้ คง
เข้าใจยากชายไม่ยาก ซึ่งเรารู้ว่าคงเป็นไปไม่ได้ และถ้าล้มเหลวไปเช่นนั้น
จะเป็นการท้าวัก ชื่อเสียงของคณะรัฐบาลและรัฐบาล คุณพ่อน สวรรค์ นั้น
อย่างมากก็เกิด.

รัฐมนตรีควอย่าง:

เราต้องยอมรับ ท่านนายกรัฐมนตรี
ท่าน *ดาวดิน* ที่ได้ออกเอกสารตราขาย
สุกิจ นิยมานนท์ เป็นรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเศรษฐกิจ เพราะว่า
ท่านผู้นี้มีชื่อเสียงและไม่เคยมีความประพฤติชั่วของกันนั้นมาซ้ำซ้อน เราเห็น
ได้จากการที่จัดการรวมการข้าราชการใหญ่ภายในกระทรวงเป็นที่ถูกต้อง ซึ่งมีผู้
วิจารณ์ในทางคำพิพากษาว่ารัฐมนตรีสุกิจ ไม่อาจสั่งการรับผิดชอบด้วยตนเอง
ได้ ส่วนแรกตั้งแต่หัวขบวนรัฐมนตรีสุกิจ ท่านนายกรัฐมนตรีถูกต้องมากก็เกิด
เพราะว่ารัฐมนตรีแต่ละคนก็ไปจัดการกระทรวงโน่น ไม่ใช่เขาว่ากำลังมา
ให้รอบรู้กิจการภายในกระทรวงนั้นไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง และคนรอบคอบท่านนี้
หรือใจไม่หมั่น หรืออีกโครงการของรัฐขึ้นไว้แต่ในฝัน จึงอาจสั่งงานไปโดย
พลการ ไม่ยอมผูกมัดหาข้ออยู่ ขี้ขลาดภายในกระทรวง กันนั้นเราจึงได้เห็น
ว่างานบางกระทรวงไม่เข้าสาย รัฐมนตรีสั่งการเอาตามอำเภอใจ และสุก

ท้ายถึงเสรีภาพการกระทำขึ้นให้เกิดความไม่สงบระบอบนี้ขึ้นจนเกิด.

กระทรวงเศรษฐกิจมีชื่อในทางไม่คงาม มาหลายยุคหลายสมัย
นั่นเป็นคำขวัญที่พูดไว้ และเขื่อนกระทรวงนำเอาความที่หาทุนให้ พรรค
การเมืองคิด แต่ทั้งนี้ด้วย การที่คณะรัฐมนตรี ๗ นายนั้น มี หลวงดิวงเศรษฐ
พาณิชย์กร ปลัดกระทรวงเป็นประธานนั้น เป็นวิสัยที่มาก เพราะคนหลาย
คนย่อมถนัดเรื่องการค้าในเครื่องของรัฐขึ้นยาก และข้อเสียที่ท่านปลัดผู้นั้นไม่
รู้ว่าจะอย่างไรมาท้าวักเห็นข้าราชการ ข้าราชการกระทรวงนั้น การที่รัฐมนตรี
สุกิจ ไม่มีความมานะไว้ในตำแหน่งของตนแต่คนเดียวกันนั้น เป็นการถูกต้องตาม
ลักษณะประชาธิปไตย ที่รัฐมนตรีควรควบคุมกันโดย และต้องมีความเสีย
หายที่เรารู้จักกัน การที่กระทรวงให้รัฐมนตรีทุกคน เป็นะระเทศกิจของงานภายใน
ในกระทรวงและรัฐบาลการทั่วไปนั้น อย่างนั้น ๕๐ วันเลย ต่อให้อีก ๓ ปีก็
ไม่พอกัน แต่รัฐมนตรีของเราขอรับงานไว้ในมือมาก ท่านรัฐมนตรีก็สมัย
สมัยพระยาสุริยราช แม้แต่คำที่ว่ากันเองแสดงออก รัฐมนตรีก็จะเป็น
ผู้ตัดสินใจจาก ซึ่งเงินงานของปลัดกระทรวงก็ยังไม่เสียแล้ว ที่จริงก็ไม่ใช้
ความผิดของรัฐมนตรีกัน ที่เกิด เพราะกฎหมายเดิมที่สร้างไว้ยังไม่ถูกต้อง
เข่นและบทบัญญัติอำนาจให้ไว้แก่คนส่วนนี้อย่างกว้างขวาง และผู้ว่ากันใหม่
ไม่พอกัน เพียงแต่กล่าวกันว่า "สมัยนี้" เป็น "รัฐมนตรี" ไป รัฐมนตรี
สุกิจ จึงรักษาไว้แต่เพียงอำนาจที่ระบอบนั้น เมื่อให้พิจารณาเห็นชอบด้วยกับ
ความเห็นของกรรมการ ไม่ใช่ว่าพอมีผู้ขึ้นขออะไร ก็ตั้งคณะไปถามความเห็น
ไปหลายสิบคนแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สมาชิกพรรคสมมติสภา ทั้งยังเป็น
การที่องค์กรนี้ให้ไว้รวมกันด้วย กันนั้นคณะกรรมการจึงเป็นลูกกระเพราะ
กันของรัฐมนตรีสุกิจ ให้อย่างนี้.

เราเห็นว่ารัฐมนตรีสุกิจได้วางรากฐานงานของกระทรวงเศรษฐกิจ
ไว้เป็นอย่างดีมากมีเพียงเวลา ๓๐ วัน และข้อสำคัญก็คือยังปฏิบัติที่โดน
กระทรวงนี้ ซึ่งนับว่าเป็นวิสัยพิเศษ คิดด้วยประชาชนพลเมืองมาก เราต้อง
ทำงานให้รัฐมนตรีท่านนี้เสีย รวมทั้งการรวมกันขึ้นที่ห่อคืบเป็นลูกหนี้รัฐ
บาลด้วย และข้อหนึ่งเวลาอีก ๖๐ วัน ที่รัฐมนตรีสุกิจจะได้อยู่อย่าง
งานกระทรวงนี้ ให้เป็นที่เข้าใจแก่คณะรัฐบาลเกิดขึ้นนั้นว่า ท่านรัฐมนตรีว่า
รัฐมนตรี สุกิจจะได้อำนาจ รวมเป็นรัฐบาลถนัดใจไปก็เห็น นายกรัฐมนตรี
รัฐบาลใหม่ก็ควรเชื่อมั่นว่ากระทรวงเศรษฐกิจจะไม่ผิด ซึ่งนับว่าเป็นกระทรวง
สำคัญที่หาเงินหาทองให้ . . .

ข้าราชการประจำเป็นรัฐมนตรี:

ในท-สมัยที่ฉบับที่ ๖๓ เราได้กล่าว
ถึง ม.ล. ปิ่น มาลากุล ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นรัฐมนตรี
ย.จักรเป็นรัฐมนตรีว่าการศึกษาและได้กล่าวถึง ม.ล. สุชาติ ภักุ อธิบดีกรม
ชลประทานที่ไว้รับตำแหน่งรัฐมนตรีด้วยนั้น มีผู้แย้งมาว่า ม.ล. สุชาติ
เป็นรัฐมนตรีจึงเป็นรัฐมนตรีด้วย และไม่ให้เป็นช่วยว่าการกระทรวง
เกษม ม.ล. สุชาติได้ออกการตามแห่งรัฐมนตรีภายในพลพรรคเลือกตั้ง ๒๖
ก.พ. จึงไม่มีความเกี่ยวข้องกันคณะรัฐบาลสง่างามอธิปไตยบ้างนี้ คงเห็นว่า
จึงขออธิปไตยกับ ม.ล. สุชาติ ถ้าเป็นเช่นนั้นความที่กล่าวกันคือเป็นกันด้วย แต่
เราขอขึ้นใจความเห็นเห็นว่าข้าราชการประจำเช่น ม.ล. สุชาติ ภักุ และ ม.ล.
ปิ่น มาลากุล ซึ่งเป็นข้าราชการประจำที่สามรถท้าวักกันนั้น ไม่ควร
แต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรี ที่ทำการจะต้องเสียคนก็ไปอย่างนี้เสีย.

ต่างประเทศ

รัฐบาลที่ปราศจากทมิฬมานะ

คนกุ่มบดลราห์มัน นายกรัฐมนตรี
สหพันธรัฐมาลายาได้เคยพบกับ จิน

ไป ทิ้งท้ายคอมมิวนิสต์ ครั้งหนึ่งแล้วที่ตำบลบึงโจรเกาท์(ไทรบุรี)เมืองก่อน
มาลาโยยังไม่มีถนนเอกราช และให้ซื้อคอกลงกันว่าเมื่อมาลาโยเป็นเอกราช
โดยสมบูรณ์แล้ว จีนเป็นแลพระภิกษุวางรวางงูเล็ดสู้กับนิรยุธา แต่คน
มาลาโยเป็นเอกราชมาไต่กินจนกว่าแล้ว ยังไม่ปรารถนาคอมมิวนิสต์ที่ไว้กับ
ชาวมลายูแต่เพียงที่จีนเองก็ไว้แต่ที่ออกบวรที่นั่น ๆ จึงชักชวนและวาระไปพบ
กันเป็นครั้งไป และไปประกาศบอกไทยแต่พวกคอมมิวนิสต์ก็เข้ามาสวามิ
ภักถ์ภายในวันที่ ๓๑ ธันวาคมนั้น.

เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง รัฐบาลสหพันธรัฐมาลาโย ได้ร้งดหมายเวียนจากจีนเป็นข้อ ตามที่กล่าววาระที่ถึงของควาประโยชน์ไทยปรากฏว่า ใหญ่ จะมีข้อสันนิษฐานว่ากลุ่มผลประโยชน์ของกะมิณีสักคงอยู่ภาคเหนือมาลาโย ระหว่างเขตไทย จึงฝากจดหมายนี้มาถึงที่ภาคไทย.

คนพวกนี้มีโทษพวกลัวว่าชีวิตคงต้องอยู่กลางมาลยาภูพานนี้ซึ่งมีเพียง
พอมแต่ต้องพินทุมาให้เห็นว่ามีความคงไว้ไว้ที่จะชีวิตคงต้องอยู่กลางมาลยาภูพานนี้ไ
กึ่งเดียวกลางพวชานนี้จริง ๆ ก็ยังโทษจึงเป็นมาลยาภูพานนี้ซึ่งมีเสนา มา
แต่มาลยาภูพานพวชานนี้จึงมีความคงไว้ไว้ที่จะชีวิตคงต้องอยู่กลางมาลยาภูพานนี้ไ
แต่พวชานนี้ไ

เราจะเห็นได้ว่า ตมภูราห์นั้น เป็นรัฐบุรุษที่ปราศจากกิริยามารยาท เพราะฉะนั้นรัฐมลายูซึ่งได้อาศัยหัวทรวงอันอุดม อุดมทรัพย์ และอันวิเศษ แดก ก็อาจกล่าวได้ว่าปรมาปรมาคมมิมินส์ก ระส่ำระสอยได้ตั้งถ้อยคำไว้ แต่ตมภูราห์นั้นเห็นแก่ความสงบล้นก็ดู ของชาติบ้านเมืองเป็นอันมาก กล่าวอีกว่าเป็นกันมีแสนยานุภาพ มหาประเทศพม่าลง จึงเต็มไปด้วยพระมหากษัตริย์อีก ถ้าหากเข้ามีความพัวพันไว้ ก็พร้อมมือเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยของมลายูอันนี้ทั้งวัง รัฐบุรุษชนกัน นำเสรีรัฐจึงว่า กันนั้นถ้าหากภูราห์นั้นได้พบกันเป็นอันหนึ่ง แล้วจะตกลงกันได้และมลายูก็จะกลายเป็นแดนสวรรค์ตามเดิม ลิดกันด้วยอุดมคติของผู้นำมาในประเทไทย ที่ไม่ยอมแพ้เพชฌฆาตใด ๆ ที่ถูกตั้งขึ้นตั้งตั้งทั่วทุกฝ่ายของ และถึงกับกิริยามารยาทอันหนึ่งอันหนึ่งและพระพรหมเป็นใหญ่ ทำให้เกิดความทุกข์ยากของประชาชนเพราะอาณาจักรเมืองนี้ - ยอมเสียทรัพย์สินมรดกของชาติกล่าวเสียแล้วอันหนึ่งอันหนึ่งหรือของชาติในปราศทลายร้อยล้านบาท และไม่ยอมลดอลงบ้าง จึงทำให้โลกอันอุดมและรัฐประชาภพ ๆ จึงมีแต่ทำให้บ้านเมืองบอบช้ำมีปราศทลายทุกด้าน ประชาธิปไตยของบ้านเราจึงถึงขั้นไม่เกิด และจะต้องเป็นประชาธิปไตยเทียมไปเช่นนี้ถึงขั้นขั้นนี้ไม่ทราบ.

ครูตีเซฟว่าเครื่องปั้นทรงระเบิดหมดสมัยแล้ว:

เมื่อสมาชิกผู้แทนสภาอังกฤษพรรค

คันเซอร์เวทิฟ ๒ นาย ไปพบกับ นิกิตา

ครูเซฟที่จังหวัดเวรมลิน กรุงมอสโคว์ คุยกันเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ครูเซฟให้คุยขอความรู้เกี่ยวกับรัสเซียอีกสามสัปดาห์แล้วแต่อาจารย์ขอเวลาเพิ่มอีกสามสัปดาห์ และ การส่งความต่อไป ไม่มีประโยชน์อะไรเลยที่จะเอาความรู้ที่คงใช้มันหมดอีก

ໄທ-ສັປດາຫໍ

การไปต่อสู้กับอาวุธพวก และขอให้ช่วยตรวจทบทวนเอาไว้ว่า ประเทศรัสเซีย
ไม่ใช่ประเทศชาวคาเชนแต่ก่อนนี้ ขณะโลกก็กำลังมีความเจริญทาง
วิทยาศาสตร์นั้น เครื่องบินประจัญบาน และ เครื่องบินทิ้งระเบิดครอบเอาเข้า
ไปเก็บไว้ในหอพิพาทกันแล้ว เพราะว่าพวกมันมีคุณภาพเหนือกว่ามากจนผู้
ปกครองที่ใกล้ชิดชนชาติประชาชนพลเมืองของเขาไม่รัก มันก็พิจารณาถึง
ความจำเป็นนั้น คุสเสฟได้กล่าวขึ้นซึ่งออกถ้อยคำอเมริกันที่เคร่งกี่ยว
เกี่ยวกับบริษัทของเขาว่า พืชมีเมล็ดความผิดที่ก่อสงครามขึ้นที่ตะวันออก
กลาง ขอขอให้กองทัพอเมริกันกล่าวไว้ว่าความผิดเกิดขึ้นแล้ว มันต้อง
ถูกลบล้าง และการศึกษารวบรวมไปใหญ่ไปเล็กเรื่องนี้ มันก็เป็นการล่าช้าไปเสีย
แล้ว เห็นจะเป็นว่า ถ้าสงครามเกิดขึ้น อาวุธพวกของรัสเซีย จะต้องเล่นไป
ถึงประเทศคู่อาชญาในชาติแรกนั่นเอง และว่ารัสเซียมีกำลังที่มากกว่า
อเมริกาหลายเท่า ถ้าสงครามเกิดขึ้น เตะอกที่หนักกลางฤดูใบไม้ผลิเท่า
นั้น พืช ๆ งามกลมาซิได้เล่น ว่ารัสเซียมีผู้เชี่ยวชาญในสิ่ง เพราะรัสเซียถนัด
ถึงตัวมันในทางวิทยาศาสตร์อย่างพวกเรียวว่าประเทศอื่น ๆ เช่นที่กล่าวถึง
ลบล้างสิ่งต้องห้ามทั่วโลก และการมันจะเป็นเครื่องประจักษ์ในการรบต่อไป
ด้วย ดังนั้น อนุชต้องให้จัดการทหารปฏิบัติ จึงไม่มีความหมายในการ
สงครามต่อไปเสียแล้ว

บ้านฝ่ายอเมริกันบอกมาตรง ๆ ว่า ถ้าเดอกร์ทำสงครามกับผู้ใด อเมริกาจะยื่นมือช่วยกองกำลังเสมอไป และนโยบายอเมริกันจะไม่ยอมให้คอมมิวนิสต์ครอบงำเข้ามาในทวีปแอตแลนติกเป็นอันขาด อเมริกาได้ถือทัศนคติที่มั่นคงว่าถ้าหากอำนาจของกองกำลังฝ่ายคอมมิวนิสต์ขยายแพร่หลายออกไปจน ไวกการเมืองตะวันออกจะมีผู้คิดว่า เดอกร์อาจทำสงครามกับโซเวียตและถ้าเกิดขึ้นเมื่อใดก็ได้ อเมริกาจะสนับสนุนให้ทำสงครามกับโซเวียต และสงครามจะปะทุขึ้นต่าง ๆ ที่เป็นพรรคพวกของตัว กลายเป็นสงครามโลกครั้งที่ ๓ ไป.

ถือผิวในอเมริกา :

ขณะที่เรากำลังสนใจกันถึงเรื่องแบ่ง

ผิวกว้างขาวกับดำที่เมืองติดเค็ด

โรคในรัฐอาคาเนส งบประมาณอีกโหล้นเขารักองส่งทวารของรัฐบาล
ตกลงไปช่วยปรายปรามันน์ ชาวถิลฉวกเกิดขึ้นใหม่ ซึ่งทำให้ระบอบอีก

បើកថ្នាំព្យាបាល...

အဂါဇ်...

PLANTARIX

แผนงานบริหาร

ตอบ ไม่ดอง ไม่ผด และ
ต้นไม้ตกชนิด ทำให้เกิดรากง่าย

ได้ขลุ่ยมาเล่น

จำหน่ายทั่วไป ร้านทอง:ฮวด สามแยก ผัสดอนจำหน่าย

四五

ต่อจากหน้า ๑๕

“นางตรงนั้ จะเล่าให้ฟัง ว่าแต่
มิไฉน นั้ สักกรึ บ่สองกรึ บ่ไหมล่ะ?” เจ้า
หม่อมราชกุมารีถาม.

สมเด็จพระโกนบอกลูกท้าวเล่นอยู่แถว
นั้นให้ไปจัดการ แล้วนั่งลงบนม้าอีกตัว
หนึ่ง.

“ไปว่า!”

“ตัวราชูคติใหม่เขารู้จักตัวราชู
อุคคัฏ เขารู้จักว่าใครคือนิโครนพมัย
ก่อนก่อนไปลงโทษให้หมด อธิติกรรม
ตัวราชูคติใหม่เขารู้ว่าใครก่อกรรมใดไว้ก็
คือใครก็กรรมนั้น เขาจะไม่ยอมให้มัน
ใคร่ละอัน เป็นต้นว่าพระอุปัชฌาย์
อติตฐิมชฌิ, ญาณยาทวิ เตเวทิกุล,
ญาณายพร มะลิตอง, ญาณยาธวีย์ ลิว
ธ, ญาณยาพิตตัวราชูเลกนรรจกัตติ
ชีพเน็ชช, ญาณยาตอง คีชีนช, ญา
นยาโทพจน์ จิตตพล, ญาณยาโชน อน
นรทวิ, และใคร่ต่อใครอีกจำไม่ได้”
เขารู้รอบนทุกว.

เขาธูปาขยัคยาว.

คุณทิน

อุทยานใหม่ ULTIN
ที่ค้นพบโดย โพรเฟสเซอร์
โรเบิร์ต วิลคส์ ศาสตราจารย์ใน
วิชาเคมี แห่งมหาวิทยาลัย
สตุทการ์ท แพทย์ผู้มีชื่อเสียง
ของเยอรมนี ผู้ซึ่งสนใจศึกษาพืช
น้ำน้อยจากทะเลสาบอันโดดเดี่ยว
ที่ลึกลับอันเป็นอาณาเขตที่ใหม่

บัตร คู่มือ มีกำหนดใช้ ๓ ปี
วันประกันราคา ไม่เกิน
บรรจุจำหน่าย ๒๐, ๑๐๐, ๕๐๐ บาท
ห้ามหุ้นส่วนจำกัด
ทั้งขายยาเภสัชภัณฑ์

“แล้วจะไปไหน?” สมถัม

“ทั้งสี่ถือหมวกทุกคนก็พากัน
ถึงเรือนว่า กลัวจะรีบเกินไปจึงกระ
มก กลัวว่าจะเจ็บมือ ‘มยุขลัม’ จะไป
ทำอันตรายขึ้น เพราะมาบ้านนี้แล้ว
ยังมีใครมา ‘คุม’ ลักกินไม่ได้เลย ก็
ทั้งที่พวกเพชฌภาตเหล่านี้ ชั่วชีวิตมี
มาอยู่ที่นี่ การเดินมยุขลัม นั้น
บอกที่เขากลับมากว่า ‘ซุเออ’ ใช้ไหม
ล่ะ?” เจ้าเพื่อนสนทนังไ้ไป.

“ถ้าไปเย็นเย็นไว้ก่อน เถอะนำ
เพื่อนมาจ้ะ ไอนะคนที่ทำไว้นะเย็นเย็น
ไปไว้ เสร็จพรพวดยังเงาเราไปทำของ-
ขายขึ้นก่อนใครใครโดยใจ เราที่จะ
ดูวิธีการของของดีกรรมกว่าคนอื่นเสีย
ก่อนว่าเขาเขาทำเป็นวิธีการอย่างไร ไม่
ให้ว่าพอมองว่าเรานึก ได้ที่มา ได้
เมื่อไหร่ มีเงินมีอะไรหรือมีอะไรก็
เอาเงินไปใช้สำหรับทำมา ไปจะ
ครบขึ้นกันได้ง่ายๆ” สมประสงค์ มาให้

“อ้อ! หมายความว่าฉันเป็นพวก
ท้าววายุทโธมัสล่ะกระมัง! ถึงได้ไป
เป็นตามกันไปด้วย! โห่พวกผู้ช่วยมัน
เกิดเดียวมากอยู่ไปมา ออกถึงหน่อมนม
ก็ลงจามหัวให้โหด!” เขาเล็งท่าทาง
ซึกซึก “ที่รู้ว่าเรารีบซอขามอธิบ
ก็คนเก่า จอมมิกพิเภอกคนทั้งนั้น
พลของโลก เดิมมีสอนไว้รู้แก่เพื่อ
จะทำประโยชน์ให้แก่ท้าววายุทโธม
ล่ะ!”

“นี่...นี่... ทำโยนเยนไว้ก่อนสิ
เราต้องดูว่าอันไหนดีกว่าใหม่นี่ เเจาะ
สามารถทำงานนั้นนี้สำเร็จได้ไหม
เร็วทันใจให้พระเจ้าชนะเป็นอย่างไร
คิดนั้นนะเข้ามา ในสุญญาน จักรวาล
๑๐ วัน แต่ยังไม่ได้ ทำอะไรกันนั้น
กินเวลาเพียง ๑๐ วันด้วย ก็มาอยู่
ให้ครบ ๑๐ วัน โดยไม่ได้ทำอะไรเลย
แล้วก็มาลงด้วยมีผลลุล่วงไปคาม
เยี่ยม อย่างนั้นเขาก็ต้องส่งแขก
ตายอะไรไว้ให้เป็นเกียรติศา
ในพระ ๑๐ วัน นี่เราไม่เอะใจ
ขึ้นมาเลยสักทีเอ๋ย เพราะฉะนั้น
ให้รู้ว่าเป็นอะไร เพราะเห็นด้วย

เปล่า!เปล่า!ที่ว่าเราจะเป็นมิตร^๑กับ
สัตรูของประชาชน”ผมพยายามชี้แจง
ให้เพื่อนซีโมโทเข้าใจ “เอาโน้นนั้น...
เหล้าวางอยู่นั้น ก็ให้ทายโมโทเสีย
ก่อนแล้วค่อยคุยกัน”

เราเพื่อนยากควาชาวทะเลสาบ
มาวัน แล้วเทใส่ปาก รูดสองนิ้วขึ้น
ในชั่วเวลาประเดี๋ยวเดียว ผมเห็นเขื่อน
นั้นงเปิดขึ้นเรื่องคุยกันใหม่ โดยเริ่ม
กันขึ้นก่อน.

“เรื่องตำรวจจับตำรวจน้อยอย่าเพิ่ง
ใจร้อนจนเกินไปเลย ว่าแต่เดี๋ยวนี้
มีข่าวใหญ่ใหญ่ เกิดขึ้นอีกข่าวหนึ่งแล้ว
รู้ไหมล่ะว่าข่าวอะไร และไม่แต่ในเมือง
ไทยเท่านั้นหรอก ที่ระแวงชนกันให้รัง
แก แต่ทั่วโลกก็ยังผกผันให้แน่ชัด!”

“เรื่องจอมพล ป. ไชยวัฒน์?”

๒
เขาย้อนถาม.

“ไปให้ / ขงพมด / ไปให้”

[illegible]

“อ้อ!..ดาวเทียม..ดาวเทียม..เทียม
อะไรกัน?” เจ้าเพื่อนทวนอย่างสงสัย

“อ้าว! ก็ดาวเทียมที่เห็นประ
คัมขู้นั้นโคจรไปรอบโลกหรืขึ้นโหม
งว่า ดาวเทียมนั้นก่อให้เกิดปฏิกิริยา
ขึ้น ในวงการนักวิทยาศาสตร์ที่โลกว่า
อุตสาหกรรมการวิทยาศาสตร์ยุคใหม่เกิด
ขึ้นแล้วแน่นอนหรือยังกับขึ้นเข้าป
คนบนดาวเทียมกับเข้าข้างจริง เจ็บ
แสนและปลื้มไปเสีย เพราะดาวเทียม
เคยพบของอะไรไว้มาก่อนว่าคนเป็น

ผู้คิดปร ดินรู้ดาวเทียมขึ้นสำเร็จก่อนผู้
ใดในโลก แต่อยู่ยั้งยั้วเฝ้าปล่อยปละขึ้น

ไปลยเหยียดยุ่รอบโลกแล้ว นำชาย
หน้าจริงจริง” ฅมอชบาย.

“นำประหลาดมากน่ะ ดาวเทียม
ที่รัสเซียปล่อยขึ้นไปนั้น จะระเบิด
เมื่อไหร่?”

“มันจะเปิดหรือไม่ว่าเปิดไม่
แต่ก็ได้ทำให้ผู้คนบางประเทศแ
แต่ในอเมริกาเองก็บอกกันขวัญแ
ไปตามตามกัน กล่าวว่อดัดก็ดัดมา
ลของมาแคว่งเลนโลก โกล์แล้วเกิดระ
เปิดตามตามขึ้นมา ก็จะมีคนคนที่เมือง
เลખพาทักชนขวัญของ หมันเข้าป้าไป
นี้”

“ไอ้ดาวเทียมนี้ มันจะลอบมา
เมืองไทยไหน?”

“ไม่รู้! ต้องไปตามนักวิทยาศาสตร์ดูซิ ทำไมล่ะ? เกิดกลัวขึ้นมา!”

“เปล่า! ไม่ได้คิดอะไรหรอก
แต่อยากให้มาเสียอีก เราจะได้
เห็นว่า รูปร่างหน้าตาค้นเป็นชาย
ใหญ่โตแค่ไหน และจะมาลอบอยู่
สักกี่วัน โกลหรือโกลอย่างไร ปะ
เหมาะเพราะที่คิดอาบิณศกรรมดีว่า
คนใหม่ทำงานไม่สำเร็จในเรื่องจับ
ตัวจนกับคนแล้วละก็ จะได้
จับตัวคุณคิดกับพวกเขมร ปลอบไป
เสียให้กลับโกลเสีย ราคากุหลาบ
เกิน พันล่ะ!” ▲

ไซ-บาดาล

ร.ร. สอนขับรถยนต์

ပပ်စာအုပ်

แผนการสอนฉบับรณนตฺ จนประกอบฉั้ทไ้.....

รับรองสำเร็จได้ในอนาคตข้างหน้าทุกคน

๓๓๕ บ้านวัดชัยมงคล (วัดช้างเผือก) ถนนนเรศวร ๑ กิโลเมตรจากแยก

ตรงข้ามกับน้ำมันสุราท๑ย

၈၈

ขึ้น ที่ว่ารัฐบาลมีความมั่นคงนั้น มีคำ
หมายความว่า รัฐบาลนั้นที่กระทำ
เลวร้ายตามที่มตของโกลนในสภา ซึ่ง
อาจจะทำให้เป็นการเปลี่ยนแปลงอันมีค่า
ของชาติ และระบอบโลกาภิวัตน์
นำให้การเมืองที่ด้อยค่าเสียอีก หรือว่า
กล่าวถึงในเรื่องส่วนที่อื่น ท้ายขึ้น
ความมั่นคงของรัฐบาลไม่ และนอก
จากนี้ความมั่นคงที่อื่น ๆ ที่ไม่รวมถึง
ความมั่นคงทางการเมืองและการชนะ ใน
การอภิปรายจะเป็นเหตุให้รัฐบาลให้
ลาออกหรือลงอยู่ต่อไป รัฐบาลนี้คือ
ว่าการเอื้ออำนวยประโยชน์ให้แก่ประชาชน
อันมีความพึงใจหรือความปรารถนาของ
รัฐบาล กล่าวคืออันที่ปฏิบัติในการ
เอื้ออำนวยประโยชน์ให้แก่ประชาชน รัฐบาล
ที่ทั้งชนะและแพ้ รัฐบาลที่แพ้และชนะ
แต่รัฐบาลที่ชนะไม่แพ้และชนะ
และการออกของรัฐบาลและการลาออก
ทั้งที่ชนะและแพ้ เอื้ออำนวยประโยชน์
แก่รัฐบาลที่มีความมั่นคงก็คือว่า การ
เอื้ออำนวยประโยชน์ให้แก่ประชาชน
เป็นกิจอันหนึ่งอย่าง
ใหญ่โตเช่นนี้ ยังไม่เคยมีมาในประ
วัติของสหประชาชาติ เช่นหนึ่งเป็น
ความมั่นคงอันประการหนึ่งว่า การที่เรา
มีการต่อสู้กันเช่นนี้ เป็นการต่อสู้กัน
ความมั่นคงทางรัฐธรรมนูญ ซึ่งข้าพเจ้า
เห็นพ้องด้วย กับที่หน้าฝ่ายค้านว่า
การต่อสู้เช่นนี้ ไม่มีความหมายอย่างใด
เลย เพราะว่าถ้าฝ่ายค้านได้โดยถูกต้อง
ไปคามันที่ของกัน ท่านเป็นฝ่าย
ค้านก็ยอมมีโกลน ในการที่จะชนะ
แสดงข้อซึ่งใจกว้าง ๆ รวมทั้งการวิ
พากษ์วิจารณ์การกระทำของรัฐบาลได้
และเช่นเดียวกับรัฐบาลที่ชนะมีโกลน
ซึ่งแรงแสดงเหตุผล การกระทำของข้า
พเจ้าทั้งทาง ๆ เพราะฉะนั้นในการต่อสู้
กันไม่เกิดผลเช่นนี้ ยังเป็นการต่อสู้
ที่ทุกฝ่ายมีอยู่ในรัฐธรรมนูญ เพราะ
ผลการต่อสู้ ไม่มีความจำเป็นเสียเลย
แต่ข้าพเจ้ายืนยันว่า รัฐบาลที่มีความ
พอใจต่อการกระทำ

ท่านผู้อ่านคงจะเห็นชัดแจ้งแล้ว
ว่า นายกรัฐมนตรีอับดุลลาฮ์ อับดุล
สวัดักนั้นมีความมั่นคงเพียงใด และ
มีแนวโน้มว่าความมั่นคงเพียงใด ถ้าเรานำมา
เปรียบเทียบกับยุค "พินดอลอคกาต"
แต่สิ่งที่นักโกลนการกระทำ ๆ ของ
โกลนนี้เห็นด้วย ซึ่งในแง่ที่เกี่ยวกับพรรค
การเมืองด้วยแล้ว ก็ยังเปรียบเทียบกับ
ไม่ได้ รัฐบาลที่รัฐบาลนายกลั่นทอง
เป็นสมาชิกในพรรคสหชีพ และพรรค
แนวรัฐธรรมนูญอยู่ภายใต้สมญา แต่
พรรคการเมืองนั้น ๆ ทุกละ "อุดม
สวาท" ซึ่งความแตกต่างนั้นเห็นว่า
แสดงของการเสริมกันคล้ายกับที่
กัมพูชา ความมั่นคงที่เห็นแก่ไปใหญ่
ไม่ สำคัญแทนราษฎรไม่มี "สักตัว"
อย่างใดอันแตกต่างเหมือนยุค "พินด
ดอลอคกาต" เลย การแพ้และการชนะ
ของการเอื้ออำนวยประโยชน์ให้แก่ประชาชน
แต่การชนะที่ชาวลาออกปราศจากพวก
ผู้พลักโกลน คำนิพนธ์อันสำคัญ
อยู่ในเงาหลังโกลนเป็นต้นจาก.
นายกรัฐมนตรีกลั่นทองได้ชี้แจงว่า
ในการที่รัฐบาลได้ทำให้มีการถ่ายทอด
เสียงทางวิทยุกระจายเสียงเช่นนี้ มี
มีเทคนิคเป็นอย่างอื่นอะไรเลย เทคนิค
ของรัฐบาลที่ว่า การกระทำเช่นนี้เป็น
ก้าวหนึ่ง ที่รัฐบาลได้ก้าวออกไปในระ
ยอบประชาธิปไตย นอกจากนั้นยังเป็น
การทำให้ราษฎรได้ทราบถึงข้อเท็จจริง
โกลนนั้นบ้าง ก็คือว่าฝ่ายค้านต่าง ๆ
ซึ่งจะทำให้ทราบความความเป็นจริงหรือไม่
ก็ไม่มีทาง.
เมื่อท่าน "สวาท" หรือสิ่งต่าง ๆ ในสภา
นั้น นายกรัฐมนตรีอับดุลลาฮ์ รัฐบาล
ความพอใจเป็นอันดีซึ่งได้มีการเอื้ออำนวย
ซึ่งต่อทุกฝ่ายทั้งทาง การต่อสู้กันเป็นต้น
ให้โกลนในรัฐบาล ก็คือที่จริงหรือจะไปได้
ให้โกลนในสภาและแสดงออกถึงความเห็น ใน
ด้านรัฐบาลนี้ เราไม่มีโกลนแต่เป็นการปฏิบัติ
ได้ ตามข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่กัน ที่ยอมรับกัน
แล้วว่ารัฐบาลนี้ซึ่งจะเข้ามาอยู่ในสภา ใน
ที่รัฐบาลจะขอให้มีการเอื้ออำนวย ประจักษ์
แก่ทุกฝ่ายเข้าไปในทั้งเขตของทุกฝ่าย "อับดุล
ลาฮ์" ได้มีการยึดมั่นที่จะปฏิบัติในและการเอื้อ
อำนวยนั้นในแง่ที่อื่น ๆ ซึ่งเป็นการเอื้อ
อำนวยนั้นหรือว่า "ข้าพเจ้าขอ ขอสัก
ทางสักอันหนึ่งของเรามีไม่ไปว่ารัฐบาลใน

เอาเปรียบ หรือใช้ให้ที่ที่ประเทศใดในเรื่อง
นี้ เพราะถ้ามีการกระทำเช่นนี้ก่อนปรากฏ
แก่ประชาชนโดยทั่วไปอยู่แล้ว
การมีความหมายของการรัฐมน
ถ์ทอง ยังมีความสำคัญให้เกิดขึ้นแก่
-สภาผู้แทนราษฎร ในการเอื้ออำนวย
ทั่วไปที่ราษฎรนั้นเห็นสมควร กันนั้นไม่
มีใครพบการคุกคามของกันถึงขนาดที่
ขึ้นต้นทาง ๆ แต่กลับกลายเป็นความ
สนุกสนานเป็นอย่างยิ่ง สมาชิกต่าง
เอื้ออำนวยซึ่งกันและกันที่เห็นเป็น
กันเป็นอันมาก ๆ เหมือนถ้าถึงใหญ่ที่
"คือ" กับถ้าสุภาพชนกษัตริย์
ให้สายฟังก่อนนั้น การเอื้ออำนวย
เริ่มกันแล้วที่ ๑๕ พฤษภาคม นก
ทั้งวันที่ ๒๖ เดือนเดียวกัน นั้นเป็น
ถ้ายาวนานถึง ๘ วันถึง ๑ คนเต็ม ๆ
ถึงกับอันเดียวแต่เพียงไปมา ๆ กับ
นายอินท สิงหนคร ส.ส. เชียงใหม่
ซึ่งจะกระทำการเป็นเช่นนี้ทั้งหมด
ให้มีการลงมติ ด้วยวิธีเช่นนี้ซึ่ง
ที่ กระชุมกันซึ่งไม่ลงมติเห็นด้วย
ทันที โดยมีความเห็นว่าจะลงมติไว้
วางใจรัฐบาลเป็นรายตัวหรือทั้งหมด
เรื่องให้มีการลงมติกัน เห็นว่า
ตามเหตุผลสมควร นายกรัฐมนตรี
ทอง ลูกขึ้นซึ่งตามความเห็นของเขา
กล่าวว่า "รัฐบาลนี้แล้ว เมื่อเรา
ปรายกันมาอย่างชาวซาดา ทั้งสองฝ่าย
นี้แล้ว ก็ควรมีการลงมติที่จะไว้ใจ
รัฐบาล แต่ควรจะเป็นการไว้ใจทั้งหมด
เพราะเหตุว่า เราได้ถือปฏิบัติในเรื่อง
ของทุกการกระทำ"
ที่โกลนเอง นายทอง อธิบาย
ลูกขึ้นได้ว่า "ของลงมติในร่าง
คณะ"
อย่างไรก็ตามในที่สุดก็ปรากฏผล
ว่า ผู้โหวตใจรัฐบาล ๔๒ คะแนน
โหวตใจ ๕๔ คะแนน ซึ่งก็ไม่ได้
เสียง ๑๒ คะแนนแต่รัฐบาลก็ลง
นามว่าสิ่งที่ได้ไว้ใจความไว้ใจจาก

ไท-ลิปโป

สภานายกรัฐมนตรี ให้ยิทธิพรราช
และกันต่อไป.

แต่ถึงแม้ว่ารัฐบาล จะเป็นฝ่าย
ชนะอย่างเด็ดขาดแล้วก็ตามเป็น
การถวาย นมกลา ออก ไปตามวิธี
ทางรัฐธรรมนูญก็ยังได้ "สภานาย"
ด้วยว่า "ข้าพเจ้าคงจะลาออก
แล้ว แต่ท่านคง อภิวัตน์เอง
และเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าพัก
ให้ข้าพเจ้าออกอย่างโรจน์ประ
คิดพจน์ อันก็กลอนกันอยู่
นี้ จะให้ข้าพเจ้าลาออกก่อนหรือท่าน
บรรเลงเพลงโอดครวญ เสียก่อน
แล้ว ข้าพเจ้าก็จะกราบลาท่านไป."

เรื่องของการเอื้ออำนวยไปนั้น
ถึงกันก็จะสรุปโดยสรุปประการนี้. ▲

SYRUP METHIOVIT
วิ. ชัยรัตน์โออิท
เพื่อให้อึดทนต่อโรค

วิชัยรัตน์โออิท

- บำรุงประสาทหัวใจ
- แก้อ่อนเพลีย เพื่อยืนนาน
- หมดเหนื่อย จิตที่หวั่นไหว
- เปลี่ยนอารมณ์ให้ดีขึ้น
- และพลัง
- กระตุ้นเตือนหน้าที่ต่าง ๆ ของ
- ร่างกายให้ปฏิบัติงานดีขึ้น

รับประทานครั้งละ ๑ ช้อนชาวันละ ๒ ครั้ง
หลังอาหาร

บริษัทวิไล
แห่งประเทศอินโดนีเซีย

ทั้งหมดแล้วที่ วิชัยรัตน์โออิท
คู่ปี ๑๖๕๕ พระนคร ผู้แทนจำหน่าย

ਸਾਡੇ

กันต่อไปมุ่งหน้าสู่เมือง "เจ้าบ้านทอง"
อันเป็นเส้นทางเดียวกับ ที่จะไม่ยอมเมือง
"มณฑล" และ "เมืองเก่า" ซึ่งพวก
คอมมิวนิสต์ มีแผนการจะไปง่วนวณ
ภัยกองทัพของรัฐบาลอยู่ ในขณะนั้น กอง
พลอินทิมหาของเวาตชาเข้ญ เจ้าบ้าน
ทองเมื่อเวลา ๔.๐๐ น. อย่างสง่าผ่าเผย
ท่ามกลางการให้ร้อง และสวดจากกรม
ภูมิจักสันติพิพิทหลาย...

รถยนต์ทางบกได้วิ่งคั่งงัน โหไป
รถควมกนอยู่ ภายในเขตโรงเรียน
เขตกลางแห่งหนึ่ง และทราบว่อา
คองพักอยู่กันอย่างไม่มีกำหนดนานกว่า
จะสพโอกาสเหมาะที่จะยกเข้าในกักรู้
ยาลโคได้แล้วนั้นแหละ.... พวกพวกทหาร
และข้าพเจ้ามาถึงหมู่บ้านภูวในท้องถิ่น
ถึงตอนนั้นรถควมกนจึงพากันเข้าเวยม
เสด็จอาทรว มาเลียงคุกและก่อนรัชชัย
สู่คามค้ายการของ "เจ้าบ้านทอง"
หลังจากโคโลราตเจ้าคิวิ ไว้เวียชชัย
แล้วข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ ก็พากันไปรับ

ประทานอาหารกับเจ้าบ้านทองบ้าน ซึ่ง
จักถึงไว้เป็นทีเลียงภู ขรรคากกหรือ
ที่ผ่านไปมาในจังหวัดนี้ โดยได้รับการ
แต่งตั้งขึ้นโดยพลเอกผู้ยิ่งใหญ่ คอมมิว
นิสต์ ให้มีอำนาจบริหารงานบ้านนี้โดย
อย่างเต็มที่.. อาทรวก็เลียงคุกไว้โดยกอง
ที่ผ่านมาแล้วคือกองตัว และขอชม
ชมข้า พอเห็นอาทรวแล้วพวกเรา
คองเบื่องหน้าพ่นอย่างเบือหน่าย ข้าพ
เจ้าแล้วไปรับประทานค้ำสองค้ำ พอไม่
ให้เลียงมารายท และก็เลียงออกไปหา
กิตต่อความร่วกันอีกครั้งหนึ่ง.

เจ้าบ้านทองเป็นเมืองเล็กๆ ที่ทั้ง
แล้งแล่นกับการมาก ร่มองไปทางทิศ
ใต้เห็นแต่ทุ่งตาลและภูเขาตามหมู่บ้าน
และริมถนนหนทางนั้นไปด้วยคนสะเคา
ย่ำและตัมมะซาม อาชีพของชาวเมือง
หลักคือทำนาปลูกและไร่ ในตอนสายจะ
เห็นพวกคนขี่ม้าทนายนำตาล, มะซาม
เขี่ยเกนมากันเขี่ยกันแถวเพื่อนำไปส่ง
"บ่วยพอย" คือว่านขายส่ง...ภูมิประเทศ

ของที่นี่เงียบเหงาและแห้งแล้ง งามมี
แม่น้ำกนโมมีระกม คองอาคัยซุรสระไว้
ซึ่งน้ำฝนซึ่งเอาไว้สำหรับกินและใช้คัง
ระเห็นไว้ว่าน้ำที่เอาใส่ถังไว้ให้พวกเรา
กมนมีสีคังและขุ่นขุ่น เหมือนคูก
ไว้ค้วยสี เนื่องจากว่าพื้นที่นั้นเย็นคินสี
แดงปนทวาย.

ข้าพเจ้ากินกระแวงไม่คังครั้งชั่ว
โมงกัไว้ เพราะมีสถานที่อยู่ชั่ว
เขตตาลเท่านั้น นอกจากนั้นก็ขึ้น
ป่าและเขา...คังนั้นข้าพเจ้าจึงถลันก็พัก
คังไว้ว่าระพอนพ้อค่อน เอมแวงไว้คัง
ท่นอย...เพราะยังไม่ทราบว่พวกเราจะ
ออกเดินทางกนเมื่อใด...

ในที่สุดสองวันก็ผ่านไปอย่างเฉื่อย
ช้าฟ้าเขียว...วันพื้เย็นวันคัวยสาม ทล
รากอาทรวเข้าผ่านไปแล้ว ข้าพเจ้ากัย
เพื่อน ๆ จึงนอนคูกนอยู่กั้นโรงเวิน

ไท-สิปดาเข้

ซึ่งขณะนั้นคักำนา...เราทลกันไ้ไม่นาน
เท่าไรไ้รู้สึกความคักในตนเองคัก
เมื่อไคยนั้นเสียงระระคังคัง ไครมความ
และเสียงอันที่ระคัระคักคักของเจ้า
ประคุดเหล่านั้น "นั่น ๆ เวอิน-ๆ!"
หูข้าพเจ้าไคยนั้นเสียงนี้ ตะโกนบอกกัน
อยู่อย่างตระหนกคักไว้ ระคักคักคัก
คูกนทวนที่ พรอมกัยไคคินทมาโดย
ออกไ้ทางคักนคักโรงเวินทวนที่ข้าพ
เจ้ากระโกลงไ้สคักคัก ในทลคัก
เหลืลมแห่งหนึ่ง พลางทลคักคักเสียงระ
คักคักของเครื่องคักนทวนคักคัก อย่างคัก
ใจ มันทำให้ข้าพเจ้าคักนทวนทวยระ
ปดคักคักคักคักคักคักคัก ในความ
ซัดคัก และพลอยเขินกระคักคักคักคัก
ไปคัก เพราะปรายกว่วคักคักคักคักคัก
นั้นมันคักนทวนทวยระปดคักคักคักคักคัก
คักคักคักคัก หรือของคักคักคักคักคักคัก

SHEAFFER'S
Scrip
WRITING FLUID

น้ำหมึกเชฟเฟอร์ สดริบ ดีที่สุด สำหรับปากกาทุกชนิด!

มีจำหน่ายทั้งชนิดไม่ลอก
จาง และชนิดล้างออกได้

ไม่

- ✓ จืดจาง
- ✓ ทำให้ปากกตัน
- ✓ กัดปากให้ระร้อน

หมึกไหลทันที แท้เร็ว
ไหลสม่ำเสมอ!

บริเวณ **บวรเนิน**
ถนนวิเศษ - กรุงเทพมหานคร

தாகแต่พวกคนคทาชาวไปเอง ไม่เชื่อ
เรื่อง เดี๋ยวนี้คนคทาของพวกคอมมิวนิสต์
ซึ่งคงแฝงคทาอยู่ชุกหนาที่เขี้ยว กว่าจะ
สงบ.

นอกจากเหตุการณ์ดังกล่าวแล้วก็มีอะไร -
ไรอีก... จนกระทั่งตำรวจที่ควบคุมตัวพวก พวก
คนเหล่านี้ก่อนคดีขึ้นสู่ศาล ทักถามถามตาม ที่บ้านมา
สืบค้นพบว่า เหตุการณ์นี้ไม่ได้ตรงดัง นั้น
จึงทำให้ การจับกุมของพวกเรา เติบโตด้วยความ
สับสนมาก เพราะตอนนั้น และบาง ครั้งก็กับ
ผลลบไปหลายครั้ง เคยระบุทั้งหัวร้องของตน
ขึ้นมาก มิฉะนั้นแล้วบ้านนี้ข้าพเจ้าก็เป็นผู้
ต่อสู้คดีนั้นไปแล้ว.

จากเจ้าไปหลอมมาได้ประมาณห้าวัน
 ตอนเช้าเมื่อเจ็ดตีบน "เจ้าเง็ก" ตอนเย็นเขา
 ที่ีเก็ก ข่อยขึงกับ และ ตอน ข้ามกับได้เค...
 ลามโรคโลหิตจางขึ้นต่อทั้งนี้เอง เมื่อจากตาม
 ตอนที่ยังอยู่ส่งมือนั้น เขาได้จดอดคิดหาพูด
 ขึ้นไปมันได้ ที่เป็นภาษาเขื่อง... ดังนั้นจึง
 ได้ให้ ไอโซหรืออดเด้นกัน ไปกล่าวกับผู้
 ทั้งสิบ เพราะได้เกิดคิดกันต่อมาวันหนึ่งจึงมี
 อดเด้นอีกหลายตัวไปม้วน ขึ้นเขาก่อนหน้า
 เราละอันหนึ่งกระทั้งได้เขามาแล้ว จึงจากข้ามมา
 นั้นหนึ่งปีได้เต็มไปสามความพูดทุกเรื่องเพราะ
 ตอนนั้นเองจากจากเขาตาม เสด็จขึ้นหน้ากระ

เขา วันนั้นเราเดินทางกันไม่ได้ ที่ไม้ก็จอดพัก
นอนอยู่ภายในวัดของหมู่บ้านแห่งหนึ่ง.

ถิ่นนั้นตลอดทั้งคืน ข้าพเจ้ามีเป็นอันหลับ
 อันนอน เพราะเสียใจชั่วช้าและจะระอุมความ
 ของคอมมิวนิสต์ที่นับถือของเหล่านี้.. ทำเอา
 พระเมาริวันดพดลย์ได้รับความเดือดร้อนไปด้วย
 ที่รักที่สุดนี้ ช่างหากแนบขอบใจกับไว้คงดี
 กับทั้งที่สกลกับเสียดอก ข้าพเจ้าไปเป็นเจ้าแล้ว
 ถึงกับสกลกับเสียดอกจึงอยู่ในใจ ... ในที่สุด
 ก็นอนแสนจะทรมานนี้ถ้าไปโดยเร็วบอช.

วังเช้าชน ... พวกนกวันวายกัน

อีกครั้งหนึ่งกับการทวงหาทวาร เพราะ
 ปรากฏว่าที่ค่ายนั้นก็มีข่านไม่ต่าง ๑๐
 หลักราเรือน ทั้งนั้นพวกนี้แหละที่จะก
 ฎาเรื่อง .. ระหว่างที่ค่าย โกลาหลถัน
 นิ่ง อีกพวกหนึ่งก็ตระฮะดะกแซงกัน
 อยู่บนหัว บ้างก็กระโดดหัวขึ้นหัว หัว
 ข้างไว้ หัวตมตมขึ้นขึ้นขึ้น คัดประ
 เทนเป็นหนึ่งนั้นแหละทวารทวาร ขนาน
 ออกแล้ว อยู่นี่ไม่สู้อะไร! พวกมัน
 เสียขี้ .. ๆ อย่างนี้เสียหัว! มันก็

ใต้เท้าเจ้าก็พลอยขอบคุณขวัญแหวง
 ไปด้วย ในความมีพระคุณและข้าขึ้นของ
 มนุษย์เหล่านี้ และในขณะเดียวกันก็
 ยิ่งเพิ่มความมีพระวรยังขึ้นอีก เพราะ
 ใต้เท้าเจ้าเกิดไปเจออดหลงซำกั มีทั้งภัย
 เท่านั้น ... ดังนั้นพวกเราจึงโผล่ต้อง
 พากันระวังตัวแก่ใจด้วย เพราะลูก^{ขึ้น}
 ของพวกมันข้างฟุ่มีเหยียบเหยือกิน...

แม้ว่าการเดินทางของพลกษัตริย์
ผ่านไป เพียงชั่วระยะเวลาที่เดียวเท่า
นั้น แต่ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงมาโดย
เนื่องทั้งหลายของมอริสโอบ โปอย่าง
ลึกซึ้ง เพราะอาชญากรรมและการ
ฟ้อฉนไม่เว้นปรกติ และประกอบยังมี
ความรุนแรงเป็นเหตุอยู่แต่กับแต่ก็มี
ผู้มีโอกาสรับใช้พลกษัตริย์ เพราะเหตุความ
รู้สึกว่าการพูดกันโดยนัยนั้นย่อมมี
ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันด้วย...

พลจกจากอหระเจ้า ผ่านไปแล้ว
พอเราจึงเกิดสนชยพจนกต่อไป มุ่ง
หน้าสู่เมือง "มระหลา" อันเป็นท
ศมายปลายทาง ซึ่งเมืองลึงหนักัน
ที่ทวักนั้นไปก็ถึงเมืองลัวะบุรีชาย
น้การเกิดมาสู่ลัวะก้อยด้วยซ้ำ เพราะ
มีกักกักกลกกัน แ่ก่นนพททาง
น้ซึ่งเลวร้ายขึ้นทุกที เพราะเป็นทาง
กัยมีใญ่เพราะนางแห่งท้องกลเลาไป
ตามเขาข่งและเข้าก็มิไปด้วยก็มี
และคนไม่ชยอยู่อย่างระระก้อย
เลาแล้วแต่กลกจากากะจะงักรงน
ใช้การไม่ไ

ในที่สุดแรกก็บอกเลิก กันไปเสีย
แล้วจึงหาคำขวัญขึ้นว่า ๑๕ ม. ทวนชัย
ถึง หนึ่งฉบับจำหน่ายจนออกอยู่ “โมโห
เฉย” เป็นที่ควบคุม กันจนพวกเรา
ต้องเขียนขึ้นก่อนไปก็ค่อนข้างแสบ
ได้ความดีเช่นเคยมาก หนึ่งฉบับพา
มารถบันทึกหมด ๕ ฉบับขึ้น ไปพัก
อยู่ในที่ว่างแห่งหนึ่งทางทิศตะวันออก
ของคูเมือง มาหาหนังสือก็กลับไป
ข้างหน้าระหว่างกำแพงทางของเมือง “เมื่อ
ก่อน” ส่วนหน้าใหญ่หนึ่งหน้าถ้าสัน
อยู่ใกล้ ๆ กันไปในเรื่อง

[illegible]

นับเป็นเวลา ๑๐ วันเต็มๆ แล้ว
ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเชลยขังเป็น ของ
พวกคอมมิวนิสต์ภาพ ๑๐ วันที่ยังมี
เห็นอะไรปรากฏอยู่เลย เป็นที่
อันแตกต่างจากพวกเราโดนตั้งก
นอนๆ ไปวันๆ อย่างเด่นชัดก็ทหาร
อาาี ทหารฝ่ายพวกมันก็ตั้งส่งออกไป
ออกไปไว้ความรู้นาเขาอยู่เหมือนกัน
วันแกลงกลางคืนเป็นการที่กล้าๆ ไป
วันพวกเรากลับมาผลึกเปลี่ยนวิธีทำ
เสียขังเช่นพวกเราๆ เหล่านี้ขังย้า
ตั้งข้างต้นแต่พวกมันจะระแคะระคาย

“ความขัดแย้งระหว่างชนชั้นนี้เริ่มคลี่คลายเพราะพระพรหม
อธิษฐานให้...อาทราภพเกิดที่เวลานะขอเตือนนายมี
นะ รวบรวมพระเถระที่มีไว้ มีนัยว่าให้พระ
เถระผู้มากับพระภิกษุสงฆ์...อาทราภพมีนัยที่
ชี้ให้เห็นถึง...แต่อาจคิดถึงพระของพระมีดอกมา
ซึ่งพระภิกษุเถระที่มีพระพรหมเอ่ยนามไว้ได้
ที่มีพระพรหมเอ่ยนามอาทราภพไว้ให้ถือถือ ของ
นั้นแหละ...แต่ก็ดูยากที่เราหา แปลภาษาว่า
ไว้” นี้อีกคำพูดหนึ่งมีอีกนะ มีว่า พระพร
หมเอ่ยนามไว้ทุก...ที่บอกกับพระภิกษุสงฆ์ว่ามี
ไว้คือ...เป็นคำกล่าวของพระภิกษุอีกพระหนึ่ง
ของพระภิกษุเถระเหล่านั้น...ก็ว่าเป็นไว้ด้วยพระ
และโดยพระพรหม...อาทราภพไว้โดยพระ
ภิกษุสงฆ์ด้วยคำของพระพรหม หรือเป็นคำของพระ

ໂຮງໝໍ

2500 年

တံခွန် • ခြောက် • ခေါက်စာခေါက်စာ

โดย วิจิตรวรมชาติ

กล่าว ๖ แผ่นคน ได้ถือกริ่งขึ้นแล้ว สองสามเดือน พัง
สภาพนตร์ อำหน่งล้องงกฤษเจ้าไว้ด้วยยั้ง ทำนจะปรีประกาศ
นัยบตร์ จาก *The Nature Method Institute Europe*
วิจิตรรมชาติ ระเบิดยิบ คำสัตว์รารบ่ ภาษางอกฤษแห่งยุโรป
หลายคืบพัน..... ซอระเบียบการ ฟรี จาก

The Nature Method Institute T.W.25

บรรณก จอนัน พบบลขรัง ต ป.ณ. 333 พระนคร

● โปรดเขียนให้ชัดเจน ●

สภาพของเมืองมะทลาย งาม

สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับคุณ
คือสุขภาพของบุตรที่รัก...

นายแพทย์ทุกคนได้ให้อภัยใจจริงแล้วว่า การออกแบบชาติ
อาหรับประเภทไขมัน และโปรตีน ตามสมมติที่ถูกต้อง รวม
ทั้งไวตามิน และแร่เหล็กเสียด้วย ฉะนั้นบรรดานายแพทย์
จึงรวมพวก จึงแนะนำให้อาหารเด็กโตเช่นมีรูปร่างทารก
เด็กโตเช่นมีคุณภาพสูงกว่านมธรรมดา เด็กโตเช่นมี
นมบริสุทธิ์ที่ได้รับมาปรุงตามหลักวิทยาศาสตร์ โดยเพิ่ม
ส่วนผสมของอาหารที่จำเป็นเพื่อสุขภาพบุตรของท่าน เด็ก
โตเช่นมีหนวยบ หนึ่งแต่ปลูกติดกันและแนะนำๆ หัก
มากับการปรุงเท่านั้น

แล้วค่อยๆ ฝึกขลุ่ยจนชำนาญของคุณ!

[illegible]

จงเรียกแต่ เลิศไต้เห่ยน กระบองสีน้ำเงินตัวทอง

৫৯

“ฉันจะพามาหาพี่เธอประสพ
ความสำเริงสำถวิลขอทวงไว้ แม้
ว่าผมจะไกลแสนไกล เหมือนเมฆ...
เหมือนควัน...เหมือนฟ้าวกก็ตาม...”

“ความสำเริง อยู่กับความพยาย
ยาม” เขาพูดเหมือนกระซิบ “ฉันจำ
คำคมของผู้อยู่ไกลแสนไกล...เขาว่า
ไว้กัน— ถ้าหากเราไม่ใช้เท้าทำไฉน
จะรู้ทิศทาง ถ้าหากเราไม่ใช้อาณา
ทำไฉนจะไกลถึงกัน...”

“เป็นคำถาม ที่เหมือนแหลมพ้อใช้
ถ้าหากผู้ใดก็ดั้นมา จะไม่เชิงเป็นเพช
กระสุนปืนตายไปเสียก่อน...”

“แน่นอน...จะไม่พ้นตายสำหรับ
ฉัน หนาวๆ จะใกล้ลมมาแถมจนถ
ยเสีย”

หญิงสาวปล่อยมือไว้ในเกาะเกาะ
กุมของเขาชั่วขณะหนึ่งแล้วถอยถอย
กลับเพ่งมองลึกลงมาที่ท่อนอก น้ำตา
เพิ่มอระขี้นขึ้นไปทั่ว ขอบตาทั้งสอง
เสียนแล้ว ความอดทนที่ทรมานขึ้นมา
ยังน้อยกว่าความหวังใจ ที่หล่น
ปรายลงจากระเบือนขานนั้น ไม่พอสัน
แก่เพ่งถึงไปถึงขั้วป้อมท้าย...

ส.ท.ท. เขียว ทองปลิว ว่ายที่
ปลายผมของหญิงสาวเป็นครั้งสุดท้าย
กระซิบเสียงต่ำไว้ครู่หนึ่ง ทิ้งท่าของ
เขาจางราวกับถูกกระแสรอกเกินทาง เพื่อ
เผชิญชีวิตในระบอบโลกแสนไกล ไม่
ใช่เพื่อจะไป ในหนทางอันไม่สิ้นไว้อย่าง
พระโคกขรรค์ เขาถนัดคำอำลาแก่
แม่มาด อีกครั้งหนึ่งแล้วถอยกลับสู่กระทู้
ออกไป...

♣
เบื่องานออกสู่สารทิศมีกลิ่น
ผ่นขยับปรือควยขึ้นระลอกของลมมาโชก
สาย โกลนระลอกนั้นก็เปลี่ยนเป็นเขย
ฮือฮือ เขียวกวาดตาไปหาพื้นใกล้ของ
ชวยชอนบน ฟังทุกขันธ์ขันธ์ ก็เลียด
จะเป็นขอรค์เกี่ยวกัน ที่เขาใจกันทำ

เข้าไปในเพิงทรงยอดถนนพร้อมกันทุก
วาระ.

“ออกมาได้แล้วละม...”
ชายผู้หนึ่ง ในเครื่องแบบ ส.ท.อ.
ก็ท้าวพระคอดมา เสียงของเขา
เป็นกันเองเหมือนชอนถามมาว่า “เวีย
รียบระเซียว”

“เวียรียบอย่างปราศจาก ข้อสง
สัย ขอบใจ, ที่ให้โอกาสกันพอย
หล่นเป็นครั้งสุกทวาย เกียวนทำหน้า
ที่ของแกล่เอ...”

เขียว ทองปลิว ยืนมือทั้งสอง
ออกไป ก็เกาะเกี่ยวอ้อมอกหญิงของ
เขาถนัดสักระยะเวลา เมื่อส.ท.อ.ท.ม.ล.
กุ่มนุ้ยเปลี่ยนกักรัก.

ก่อนจะเคลื่อนถอย ออกจากถนน
เขียว ทองปลิวหันถอยมาพูดด้วยเสียง
รวกคล้ว.

“อย่าลืมหมท ถ้ามกพบแจ่ม
จิตอีกบอกหล่นด้วยว่า กันถูกจับ
เพราะเรื่องการเมือง ไม่ใช่เพราะ
คดีที่กบไปเจ้าเงินวันทอง ในคืน
ยี่สิบวันจากนี้...” ▲

□ ดาวเทียม

ต่อจากหน้า ๓๘

การแต่งตัวเหมือนว่า ในไม่
ช้าข้างหน้า หนึ่งๆ สาวๆ ที่ชวยช
มเค้นระชมควักทั้งทั้ง ทั้ง ทั้ง
ถ้าไม่ทยอยกลับสู่กระทู้ด้วย เห็นจะมี
ทางทันตามแน ถ้าชั้นสุดสัสมหา
กาวิละเวียท ว่าเขาคาวพระสุระเขา
เพราะเหตุเหมือนว่ายิ่งกว่าพนักกันไปเท่า
ไร ทั้งฟ้าก็เคยมีแก่ของแท้ ก็ยังมี
ของเทียมขึ้นไปอาครวาททำให้สอประก
เลอะเทอะในใจ...

และถ้าพรุ่งนี้เราจะขึ้นไปในใจ
ก็ ไม่ใช่เราเอง เราทั้งสองได้ขึ้น “เราขึ้น
ก่อนเราจวนอพยพไปโลก พระ อัครเสียนแล้ว
สละจากเธอ...” “นั่นสิสิที่เมื่อเจ้าเราว่า ปร
มันจะเอาเราขึ้น บรรพทุกกระเบียดโคจรบน
บนบ่มารกบนบ่มารก...”

“ดอกรูปพระบาทพระ ร่มบนบ่มารกไป
อยู่ดาวเทียม...”
“ถ้าการเมื่ออิศริท เจริญชีวิตจนสม
โลกพระจันทร์...” ▲

ไบ-ลีปตาช

□ ผู้อำนวยการ

ต่อจากหน้า ๓๗

ครบ— ครบ— ก็อยู่ข้างเป็นบาง
ครบข้างควาวิญญูณมากจน น้อยบ้าง
แล้วแต่ผู้ประสงค์จะละโยชนา จริย
นศบรณ ถ้าผมไม่ได้เรื่อง พรรคนี้ช่วย
นำกลัว “ไท-ฮัปค่าง” ม่วนเสียไปนาน
แล้ว— เรื่องของคุณชดแล้วครั้นนี้
แต่ก่อนก่อนได้เคยรับ ที่เขาหาไป
บ้านนั้น ก็กัวยศงานในแผ่นดินไทย
ทางโน้น— เรื่องการเขียนเล่มหมอก
ให้เขาพิศพิศขึ้นแล้วครั้นนี้
“m.m”

□ ชีวิตจากอังกฤษ

ต่อจากหน้า ๓๘

การเมืองทุกองศาที่ทั้งๆ ที่ทำเรื่อง
ก็ทำต้องเขียน... แต่การที่มึนกระ
อยู่ในลอนดอนแล้วผู้ที่อยู่อยู่
ก็ใจเย็นแล้ว... เธออาชวณเขาไปเีย
ส่วเกินหรือที่ไหนๆ ก็ไป... ความสำ
รอง เซอร์ สก๊ต คิง— ออก ในกัน
การแต่งละคร ทั้งๆ ที่เขาเองนัก
ในทางเขียนทิวาวารจัดการเมือง คาง
ประเทศนี้ ออกจะเป็นชอยดณะอยู่
พ้อย... เพราะการธรรมมากแล้ว การ
เขียนละครนั้น คนพวกนี้ไม่
ในวงการละคร มักระเขียนไม่ได้สำ

เร้าง่าย ๆ สำหรับเวลาอัน นอจาก
ครความโรงละครที่เล่นกันเป็นปกติแล้ว
ทางวิทยุกระจายเสียง ก็ต้องการ
ไปเล่นออกที่ด้อยเช่นเคย สามเรื่อง
แล้วจึง ละครทางวิทยุโทรทัศน์อีก
เล่า ระบับงานจึงกล่าวได้ว่า
โอดาสทอง ของนักแต่งละครที่เกีย
เพราะตลาดที่ระส่งออกชวยกันมีมาก.

ที่นั่นกล่าวทางกัน คนละคร
ยัง สำมวรพยายามที่จะหาไปทั่วกัน
แต่เมื่อนักธรรมมากไปไป ไม่มีความ
ใช้พระคณเลียงลูก ระบับเมื่อระ
ไปถูกละคร ก็คือจ้างคนมางัก
คึกคักเป็นชั่วโมง โดยมากผู้รับจ้าง
เก็บเบี้ยหมักเป็นนักเขียนผู้หนึ่ง
ค่าจ้างราวชั่วโมงละสิบ ถึงสี่ห้าบาท
ความแก่ระกลคนนั้น มาถึงผู้เก็บ
หนังสือมาการก็ไม่มีอะไร เพราะโดย
มากเกิดก็ใช้เวลาจนแล้ว เพราะ
ระบับข้างคน ก็อาทวาระบับมางัก
ไป บางคนแต่เขียนเล่นก็เสียอีก พอ
เขาเขียนเสร็จไปส่งโรงละคร ก็
ชอนถามไปว่าทำไมมิทิวโทรทัศน์ได้
ก็ไป... ถ้ามีสิ่งไป... ก็ทำกันไว้
คอบชวยผู้เก็บที่เขาพอนจนกว่าพอ
แม้เขาจะลดชอนมาการโรงละคร

ภาพ.

“ฉันจะพามาหาพี่เธอประสพ
ความสำเริงสำถวิลขอทวงไว้ แม้
ว่าผมจะไกลแสนไกล เหมือนเมฆ...
เหมือนควัน...เหมือนฟ้าวกก็ตาม...”

บริษัท สหนิลเสิเชิวิ จำกัด
876 ทรงกลดสีดะกั พระนคร กรุงเทพมหานคร

บุกวิชชีษบว

๑ ชาวและคำ

ต่อจากหน้า ๓๙

“เสีย ท่านจะกินทำไมไม่ได้ เพราะ
ชกานนี้ ไม่ยอมให้คนผิดเข้ามา
ได้”

รัฐมนตรีว่าการคลังขานา กล่าว
ด้วยน้ำเสียงแสดงความสันทัดใจว่า “นี่
คุณนายหมายความว่า เรื่องพรรคนี้
สามารถเกิดขึ้น ในสหรัฐอเมริกาได้
ได้หรือไม่ ฝ่าฝ่าเหล่าจิตใจเหลือเกิน”

เมื่อรัฐมนตรีว่าการ คลังกล่าวจบ
ลงแล้วก็ยืนขึ้นให้ดูคนนายด้วย ตนเอง
ยืนถึงรัฐมนตรีว่าการคลังซึ่งเป็นผู้
ประเทศของสหรัฐอเมริกาด้วย แต่
ไม่แสดงความเห็นรัฐมนตรีว่าการคลัง
กล่าวด้วยขมขื่นว่า “ท่านจะเป็นใคร
ก็ตาม บัตรของท่านไม่ทำให้คนผิด
ต่างกับคนอื่น ๆ เลย ทางทิศใต้ทาง

ออกไปเสียจากร้านนี้โดยเร็ว”

เป็นอันว่า รัฐมนตรีว่าการคลังต้อง
ออกไปเสียจากร้านกาแฟ นั้นโดยพลัน
ทันที ถึงกับคว่ำกรงเขมอกล่าว “นี่
แล้วนี้เดี๋ยว” เขากล่าวว่า เคียวนั้น
ไม่ได้สละมือไว้แล้วแล้วว่า การแบ่งแยก
ผืนนั้น ร้อยโดยไปอเมริกา “ไหน
นั่น” มีการแบ่งแยกผิวที่คิดแต่เรื่อง
นั้น ส่วนที่อื่นๆไม่เลย เคียวนั้น ผมไม่
สงสัยในเรื่องนี้แล้วจริงๆ”

เรื่องของรัฐมนตรีว่าการคลังโดน
ไล่ออกไปเสียจากร้านกาแฟกลายเป็น
เรื่องฉกฉกรักรักรโมฆะในแฟลตเล็ก
เพราะคิดแต่เรื่องเป็น เรื่องภายในบ้าน
แต่เรื่องการ ขยับรัฐมนตรีว่าการคลัง
กลายเป็นเรื่องการเมืองระหว่างประเทศ
ไปเสียแล้ว ปรากฏต่อมาในภายหลัง
ว่า รัฐมนตรีว่าการคลัง โดนลงจาก
ระบอบระหว่างที่กระทรวงการต่างประเทศ

เทศสหรัฐอเมริกาอย่างแรงต่อไป ในเมื่อตนเอง
ไปโดนทางกษัตริย์ประเทศขานาแล้ว ใน
ขณะเดียวกันประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์
ซึ่งกำลังป่วยพัก ในเรื่องความขมขื่นยาก
ที่คิดแต่เรื่อง รัฐมนตรีว่าการคลัง
การแบ่งแยกผิวที่โดนไล่ออกตามไป ยังชาว
ต่างประเทศด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เด็กจีนคนผู้แทนของ ท่าประเทศนั้น
อาจจะทำให้เสียหน้า ไม่ควรที่จะทำ
ว่าเวลาโดยไม่มีเงิน ประธานาธิบดี
ก็สั่งให้เอาไทยไปขึ้น รัฐมนตรีว่าการ
การคลังของขานานานี้ที่ หรือมัน
ก็เชิญรัฐมนตรีว่าการคลังไปร่วมประชุม
อาหารเช้า ที่บ้านในวันพฤหัสบดีที่ ๑๐
หน้าหน้าขานา รัฐมนตรีว่าการคลัง
ซึ่ง บนโต๊ะอาหารที่มีเรื่องประธานาธิบดี
คิดกันต่อไปว่าเกี่ยวกับ ปรากฏว่า ประ
ธานาธิบดี แสดงความเสียใจในเหตุ
การณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมกันกล่าวว่า
“เรื่องเล็กน้อยที่เกิดขึ้นในไควเวอร์นี้ มัก
จะมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง เพียงแต่ว่า ที่ไหน
และเมื่อใดเท่านั้น”

ธรรมเนียบอาหารเช้าของอเมริกัน
นอกจากขนมแล้วมีไข่ ขนบึง
และกาแฟดัดซึ่งชาดเสียบไว้ก็คือ
“น้ำส้ม” แต่ปรากฏว่า อาหารเช้าใน
ทำเนียบขาวนั้นกลายเป็น อาหาร
การเมืองโดยแท้จริง เพราะบนโต๊ะ
อาหารไม่มีการเสิร์ฟ “น้ำส้ม” แต่
อย่างใด ประธานาธิบดีไม่ยอม
ให้รัฐมนตรี ว่าการคลังเห็น “น้ำ
ส้ม” แล้วเกิดสติโชนมา
“จริง” รัฐมนตรีว่าการคลัง
กล่าวอย่างระมัดระวังว่า “ไม่มีน้ำ
ส้มกินในเช้าวันนั้นที่หน้าเนียบขาว” ▲

ลมย เรื่องไกล.

๙๙. P. P. ๑๐๐

๑ ออกอากาศ

ต่อจากหน้า ๑๕

รู้สึกสมเพชคุณมาก จึงได้เขียนมา
เพื่อจะได้มาคุณเขียนนี้ มีวิจารณ์ใหญ่
ได้ส่งถึงกับเด็กกับ.

๑. คุณชอบมีหรือไม่ว่า เป็นคนๆ

เกี่ยวกับผู้ใช้นามปากกาออกละครโทรทัศน์เรื่องนั้น.

๒. คุณมีความรู้สึกต่อ ‘สันดาน
คำ’ อย่างไร ลองวิจารณ์ให้ดูหน่อย
ดี. มันก็ออกมาอย่างนี้ไม่ทราบ จึง
ได้เขียนละครออกโทรทัศน์.

๓. เห็นผลออกเอง ของคุณหรือ
ยัง เกือบได้ว่าคุณเขียนเขาอะไรไป พร
ถึงคราวตัวเองเข้าบ้าง ไม่ใช่ว่า.

๔. จะเขียนหรือไม่ว่า ถ้าไม่
ระอกรโทรทัศน์ก็เหมือนอะไร บอณา
ด้วย นักรบ ‘สันดานคำ’ คุณอีก.

เอาละ, ตามเพียงแต่เขียน ลง
กองให้พ้นปากก็พอ. ฉะนั้นไม่
ว่าเรื่องส่วนตัวคุณเขียน หรือจะ
เห็นใจ ยังไม่.

ผู้ดูโทรทัศน์คนหนึ่ง.

อันที่จริง ทุกคนอย่างทรงไป

กรมา ผมไม่แน่ใจว่าทนายของ
คุณ ‘ออกอากาศ’ เลย เพราะผมเป็น
เรื่องส่วนตัวกันเกินไป ข้างข้อประการ
หนึ่งคนเขาจะพาผมไปจับทนายของ
คุณเป็นรายปี เพื่อคอยแนะนำคดี
หรือได้เที่ยวไปโฆษณาไปผู้อื่น
ไป(แบบคุณว่าอีกเท่านั้น. แต่เสีย
ผมเป็นคนของความจริง และเมื่อ
สาระของคุณที่เขียนมา ก็ น่า
แต่ สมควรจะได้ไปบอกกับปาก
ธรรม์ของคุณเองได้บ้าง ผมจึงคิด
ในปากทนายของคุณคงดีพิมพ์. พร้อม
กับคำคอยแนะนำด้วยอุปนิสัยดัง
ต่อไปนี้.

๑. สิ่ง บวกลบ เป็นดี นั่นแหละ
คือคำทนายของคุณ.

๒. ความรู้สึกของผม หรือใคร
บอกก็อย่างนั้นแหละผมว่า ผมคง
ฉากเท่านั้น ก็ยังเข้ากันคุณไป
เลย ไม่แปลกใจเรื่อง ‘สันดานคำ’
อยู่ไม่ไว้ว่า ควรเป็น ‘น้ำใจคุณพระ’
หรือ ‘เรื่องจาก พระเจ้ามอญ’ ะ
ไรพระคุณเจ้าที่ว่า ที่ท่านมี
ด้วย จากผมก็เหมือนหัวเราะพระ
เพื่อมีความปรารถนาอยู่คนเดียว.

๑. ไม่เกินอันนี้จึงหมดแต่ละคร

PILEX TABLETS
ยาอินทรีย์

เพื่อให้พ้นการ
ทรมานจากโรค
อินทรีย์ต่างๆ:

ไพเล็กซ์
ยาเม็ด

ใช้รับประทานเพื่อลดความปวดในข้อกระดูกและการอักเสบในกล้ามเนื้อ
ตามข้อ ข้อกระดูกสันหลัง ข้อกระดูกคอ ข้อกระดูกเท้า ข้อกระดูก
ข้อกระดูกข้อมือ ข้อกระดูกข้อมือ ข้อกระดูกข้อมือ ข้อกระดูกข้อมือ
ข้อกระดูกข้อมือ ข้อกระดูกข้อมือ ข้อกระดูกข้อมือ ข้อกระดูกข้อมือ

ไพเล็กซ์มีชื่อการค้า ชื่อสามัญ: (PILLEX 50-100) มีขายที่ร้าน

THE HIMALAYA DRUG CO. (INDIA) จำกัด

สำนักงานขายปลีก

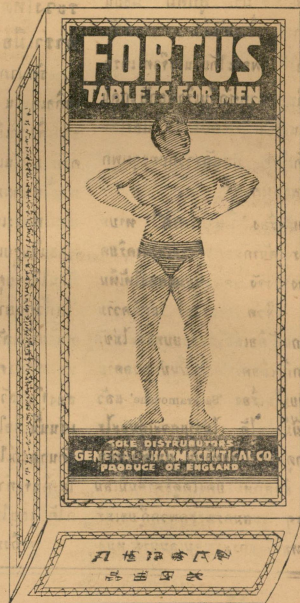
THE BOMBAY DISPENSARY
29 ถนนพหลโยธิน กรุงเทพฯ 10400

บำรุงร่างกายให้ งดงาม สมส่วน
เสริมทรวดทรงให้มีเสน่ห์
ช่วยให้พ้นจากโรคภัยต่างๆ ประการ
สุขภาพสตรีทุกท่านรู้จัก
และนิยมใช้

ถ้าท่านชายปรารถนาจะเป็นที่รัก
ของคุณผู้หญิง
มีสุขภาพสมบูรณ์ ร่าเริงสง่า
สมารถสมชาย
คุณต้องให้

ห้างหุ้นส่วนจำกัด

สไตน์สไตน์

1455 ถนนเจริญกรุง บางรัก พระนคร โทร. 32824

อักษรเสรี

๒๓ ตุลาคม.

ปียมหาราชาก็.

พระปียมหาราชเจ้า

ร. เขตจักรวรรดิ.

หาก-ปวง ประชาไทย.

มณฑลพระวันแก้ว

การอุยหาราษฎรแต่ล้วน.

เช่นเลิก ทา, ช่างนา

สิทธิราษฎรละอันธำ-

เทศมณฑลด้วยพระโค.

จอมใจ ราษฎรเฮย.

ลวงแล้ว

สังจิต มั่นนา

ปกเกล้าด้วยคุณ.

พิสุทธธรรม.

อิทธิไ.

วิเศษ สุขอน.

โอบเอื้ออภิบาล...

กักรา ชูวัฒน์

ในนามคณะบรรณาธิการ โท สัมภาษณ์

อาณาจักรแห่งความกลัว.

๑. ฟันแดง...

วันแสงแสงเมฆแสงสสาร

ประกาศขายเลิศจิตจัน

ใจกันถันทั่วกลัวฟ้า

ข้างถูกขังหลานขานนี้

ชีวิตหนูแสงแดงเจ้า

สละอินแสงนา

บ้างว่าราชนันท์

ราคาข้อมเขวเภาไป

บ้างว่าฟ้าแดงแสง

หนึ่งสินกันใช้ไม่พอ

คนชั่ววันเภาเข้าคุม

ข่มขู่ ประชาสารพัน

ข้าพชน บัดนี้เมือง.

บ่อาจหาภัยหมายเพียง

ท่าเขืองเข่าครองหงไทย

จะถนอมบุญคุณใหญ่

ล้วนโรยสุษนัต มั่นคง...

เตรียมตัววิวิาทบาใจ

.... ฟันแดง.

ไรแสงแสงนักษักทอง

คะนัพพันคล้อยผลอยลง

หว่างพงคงไม้ใหญ่ขึ้น

ล้อยถันกันทั้งพวงพรม

ฟ้าแดงแสงหยดลายคน

จีพยับล้อยพันเกล็นใหม่

ท่างเหยเภาไปไกลแดน

พัวลมโถมลิวลวขึ้น

ดาวดินตามพามาแทน.

หวังใจ ให้ทุกข์ ชวนกัน

เหมือนแม่นันแคนฟ้าดาวไว้

“ไปแก้ว”

ให้พิจารณาแล้วไม่ยอมให้ข้าราชการสมัครตามที่ตั้ง
อ้าง (หมายถึงการที่บุคคล ข้าราชการประจำมี
สิทธิสมัครเลือกตั้งโดยไม่ได้ลาออกก่อน
๒ เดือน) นั้นเด็ดขาดเพราะความจริงการเลือก
ตั้งครั้งนี้ไปขึ้นซึ่งจากบุคคลเท่านั้น แต่เป็น
การเลือกตั้ง ซึ่งจะพิจารณาการสมัครเลือกตั้ง
ไปตามกฎหมาย.

จากข้อความของเจ้าหน้าที่เลือกตั้งที่ออกมา
นั้นหมายความว่า ข้าราชการประจำหาไม่ได้
ออกก่อน ๒ เดือนถึงจะมีสมัครเลือกตั้งยอมเสีย
สิทธิในการเลือกตั้ง ถ้าอ้างที่ผู้ร้องเสนอข้อหา
ให้ลงโทษก็จริงว่า มีสิทธิสมัครได้แต่คน
งานที่จะสมัคร โดยไม่ต้องลาออกจากราชการ
ก่อน ๒ เดือนจึงขอให้พิจารณาดู.

ตามเทศกฏของข้า ทาศาลได้
พิจารณาแล้วจึงเห็นว่า การสมัครเข้าของอิน
กรรมหาผิดข้อ ๖ นี้เสียทีเดียว แม้จะเป็น
คนจริง ถือว่าไม่มีความผิดในข้อนี้จึงขอ
ร้องให้เรื่องข้อนี้ไม่ต้องไปสมัคร เป็นแต่
เพียงขอให้ไปขึ้นใน ข้อนี้ไม่ต้องไปสมัครหรือ
ศาล ศาลจึงไม่รับข้อกล่าวหา. ▲

“บัลลังก์”

สวนโดยขึ้นแทนที่ผู้ลง ทนขอโอน
อ้างแต่ขึ้นการถูกกล่าวหาขึ้นได้โดย
อันการขึ้นของคำว่าที่เจ้าชายขึ้น
ด้วยคำให้เสร็จแล้วสวภาพด้วยคำว่า
ว่า “ข้าพเจ้าไม่ขึ้นไรขอ...แต่อย่ามา
คำแต่ผู้ขึ้นแล้วคนผมเอาด้วย” เจ้า
ทนายทนายขอขึ้นให้ใหม่ ทำส่วน
นี้ เป็นวิญญูที่สามารุทการยกข้อ
ผู้ครองศักดิ์ศรีของแม่ อธิบายขึ้น
โดยวิญญูคนตาย จึงผลเข้าข้อจึง
ไปตามระเบียบ. ▲

“นักสืบ”

ไม่เรียนการ

เห็นไฟแดงแล้วไม่หยุด

นายทองโค้ว ทวีชัย เป็นราษฎร

หมู่บ้านมดเคี้ยว อำเภอเมืองน่าน
เป็นนักศึกษาก่อนสำเร็จแล้ว จากมหา
วิทยาลัยคนคุก ที่มหัศจรรย์ของชาว

เริ่มเข้าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๘ เป็นเวลาถึง ๑๑ ปี
ยังเรียนไม่จบพักสักวัน ก็ถึงออกมา
เสียก่อนเพราะมหาวิทยาลัย เห็นว่า

พอควรแล้วก็รับราชการปลดปล่อย ออก
มา ต่อมาของเงินทองก็ได้นัก
ศึกษาคนมา เวลา ๑๑ ปี ในมหา

วิทยาลัยเข้าไว้ว่ามหาวิทยาลัย คงไม่
สอนวิชาความรู้ให้ จึงไม่มีโอกาสให้รู้
ว่าเรื่องไฟแดงนั้นสำคัญอย่างไร เรื่อง

มันจึงเกิดขึ้นมา.

ในวันที่ ๕ ตุลาคมเมื่อหลังจากที่ออกจาก
มหาวิทยาลัยมาได้พอ ๔ เดือนเท่านั้นเอง เขา
คืนมาของได้มีผลต่อใจของเขาไปหาซื้อของ ที่
บอริสสถานในระหว่างทางเดินหาของ บัดนั้น
ประมาณ ๖ โมง นานะได้ขึ้นไปยังรถโดยสาร
เข้านหนึ่งระหว่างทางก็ทอดถอนใจว่าจะไป
ไหนจึงได้ทราบความว่ารถโดยสารนี้ จะไป
ไปไหนขอโทษก็ได้อะไรขอไปส่ง แต่ทำไม
ยอมไปไป จะด้วยความอดใจหรือไปไหน
นานะได้ก็ขึ้นมีปากบอกอีกขึ้นขึ้นแล้ววิ่ง
ขึ้นขึ้นมาต้องขอไปส่ง และขึ้นรถ บัดนี้
ให้ขึ้นทางไปให้แล้ว

บัดนี้กับเห็นก็ยังไม่พอนาย
ทองโค้วกลับขึ้นรถที่ได้นั่งแล้วผลอย
เสียแล้วว่าถูกกันนักดีผลอย สาวไม่

ยอมก็ถอยขึ้นรถกันด้วยมือถือ กลัว
แม้ขึ้นก็มีอะไรให้ผลอย นอกไปเสียจาก
นายทองโค้วก็ยังมีความเพียรให้พา ไปขึ้น

จากโรงซัก

กำหนดให้แก้แค้นเก่าแม่.

โดยสามัญตนาทุกๆ ไป คำ
ว่า “แม่” นั้นหมายถึงผู้ใดบ้าง เป็น
ผู้เลวร้ายของผู้ถูกขอโทษมา แต่เด็ก
แต่เคย พ่อคนเคยโดนแม่เรียกแม่ไม่
ก่อนคำนั้น ทว่ารักกันมากกว่าพ่อ
เป็นหลักธรรมมากที่เรารู้จักกัน.

แต่ที่โดนความโกรธรักกันเหมือนคนไม่
จะเป็นเพื่อพ่อหรือแม่ ทว่าที่รักกันและ
ให้รู้ถึงความรักกันแต่คำว่า “แม่” เป็นคำ
ขึ้นหรือความรักกัน คำแรกขึ้นกับเด็ก
คือ พ่อกับแม่จะเป็นเพราะ “แม่” เป็นความ
รักที่กระตือรือร้นรักกันหรืออย่างรักที่ไม่อาจ
หยั่งถึง รักกันเมื่อรักกันไม่รักกันไม่
ลาจาก แต่จึงเป็นให้รักกันจริง จึงเกิด
เรื่องเป็นเหตุเป็นผลมาขึ้น บางรายถึงกับ
เกิด แต่ไม่พ้นทำให้เกิดประโยชน์อันใด
ที่จะหาทางป้องกันคำว่า “แม่” นี้ให้รักกัน
ปัญหาเรื่องโลกเกิดจากความรักกันไม่
ขึ้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้แล้วคนของมาร
นั้นเอง.

และเช่นเมื่อคนนั้นที่ ๑๐ เดือน
นักเห็นคนกัน คนที่ส่วนคนหนึ่งใน

บ้านนายบุตร ณัฐชา อภิธรรมันต์
ว่าการระทรงราชกุมารพล. เอกความ

ไม่โทษกันเสียหามาอีกคนหนึ่ง อยู่ใน
บ้านเกิดบ้าน ปกติให้ “แม่” ไป

ส่วนเด็กการเสียพาขึ้น. ถือว่ากันไป
ถือว่าคนมาคนเลวที่มา เด็กไม่แพ้
บ้างเลวๆว่า “พ่อแม่ใครไม่เสีย
แล้วกัน มันเรื่องของพ่อแม่” ตนทำ

เขียนสรวทักกันนั้น แค่มกษะช่วยบัง
ให้โง่เล้าสรวทักฉันที หรืออีกโยกโยก
ไปดักกระบอกทางก็โดนลูกทักฉันจน
แค่มกษะเล่าจรรยาเร่ซึ่งผิงก แปะก็ฟ
แค่มกษะพาเข้าไปยังโน้ แปะก็ฟ
ตีสิทกหวิชัยตบจรรยาเร่ไม่ฟังเสียง
เลยฝ่าไฟโผลงไปจนถึงสรวทัก กูเข็
เสียดคนขี้มกษะก็ โทษคนไม่เสียข้อย
ให้สาวทั้งโกลาอาครุอยู่แต่ถ้าพึงตัว
นำความไปแจ้งน้า แปะหนักก็ถ้าวร
แค่มกษะและฉันทักพิศอกกักให้ โน้ว
วังนงนอ้ง ▲

๓๖๖

□ ไท-ลัมดาห์

ต่อจากหน้า ๓

“โท-สปีด้า” จอมขโมย
 เรื่อง “ดาวเทียม” สารคดีกันสมัย
 ครอบงำอยู่เบื้องหลัง เข้าใจว่าจะ
 เป็นที่ขานฉานฉ่ำอยู่เบื้องหน้า “ดาว
 เทียม” นี่จึงอยู่ที่หลังคือมีผลด้วย
 อื่น ๆ ทางการเมือง ลงกันเถียงกวางไป
 แล้ว เพราะเหตุระดมกลุ่ดสมัย
 เขื่อนขันธ์กาบแก้วบัวบาน “โท-สปีด้า”
 น่าจะอีกครึ่งหนึ่งเพื่อจะได้นำเข้าแม่
 แจกขึ้น เขื่อนขันธ์กาบแก้วบัวบาน
 ภูมิภาคไทยกับเพื่อนบ้าน กันนี้จึงขอ
 เชิญอีกท่านมา “ดาวเทียม” คงไป
 และอาจจะผิดไปอีกด้วย ในโอกาส

ลำดับตอนที่สี่ถึงสิ้นที่ห้า
เราเห็นว่านายชบาขาวเรื่องไกล
ก่อนในคราว "พราบนาง" ของ
วันวิภา วัชรกุล กับ "มรณัฐวิภา" ของ
ศิริพร กลางนันทน์ เรื่องแรกกล่าว
ถึงนั้นผู้เขียนกำลังเขียนเพราะขอส่ง
อยู่เรื่อย ๆ เรื่องที่สองเรื่อง "จบวิ
บุณย์" อยู่ในคณนนิพนธ์ของเราแล้ว
พร้อมด้วยภาพประกอบฝีมือ "แทน"
อย่างครบครันแล้ว เขาจะ เรื่องไหน
เรื่องต่อไปจะลง "โท-อัปเคิร์" สมัย
หนุ่มๆออกให้ท่านมาเอง

๑๖ ตุลาคม ๒๕๐๐

សង្គម
ការងារ

เมื่อ วันที่ ๑๓ ตุลาคมศกนี้เป็นวันคล้ายวัน ‘สถาปนากรมตำรวจ’ นอกจากจะมีพิธี

เฉลิมฉลองกันเป็นการภายในแล้ว อธิบดีกรมตำรวจพล.อ.ไว ไชยแสนยากร ยังได้สั่งคำปราศรัยผ่านสถานีวิทยุ ททบ.5-7, วิทยุการบิน, วิทยุคมนาคม และวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ในคำปราศรัยนั้น มีข้อถกเถียงกันถึงคำขวัญว่า เป็นคำขวัญที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลหรือไม่ และมีความเหมาะสมหรือไม่

“...เรื่องที่เราไปแฉว่าคิดจะฆ่าพ่อไปเรื่องชั่วชั่วนั้น ขอให้อภัยบ้างก็ดีไหม”
 ความจริงไม่ใช่การอภัย “อ้าว” หลานคนหนึ่งที่เคยมานวดหัวว่า “พ่อชั่วๆของอาตมา
 กาสัตว์ความที่เป็นนั่นละ” พากันอ้อมร้าวรอบไปตามๆ แสงงามคนคิดเปิดเป็นเสียงขอ
 ธรรม”ที่เราเอาใจใหญ่เท่าๆเขาตามานั่น คงจะไร้สาเหตุไหม”ด้วยคำนี้ปากก็ปิด
 มีชีวิตคนทั้งหมดที่ไป

อย่างไรก็ดีประโยคที่ว่า “เรื่องที่แล้วไปแล้วแต่อดีต จะไม่ขอเกี่ยวข้องด้วย” ของพล.อ.

โหว โสวสนบารก ก่อตั้งขึ้นโดยประชาชนคนธรรมดาทั่วไป เพราะการเข้าเป็นสมาชิกต้องจ่ายค่าการดำรงชีวิตคือ ๑๐ บาทต่อปี **บวรวิศกร ชีพเป็นสุข** นาวาโท พ.อ. หมอเอ็งว่า การจัดการหรือจัดระบบนี้, พ.อ. **บวรวิศกร ชีพเป็นสุข** นาวาโท พ.อ. จิตทอง นอ อารักษ์ ลัทธิ นอ เกียง ศิริพันธ์ และลด อันสลดของกองนาบนี้ ผลคือคนใน "อดีต" มาหาจึงเรียก "อดีต" ไปคือพอๆ นี้ มีแม้ว่าเท่านี้แต่ก็มีการนำ การเข้าว่า รับว่า ไม่หาจึงเรียกเป็นคำอื่นว่า "อดีต" ถึงกว่าด้วยแล้วหาว่าพอแล้ว ต่อมาไปไปตามๆ ซึ่งเอาหากว่า ๑๐ บาทก็ว่าคิดน้อยเป็นความจำเป็นตามธรรมเนียมและฐานะที่คนหา ก็จะเจอทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนเองมีสิ่งเดียวกันว่า "อดีตมีไปไหนมากไปไหนมา ที่สุดคือ คงอยู่ในมือของใครบางคน"

ภายหลังจากที่ได้ระหกระเหินจากมาดามไปอยู่ต่างประเทศ เสียเป็นเวลาสามปี

โดยเฉพาะในเขตเมืองมีผู้คนหนาแน่นมาก บั๊ก พนมปิงค์ "รัฐบุรุษชาวไทย" ก็ต้องจำแนก
ว่าจะเดินทางกลับมาประเทศไทยเพื่อติดต่อค้าขาย มีเงินซื้อกรรมสิทธิ์เอาโดยเฉพาะกรรมสิทธิ์
คน ในเร็ว ๆ นี้ ถึงแม้จากเกาะเบลีซจะห่างไกลถึง ๖,๐๐๐ กิโลเมตร ความเชื่อที่ฝังใจ
ที่ไปพบปะกับคนพื้นเมืองบริเวณพรมแดนจึงมีผลอย่างมาก เหตุผลใหญ่ ๆ ที่เขาตอบคือ ผมมองค่าที่มี
ข้อดีในการเดินทางเดินทางกลับเข้าประเทศทางบก

๓. เชื่อว่าคณะทหาร ซึ่งมีสิทธิส่วนในการปกครองประเทศปัจจุบันจะให้ความยุติธรรมเพียงพอ.

๒. คู่รักคู่แค้นทางวงการเมือง จอมพล ป. พิบูลสงคราม มีอันเป็นไปต้องใช้ชีวิต 'ก
เถวชน-ก้าเถวชน' ซึ่งต่างประเทศแล้ว คงไม่มีผู้ใดมาคิดคบแค้นหักล้างอิสระเสรีภาพอีก.

▲ พล.อ. ไสว ไสวสนชากร
ประชาชนกำลังคอยดูบทบาทด้วยความสนใจ

คำขวัญทางสังคมของประเทศไทย จึงเหลือ
ได้นานพอ ปรีกิติ พนมมัย (ผู้ซึ่งอ้างถึงด้วย
ด้วยวิธีคิดที่ตรงต่อ) คงจะคิดมาคลี่
คลาย 'กรมตำรวจ' อันเป็น นักปกครองในประ
ชาชนทั่วประเทศไทยในวันนี้ (ถ้าไม่จึงเปลี่ยน
ใจเสียก่อน)

ความเข้าใจต่อพฤติกรรมครึ่ง 'ชด

หนังสือ พท.ค.อ. เจ้า ศิริยานนท์ และ
 จินใจทั้งสาม พท.อ. อรรถพร พุดประยู
 พทอ. พันชดึก วิเศษภักดิ์ และ พทอ.

พณ บวรพระตีฆาฬ ชั่วชนกษัตริย์ ทำถึงท้าว
กลั่นแรงขึ้นทุกที เหนือที่หนังสือพิมพ์และประ
ชนจะมีกำลังชดช้อยขึ้นมาได้ พร้อม ๆ กับคำร

[illegible]

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช ได้ให้ทรง

หนึ่งในเรื่องไม่ไว้อภัยนั่นที่ว่า “โคตมคุตติสวสโต”
ไม่มีสัญญาแลกเปลี่ยนด้วย ร้อยข้ามแสนคนกับโทษ
คุณเผ่ากับพวก ก็จะจะได้บุญกุศลจากพระ
มหาสวสโตให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ ซึ่งเราก็ไม่รู้จะทำยัง
ไงเหมือนกัน แต่ถ้าคุณเผ่าออกใบอัปประเพณี
อื่นๆ คือไป เช่นขอจ้างจะมีสัญญาแลกเปลี่ยน
ผู้ร้อยข้ามแสนคนกับโทษนั้นแหละ เราจึงจะขอตั้ง
ให้อีกฉบับหนึ่งด้วยในภาคนี้”

ผมว่า-จอมอศวินเผ่ากัมพวาทองจะอยู่ประจำ
เทศาภิบาลแทนข้าพเจ้าดีกว่า ไม่ใช่ว่าจะคอยรับใช้

ควัน หลง--- หรือข่าวล่ำเกี่ยวข้องกับตัว

ของพลท. ปิณฑังสงคราม ผู้ว่าราชการ
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กับฉิมแปร์วัน ซึ่งมี
ขณะนั้นคือจอมพล ป. พิบูลสงคราม กับ
ท่านผู้หญิง สตรีเอกพิณฑังสงคราม และ
นาง วิจิตร บัญชาสุข ผู้ได้ตั้งคณะเด็ก
และเยาวชนแห่งชาติขึ้นในอีกสองเดือน
มา เพื่อฝึกงานหัตถบุรุษ อุตสาหกรรม
เป็นชาวอเมริกันขยายโอกาสต่อไป ขณะ
นั้นเองที่พลโท พล.ร.ร. ประสงค์ พิบ
ูลสงคราม ได้ฝากเรื่องกับพลตรีกรม
สงครามเพื่อให้อำนาจกระทรวงเสนาธิการให้
ข้าราชการเป็นความดี นักการเมืองให้
รู้วิธีทำดีเป็นความดี เห็นไหมทั้งนี้ทั้ง
เป็นอะไร (จะ-จะ-เข้า)

ประมวลมาโดย ระเด่นราม

โท-สัปดาห์ โดยมหาวิทยาลัยการพิมพ์จำกัด เจ้าของ - นายเนตร เขมะอินทร์ ผู้อำนวยการ นายสมคิด จิตพิสัย บรมฉัตร และผู้พิมพ์โฆษณา

นายสมชัย เรืองไกร นายมนูญ จันทโนโธ นายบรรพต สึงพันธ์ นายสุเทพ สุวรรณรัตน์ ประจำกองบรรณาธิการ